

Hilda Söderström

Kesäloman odotus

Tuijotan koepaperia ja mietin sinua.
Haluan uimaan ja ottamaan aurinkoa.
En kestä enää istua kovalla koulutuolilla.
Unelmoin hiekkarannoista ja palmuista.
Ala jo kesäloma!

Yhtälöt ja kielioppisäännöt välähtelevät päässäni
kuin jalkapallokatsomon soihdut.
En jaksa enää pohtia vastauksia kysymyksiin.
Nyt on kuitenkin pidettävä ajatukset kasassa kuin rangaistuspotkun hetkellä.

Mutta mietin vain sinua.
Tiedän kyllä, että pitäisi keskittyä kouluun.
En silti jaksa, koska olet niin lähellä.
Haistan jo tuoksusi ja tunnen kevyen tuulesi.

Sinä teet minut iloiseksi.
Niin kuin ratkaiseva maali, joka tulee juuri ennen matsin loppumista.
Haluan vain riemuita ja iloita, kun sinä tulet.
Tunnut samalta kuin voittomaali!

Haluan nähdä kaikki ihanat ihmiset rannalla,
Kesäinen rantasi, jonne minä ja kaverini menemme.
Saat minut luottamaan itseeni,
Kannattelet minua kuin hurraava jalkapalloyleisö.

Välillä saat minut inhoamaan sinua.
Kun avaat pilvet ja alas tulee vettä, vihaan sinua.
Suututat minua samalla tavalla kuin tuomari, joka tekee huonon päätöksen matsissa.
Tai samalla tavalla kuin vastustaja, joka potkaisee minua jalkaan.

Toivon sinulta lämmintä ja aurinkoista säätä.
Yhtä kuumaa kuin kroppani on jännittävän matsin jälkeen.
Sellaista, että hiki valuu ja pää on niin kuuma,
että pitää kaataa vettä hiuksiin tai hypätä uimaan.

Luotan, että tuot minulle ihania päiviä ja öitä.
Luotan sinuun yhtä lailla kuin luotan joukkueeni puolistajiin.
Tai maalivahtiin, joka aina tekee parhaansa.

Haluan tuntea sinun tekemät vihreät niityt jalkojeni alla.
Yhtä pehmeänä kuin jalkapallokentän ruoho.
Haluan tuoksutella värikkäitä kukkiasi.
Ja aivastaa siitepölyn keskellä.

Toivoisin, että saisin jo tuntea tuulenpuuskiasi poskellani.
Samalla tavalla kuin tunnen ne jalkapallokentällä,
kun juoksen kovaa ja taklaan pallon itselleni.

Lopulta tulet ja pääsen pois täältä luokkahuoneesta.
Tulen kaipaamaan kikattelua kavereiden kanssa.
Mutta pääsen pelaamaan jalkapalloa milloin huvittaa.
Kesälomalla viimeinkin, voin ottaa iisimmiin.

Lea Sepp Norda

Veri lumessa

Irina ei koskaan ollut maistanut pepsiä ennen. Tummanruskea makea juoma oli aina tuntunut joltakin kaukana olevalta unelmalta, mutta nyt hän joi sitä.

“Ivan, miksi et juo pepsiä?” hän kysyi pieneltä pojalta.

“Ei maistu hyvältä!” pieni poika vastasi.

“Papa vihdoinkin sai riittävästi rahaa ostaakseen jotain hyvää ja nyt et halua edes juoda sitä” Irina sanoi vihaisesti.

“No” Irina jatkoi “Jos et halua sitä niin minä otan sen!”

“Äääh!” Ivan alkoi itkemään.

“Shhh, shhh, leikin vain. Jos olet valmis, menemme kotiin.”

Ivan nyökkäsi ja he pukeutuivat. Tuppatakki ja hanskat päälle, huivi pään päällä.

“Odota!” Irina sanoi ja laittoi Ivanin pään päälle lakin “Nyt voimme lähteä”

Käsi kädessä sisarukset kävelivät pienestä kaupasta ulos. Oli pimeätä ja kylmää heidän pienessä kaupungissa. Ainut valo tuli katupylyvästä. Monilla ei ollut rahaa pitää lamppuja päällä. Irinan isä oli aina tehnyt kovaa työtä ja pystyi siksi aina huolita siitä, että heillä oli lämpöä ja ruokaa. Puolimetriä lunta peitti kadut. Keskellä talvea ei todellakaan halunnut asua Neuvostoliitossa.

Kahdenkymmenen kylmän minuutin kävely ei ollut kiva, mutta oli tehtävä päästäkseen kotiin. Kun he vihdoinkin tulivat asuntotalonsa luokse Irinalla oli kiire löytämään avaimet. Hän halusi vain päästä sisälle. vihdoinkin hän löysi avaimen ja avasi ulko-oven. Käytävässä ei ollut erikoisen lämmintä, mutta tuntui saunalta verrattuna -40 asteiseen talveen joka oli oven toisella puolella.

Yhdessä he kävelivät rappusia ylös kahdelletoista kerrokselle taloa. Pitkät käytävät muistuttivat melkein sairaalaa. Numero 1224 oli heidän asunnon numero. Kun he tulivat asuntoon sisälle vahva alkoholin tuoksu tuli nenään. Häh. Irina sytytti valon ja löysi isänsä sohvalla vodkapullo sylissä kuolleen näköisenä.

“PAPA!” hän kiljaisi.

Isä alkoi itkemään. Ivan ja Irina olivat vain kerran ennen nähneet isänsä itkevän, sinä päivänä kun äiti oli kuollut. Voi ei, oliko mummo kuollut?

“Papa, mitä on tapahtunut?” Irina kysyi.

“He antoivat minulla potkun, jopa heillä ei ole enään riittävästä rahaa pitää työntekijöitä” Isä vastasi.

Irinan isä tei töitä sairaalassa lääkärinä, mutta jopa hän ei saanut paljon rahaa. Viime aikoina Neuvostoliitto oli ollut ekonomisessa kriisissä ja se vaikutti kaikkia ja kaikkea. Mutta Irina ei koskaan luullut että he potkaisivat isänsä.

“Meillä on rahaa, mutta vain pieneksi ajaksi” isä jatkoi “Anteeksi rakkaat lapset, tykkäätte varmaan että olen luuseri”

“Papa” pieni Ivan sanoi ja antoi isällensä ison halin.

Sinä iltana Irina ei saanut yhtään nukuttua. Hänellä oli ahdistava tunne jota ei voinut ravistaa pois. Hän oli huolissaan. Mitä hän tekisi. Illasta tuli yö ja yöstä aamu. Vaikka oli vielä pimeätä ulkona, Irinan herätyskello oli peräänantamaton siitä että hänen piti nousta.

“Vittu” Irina huokaisi.

Väsyneesti hän käveli kylpyhuoneeseen. Peilikuva oli tuntematon, suurten tummien silmienalukset ja sotkuisen vaalean blondin tukan kanssa. Irinaa oltiin aina pidetty kauniina tyttönä, mutta hetkessä ei tuntunut siltä. Lääkekaapista Irina otti ihovoitteen ja huulirasvan. Hän voiteli kasvonsa ja laittoi huulirasvaa huulillensa päälle.

“Nyt en näytä yhtä kuolleelta” hän sanoi.

Kylpyhuoneen ovelta kuului koputus.

“Tulen!” Irina sanoi.

Hän käveli olohuoneeseen jossa Ivan istui pöydän ääressä. Poika hymyili odottaessa aamupalaa. Isä usein ei ehtinyt tehdä aamupalaa, niin Irina oli saannut sen tehtävän. Hän katsoi isäänsä. Hän nukkui kyneleet silmissään, samalla tavalla kuin silloin kun äiti kuoli. Se päivä oli ollut kauhea. Mama oli ollut opettaja kaupungin yliopistossa. Hänellä oli hyvä työ ja hän usein esitteli iloista, vaikka hän ei ollut. Ja sitten yhtenä päivänä kun Irina tuli takaisin koulusta hän löysi äitinsä kuolleena. Hän oli tehnyt itsemurhan.

“Irina! Irina!” Ivan sanoi.

“Häh” Hän vastasi.

“Laita jääkaappi kiinni”

“Oi, sori!” Irina sanoi ja tuli takaisin ajatuksistaan.

Jääkaapin vaalean sininen valo valaisi ainutta tavaraa jääkaapissa, maitopakkausta.

Irina otti sen ja sulki jääkaapin oven. Hän käveli vitriinikaapille ja otti kaksi kulhoa ja muroja. Kaapin alaisimassa laatikossa olivat lusikat. Oli vain neljä lusikkaa jäljellä, muut olivat lavuaarissa. Piti taas tiskata. Irina vei aamupalavälineet pöydän ääreen ja kaatoi muroja hänelle ja Ivanille. Murot olivat kauan olleet ainut aamupalavaihtoehtoja Irina oli kyllästynyt niihin.

Aamupalan jälkeen he pesivät hampaat ja lähtivät kotoa. Aurinko alkoi näkyä horisontissa ja taivas maalautui vaaleanpunaisen, oranssien ja keltaisten värien kanssa.

Vaikka oli kylmä, auringon säteet tuntuivat lämmittävän sisaruksia. Ulkona oli paljon ihmisiä matkalla töihin ja kouluun. Irina katsoi ohiajavia autoja ja uneskeli siitä päivästä kun hän itse voisi ostaa sellaisen.

Ivan ja Irina kävivät eri kouluissa, ja heidän piti nopeasti sanoa hyvästi kun Ivan pääsi koulunsa luokse. Tyttö jatkoi kävelemistä keskikaupunkiin, ohittavan kymmeniä isoja rakennuksia ja puistoja. Jossakin matkan varrella Irina pysähtyi kaupan ikkunana eteen jossa oli iso televisio. Televisiossa näytettiin armeijan paraattia Moskovassa, jossa tuhannet sotilaat kävelivät vierekkäin tahdissa. Hän oli aina ihmetellyt miten elämä oli pääkaupungissa. Kaikki tuntui olevan niin komeaa ja hienoa, ihmisillä oli hyvät työt ja lapsilla oli ruokaa.

“Irina!” Joku huusi ja hän nopeasti heräsi päiväunistansa.

Kadun toisella puolella seisoj Alexander, nuori komea poliisikonstaapeli. Hänen siniset silmät erosivat hänen ruskeasta tukasta ja kalpeasta naamasta. Alexander oli noin viisi vuotta vanhempi kun Irina, mutta Irina oli sittenkin aina ihailnut häntä.

Ilman että ajatella Irina juoksi kadun toiselle puolelle ja halasi Alexanderia

“Sinun pitää olla varovainen, Irina. Sinulla on tuuri että olet minun kaveri ja en anna sinulle sakkoja” Alexander sanoi.

Irina hymyili mutta sisältä päin häntä sattui. Alexander oli aina nähnyt häntä pikkusiskona, vaikka Irina itse oli häneen ihastunut. Hän vihasi sanaa kaveri, se tuntui niin kylmältä.

Yhdessä he kävelivät koulua päin ja puoleessa välin Alexander lähti takaisin töihin.

Hänen terävät ominaisuudet kontrastoi pehmeään lumeen joka peitti kaupungin.

Alexander oli rikkaammasta perheestä, joka näkyi siitä että hän oli aika pitkä ja ei liian laiha. Poliisiasema oli katua hänen koulusta, joka teki Irinan iloiseksi. Joskus hän toivoi että hän oli vanhempi, niin että hän pystyisi tehdä töitä. Koulussa oli hektistä ja he eivät koskaan tehneet mitään kivaa. Sitä paitsi hän halusi tienata rahaa. Erikoisesti nyt, isän takia.

Irina seisoj koulun portin edessä ja ajatteli, kun Anya, Irinan paras kaveri hyökkäsi häneen takaata.

“Irinaaa!” hän sanoi kovaäänisesti.

Irina kääntyi ja katsoi kaveriansa. Ruskeat kiharat makasivat ison punaisen barettin alla. Anya ja Irina olivat toistensa vastakohtat. Irinalla oli blondit suoraa hiukset ja siniset silmät, Anyalla oli kihara ruskea rukka ja isot ruskeat silmät. Mutta molemmilla oli yksi passio, hyvät arvosanat. Tytöt olivat oppinut tuntemaan toisensa jo yksitoista vuotta sitten, kun he olivat kuusi. Irinaa oltiin kiusattu koulussa siitä että hänellä oli silmälasit, mutta Anya oli pelastanut hänet. Sen jälkeen kaverukset olivat aina yhdessä.

“Aah, sinulla on uusi hattu. Se on super kaunis!” Irina lausui.

“Joo, äitini osti sen minulle eilen. Näytät väsyneeltä Irina” Anya vatsasi.

“Isät potkittiin sairaalasta”

“Vitun pormestari!” Anya kiroili.

“Toivottavasti voin löytää työn lähipäivinä” hän huokaisi.

“Hei, kuulemma pitäisi olla jotain sellaisia ihmisiä jotka antaa aika hyviä extratöitä ruokakaupan takana” Anya kertoi.

“No, ehkä pitäisi katsoa minkälaisia ne jätkät on”

“Mhm”

Yhdessä he kävelivät koulurakennukseen. Ensimmäinen oppitunti oli matikka, sen jälkeen venäjän tunti ja niin jatkui päivä.

Kun koulu loppui Irina oli ihan kuolemissaan. Hän ei jaksanut tehdä mitään, mutta hän tiesi että hän muuten olisi laiska. Iltapäivisin Ivan käveli itse kotiin koska Irinan koulu loppui niin myöhään. Ennen oli ollut vähän pelottavaa antaa pienen pojan mennä itse kotiin, mutta ajan mittaan perhe oli saanut enemmän luottamusta Ivanin suunnistuskykyihin.

Päivän aikana Irina oli melkein unohtanut hänen perheen ongelmista. Vasta ruokakaupan edessä Irinan aivot muistivat mitä Anya oli sanonut. Hän katsoi pieneen kuojaan joki oli melkein ihan pimeä. Irinassa pelkoi syttyi, mutta hän valitsi mennä vastaan omia ajatuksia.

Hän käveli noin viisi metriä ennen kun hän saapui oven luokse. Klopp klopp, Irina koputti. Pieni luukku ovesa avautui ja ruskeat väsyneen näköiset silmät ilmestyivät.

“Mitä haluat?” Kuului oven takaa.

“Eeh, siis minä olen kuullut että te annatte töitä ja minun tarvitsee rahaa. Haha, joo siis olen täällä koska minulla on rahan tarve, ymmärrät.” Irina alkoi selittämään.

“Nimi?” Joku huoneessa sanoi.

“Irina Dragunova” Irina sanoi hermostuneesti.

“Ei sano mitään-” ääni sanoi “Päästäkää hänet sisälle”

Ovi avautui ja Irina hiipi sisään hämärään huoneeseen. Huoneen keskellä oli pyöreä pöytä ja katossa roikkui pieni yksinäinen lamppu joka hehkui oranssia valoa. Kaikissa nurkissa oli laatikkoja, sellaisia joita usein oli laivoissa. Huone oli suunnilleen mitä Irina oli odottanut, mutta se oli ihmiset pöydän ympärillä jotka yllättivät hänet. Kolmessa tuolissa istui yksi keski-ikäinen mies ja kaksi hänen ikäistä poikaa. Heillä kaikilla oli aseet vyötärön ympärillä ja monta eri tatuointia. Irina tunsi itsensä mustalta lampaalta.

“Astu lähemmäksi, tyttö” vanhin miehistä sanoi.

Irina seurasi käskyä ja astui lähemmäksi pöytää.

“Sanoit että halusit työn” yksi nuoremista pojista sanoi.

“Kyllä” Irina vahvisti.

Setä ja pojat kuiskailivat:

“Hän on vähän nuori” yksi sanoi

“Mutta hän on tyttö, ei kukaan uskoisi hänen tekevän mitään” toinen vastasi.

He nyökkäsivät toisilleen. Vanha setä seisahti ylös ja veti Irinat pöydän luokse.

“Mitä-?” Irina kysyi peloissa.

Yksi pojista otti jonkinlaisen oudon neulan ja toinen piti Irinan käsivartta pöytää vasten. Irinan ranne sattui neulan pistoksista. Hän pystyi tuntea miten jotain lämmintä tuli hänen käsivarteesta. Yhtäkkiä kipu loppui ja Irina uskalsi katsoa käsivarte. Ainut mitä hän näki veren läpi oli jotain mustaa. Vanhin miehistä otti nenäliinan ja pyyhki veren pois paljastaakseen pienen kauniin ristin.

“Nyt he tietävät että olet yksi meistä” hän sanoi.

Irina oli hämmentynyt. Hän katsoi omaa ranetta ja sitten miesten. Kaikilla oli ristit ranteissa. Oliko tämä jonkinlainen jengi?

Setä joka oli seissyt oven takana kaivoi esille pienen pussilisen jotain valkoisia pillereitä. Kun setä ojensi pussin Irinalle hän näki että pienet pillerit olivat jaettuina vielä pienempiin pusseihin.

“Myy nämä huomiseen asti. Voit seistä Voskyknakadun pienen kaupan takana. Ole aina varma ettei kukaan näe sinut, muuten meillä tulee ongelmia. Jos et ole myynyt ne huomiseen saakka niin maksat joka ikiselle grammalle” setä sanoi ja ojensi sitten myös kaksi tavaraa. Pyssyn ja veitsen.

“1435 kalibreri. Ole varovainen, siinä on luodit jo valmiiksi laitettu. Jos olet myynyt ne huomiseen saakka voin varmistaa että isäsi saa takaisin työnsä sairaalassa” vanhin setä, pomo sanoi.

“Miten tiesit-?” Irina alkoi.

“Minulla on pieniä lintuja joka puolella; ja valtaa. Lähde nyt täältä ja tule huomenna takaisin, tyhjän pussin kanssa.”

Setä joka oli antanut pussilisen pillereitä melkein työnsä Irinat huoneesta ulos. Kylmä ilma oli raikasta ja ihanaa kun Irina käveli kotiin. Miten hänen piti myydä ne pillerit? Irina seisoivat Voskyknakadun kaupan takana ja odotti. Hän ei odottanut mitään seismosestä. Kello oli kuusi kun yhtäkkiä ihmisiä alkoi tulla. Toinen toisensa jälkeen he tulivat maksoivat ja saivat pillereitä. Kesti kaksi tuntia saada pussin tyhjäksi. Lopussa Irinan sormet ja varpaat olivat jääpaloja ja hänen nenä punaisempi kun tuore kypsä tomaatti.

Hän päätti mennä kauppaan, tyytyväinen itsensä kanssa. Kaupan isot täydet hyllyt tujottivat häntä, kalliitten ruokien ja luxustuotteiden kanssa. Hän ei ollut syönyt lihaa noin vuoteen kotona. Koulussa he joskus saivat lihaa sopassa, mutta sisällys ei koskaan ollut vain lihaa. Rahan puutteen takia “liha” oli usein jauhelihaa jauhojen ja suolan kanssa. Soppat olivat aina paksuja, limaisia ja laimeata. Joskus löisi palasen

porkkanaa tai perunaa ja jos oli tuuri löysi sen "lihanpalasen". Kotona ei ollut paljon parempi. Vaikka Irinan perheellä oli ollut parempi kun muilla, he eivät sittenkään melekein koskaan syöneet kunnon ruokaa. Usein vain oli leipää, kuivattua kalaa, voita ja juustoa. Mutta niinkuin usein sanotaan, pitää olla kiitollinen siitä mitä on.

Irina otti pienen suklaapatukan hyllyltä ja vei sen kassan luokse. Blondi, kalpea poika seiso kassassa.

"Onko tuo kaikki?" hän kysyi.

"Yep" Irina vastasi.

Poika otti suklaapatukan ja skannasi sen. Sitten hän kääntyi ja alkoi tehdä jotain. Pshh, pshh, pshh. Irina ihmetteli mitä poika teki, kun hän yhtäkkiä kääntyi taas Irinaa päin.

"Näytöt jääpuikolta" poika sanoi ja ojensi kupillisen teetä hänelle.

"Mulla ei ole rahaa-" Irina sanoi ja poika keskeytti:

"Maksan sen sinulle, maksan myös suklaapatukan" hän sanoi.

Irinan posket punastuivat ja iso hymy levisi hänen kasvoille. Hän kiitti poikaa ja käveli kaupasta ulos. Ehkä jotkut voi nähdä milloin ihminen tarvitsee apua, milloin he ovat pulassa. Irinan huulet olivat just koskettanut kuuma teetä kun lumihiutale kosketti hänen nenää. Talven alussa lumi oli tuntunut ihanalta ja kauniilta, mutta ajan mittaan Irina oli väsynyt kylmiin, sulaviin vedenpalasiin. Irina ei tiennyt kuinka kauan hän oli seissyt siellä ennenkuin tuttu ääni kutsui hänen nimeä.

"Irina, Irinaa!"

Irina heräsi omista päiväunista ja tunsu lämpimän hengen hän poskea vasten. Hän katsoi hartian yli ja näki Alexander siniset silmät tuijottavan häntä.

"Vittu, sori, en nähnyt sinua" Irina sanoi.

"Et tainnut kuulla myöskään. Tiedät kai että on vaarallista seistä itse ulkona niin myöhään. Erikoisesti kaikkien uusien jengien kanssa." Alexander selitti.

"Mmm" Irina vastasi.

"Kävelen sinun kanssa kotiin" Alexander päätti.

Posket punaisina Irina hymyili. He kävelivät puhuen ja Irina tunsu itsensä onnelliseksi, mutta hänen päässään ne pillerit vielä ottivat eniten tilaa. Kuinka kauan hänen piti myydä niitä, ja mitä ne oli. Irinan pää pyöri ja Alexander taisi huomata.

"Mitä ajattelet?" hän kysyi.

"Ei mitään erikoista" Irina valehteli.

Yhdessä he kävelivät vielä noin kaksi kilometriä ennen kuin Irina pääsi lämpöön. Hän käveli ja käveli rappusia ylös ja lopussa hän huohotti niin paljon että hän luuli olevansa astmaatikko.

"Vihdoinkin" Irina huokaisi ja otti avaimet esille. Hän avasi oven ja astui asuntoon.

Isä vielä makoi sohvalla kuolleen näköisenä ja Ivan makoi hänen vieressä nukkumassa. Irina sulki oven varovaisesti ja meni oman laukun luokse siellä hän otti lompakon esille ja laittoi rahat sisälle. Hänen piti ottaa rahat mukaan seuraavana

päivänä. Irina huokaisi ja meni makaamaan sängylle. Päivän tapahtumat olivat olleet rasittavia ja painoivat Irinan silmät kiinni unimaailmaan.

Alexander yhtäkkiä istuutui ylös kuullessaan huudot.

“Miksi otit 300 000 ruplaa minulta?!” mies huusi.

“Näin mahtavan mainoksen, kulta. Ne näytti luotettavilta ja ajattelin vain että-” nainen aloitti.

“EN VÄLITÄ ETTÄ NE NÄYTTI LUOTETTAVALTA. OLET NIIN TYHMÄ” sitten lyönnit alkoivat.

Alexander juoksi huoneesta pyjamahousuissa ja meni nopeasti keittiöön. Hänen äiti oli makaamassa lattialla kädet pään päällä suojaamassa itseänsä potkuista ja lyönneistä.

“LOPETA!” Alexander huusi ja suojasi äitiänsä.

“Pois edestä poika!” isä huusi.

“Ei.”

Isä alkoi hosumaan ja yritti repiä Alexanderia äidistänsä pois. Vaikka Alexanderin isä oli huomattavasti vahvempi kun hän itse, Alexander yritti parhaansa ei päästäkseen äitiänsä käsistä. Äiti oli sinisilmäinen, mutta ei tyhmä. Hän osasi tehdä hyviä valintoja, mutta joskus hän oli liian kiltti. Isän lyöntien ja sanojen kanssa oppi paljon, erikoisesti että ei koskaan saa lyödä takaisin. Silloin isä tuli vihaisemmaksi ja pahemmaksi. Vaikka Alexander ei koskaan lyönyt takaisin, hän sittenkin suojeli äitiä. Äiti ei selviäisi lyöntejä yhtä hyvin ja hänellä olisi vaikeampi selittää mustelmia ja haavoja. 23 vuotta Alexanderilla oli aina ollut syy merkeille. ‘jalkapallo naamaan’, ‘vahinko’ ja ‘tappelu’ olivat Alexanderin lempisanat kun joku kysyi. Monta kertaa hän oli ajatellut muuttaa kotoa, mutta hän tiesi että hänen piti suojella äitiä. Lyönti, lyönnin jälkeen iski Alexanderin selkää niin kuin aina, mutta tällä kertaa jotain tuntui erilaiselta. Alexander nousi ylös ja löy isäää naamaan. Veri valui nenästä ja isä oli ihan yllättynyt. Mutta salamaniskussa shokki tuli vihaksi. Kovemmin kuin koskaan ennen Isä löi.

“Vitun poika! Painu helvettiin! Kuole jo!” Isä karjaisi.

Alexander ei jaksanut suojata itseänsä ja makoi sen sian maassa katsomassa kattoa. Silmän kulmasta hän näki äidin seisovan kyöneleet silmissä, katsomassa. Hän ei ollut surullinen tai pelossa enään, mutta vihainen. Hän oli valkoinen kuin lakana, silmät isoina palloina, silmät pikimustina ja koko ruumis tärisevänä. Hiipien äiti meni ja otti jotain. Mitä hän teki?! Lyönnit jatkuivat. Sitten yhtäkkiä isän takana hän seiso, silmät ihan auki inhossa. Kaiken voiman kanssa ruumiissa Alexander rullasi sivulle. Kaikki veri Alexanderin ruumiin päällä teki sen mahdottomaksi erottaa isän veren ja oman veren. Veri oli Alexanderin silmissä suussa ja nenässä. Punaisen värin läpi hän erotti äidin menemässä hulluksi. Puukotus puukotuksen jälkeen, äiti painoi veitsen isän selkään. Noin yhdentoista kerran jälkeen isä vihdoinkin kaatui lattialla ison voiman

kanssa, mutta äiti ei tainnut huomata, koska hän jatkoi ja jatkoi siihen aikaan että hän ei jaksanut enään ja istuutui isän viereen.

“Äiti” Alexander ojensi kätensä.

“Kaikki on hyvin nyt, soitan poliisiasemalle ja sanon että te ette tuu töihin tänään, tai huomenna” Äiti sanoi rauhallisesti.

Äiti johti Alexanderit kylpyhuoneeseen ja valmisti kylvyn hänelle. Molemmat olivat zombiemaisia. Kylpyhuoneen oven läpi Alexander kuuli Äidin puhuvan poliisiaseman työntekijän kanssa. Saippua vedessä kirveli ja sattui haavojen ja mustelmien päällä, mutta mitä äiti oli tehnyt sattui enemmän.

“Se oli hyvä asia” Alexander piti muistuttaa itseänsä.

Oven toiselta puolta kuului pölynimureita, rättejä ja kaikenlaisia siivouslaitteita.

Vähän ajan kuluttua ovi avautui ja äiti astui sisälle. Hän näytti ihan normaalilta, mekko ja meikkiä päällä, tukka kihara ja korkokengät jaloissa. Ainut joka voisi kertoa muuta oli hänen silmät, ilman elämää, ei yhtäkään ajatusta, mutta sittenkin rauhalliset.

“Pukeudu ja sitten mennään. Soitin teidän töihin ja sanoin että babushka on kipeä ja että me ehkä olemme poissa pari viikkoa. Älä unohda laukkua!”

Alexander ei sanonut mitään ja nousi kylvystä. Melkein mekaanisesti hän kuivasi ruumin, pukeutui ja haki pakatun laukun. Sisällä ei ollut paljon, vaatteita, vesipullo ja hiusharja. Kävellessään etuovelle, hän näki keittiön. puhdas hieno, kiiltävä. Äiti kirjoitti pientä viestiä jollekin.

“Siivoojalle” äiti tiesi melkein mitä Alexander ihmetteli. Äiti jatkoi:

“Ota tämän laukun”

Edessä oli isän jättimäinen matkalaukku. Kun Alexander yritti nostaa sen, hän huomasi miten painava se oli. Hän arvasi mitä laukussa oli mutta ei halunnut kysyä. Äiti käveli etukäytävän ja avasi etuoven. Alexander otti lakin ja seurasi äitiä. Talon ulkopuolella oli heidän auto, valmin lähdölle. Äiti katsoi ympärilleen ja laittoi laukut takaluukkuun. Alexander kääntyi katsomaan taloa ja astui sitten autoon.

Irina katsoi outoja kirjaimia ja kirjoituksia liitutaululla. Englannin kieli oli usein aika helppoa, mutta tänään hän ei pystynyt keskittyä. Hänellä oli paha tunne mahassa ja ei pystynyt ravistaa sitä pois. Ainakin hänellä oli työ millä hän pystyi saada rahaa perheelle.

“Irina, vastaa kysymykseen!” herra Boris sanoi.

“Häh?” Irina ihmetteli.

“Miten sanotaan verbin ‘walk’ imperfektissä?” opettaja kysyi.

“Aha, joo. Siis, se olisi silloin ‘walked’” Irina vastasi.

“Irina, Irina, niin viisas mutta niin kiinni omissa ajatuksissa. No jos olet oppinut mitään niin tietäisit mikä se olisi pluskvamperfektissä”

“Se on kai ‘had walked’?” Irina arvasi. Hän ei todellakaan tiennyt mitään. Hän ei edes halunnut olla täällä, mutta opettajat tykkäsivät että hän oli riittävän hyvä toisissa aineissa ja pystyi siksi oppia englantia.

“Okee, zo glazz. Naufw we gonn leurn dee pluacement ov dee adzjektiv...” herra boris jatkoi huonon englannin kielen kanssa. 60 minuuttia meni nopeasti ja koulu oli loppu. Oli viikon lyhyin päivä ja Irinan piti hakea veljensä koulusta, mutta eka hän tiesi että hänen piti lähteä setien luokse taas. Kun kello soi Irina otti kirjansa ja käveli kaapin luokse. Pitkät kirkkaat käytävät muistuttivat sairaalaa ja sadat oppilaat tekivät hengittämisen vaikeaksi. Enimmät näyttivät yhtä kuolleilta kun hän. Kokeita oli monta, melkein joka päivä. Sillä tavalla Irinalla oli helppoa. Hän kuunteli, muisti, kirjoitti ja sai hyvän arvosanan. Mutta hän ei sittenkään aina pystynyt nukkua. Hänellä oli usein ahdistusta eri tavaroista ja sai siksi isot tummat silmäalukset. Irina tunkeutui ihmislauman ohi oman kaapin luokse ja otti ulos matikanvihon, historiankirjan ja kirjoitusvihon. Vaikka hän oli viisas, hänellä oli sittenkin läksyjä. Kirja kirjan jälkeen hänen reppu tuli painavammaksi ja painavammaksi. Kun hän sulki kaapin oven hän oli varmaan laittanut viisitoista kiloa kirjoja ja muita tarvikkeita reppuun.

“Hei!” Tyttö sanoi. Irina kääntyi etsimään outoa ääntä. Hänen takana seisoivat saman pituinen tyttö jolla oli isot blondit kiharat ja smaragdinvihreät silmät. Sasha Shayk seisoivat hänen edessä, koulun suosituin tyttö. Hänen vieressä seisoivat hänen minionit, joitten nimet ei kukaan tiennyt. Ei kukaan halunnut tietää, ei kukaan tarvinnut tietää. He olivat vain Sasha 2 ja 3. Kauniita mutta ei mitään erikoista.

Irina katsoi Sashaa ihmettellen mitä hän haluaisi Irinalta. Halusiko hän rahaa tai jotain, ehkä tupakan? Yhtäkkiä Sasha otti esille lapun ja ojensi hänelle lapun. ‘Juhlat Sashan luona perjantaina kello 20.00’. Wauw, miksi Irina sai lapun ja ei kukaan muu?

“Jotkut ei pystynyt tulla ja ajattelin että hifaluasit ottaa heidän paikan” Sasha 2 sanoi.

“Anteeksi, tämä ehkä kuulosta törkeältä, mutta voisinko saada vielä yhden kutsun Anyalle, minun kaverille?” Irina hymyili ujosti.

“Ei hätää, hän on jo kiittänyt joo eilen” Sasha sanoi.

“A, hän ei kertonut minulle. Mutta kiitos sittenkin Sasha!” Irina kiitti.

“Mhm” Sahsha sanoi ja käveli pois omien minionejen kanssa.

Pieni hymy levisi Irinan huulille. Hän menisi juhliin! Iloisetsi Irina käveli katua pitkin ruokakaupan luokse. Hän koputti ovea ja luukku avautui. Ruskeasilmäinen mies.

Sitten ovi avaantui. Tänään pöydän ääressä istui vain vanhempi mies. Hymy naamassa hän kysyi:

“Oletko myynyt kaikki pussit?” hän kysyi.

“Olen” Irina vastasi, käveli sedän luokse ja ojensi tyhjän muovipussin.

“Ja rahat?” hän jatkoi. Irina otti lopakostaan rahat ja antoi ne sedälle. Setä laski ja totesi:

“Hyvin tehty, ensimmäinen lasti” hän hymyili.

“Saanko kysyä mitä niissä pusseissa on?” Irina kysyi.

“Tietenkin, pussejen sisällä on oopiumia. Neuvostoliiton parhaimmat tabletit.” Irinan naama näytti epämukavuutta ja setä jatkoi “Älä huolitse, ne eivät ole vaarallisia. Pitää vain olla vähän varovainen.”

“Antonin, tuo seuraava pussi” setä komensi ja ruskeasilmäinen setä tuli pussilisen kanssa Irinan luokse. Yhtäkkiä jotain sai Irinan sanomaan:

“Voinko-ehkä-saada-vielä-yhden-pussin?”

“Miksi?” Setä kysyi.

“Ööh, siis on juhlat yhden tyypin luona ja ajattelin että on se on hyvä paikka myydä.” Irina hymyili ja odotti vastausta.

“Vaikka, ei ole niin tyhmä idea. Mutta ole varovainen kenelle myyt, ja jos joku näkee niin sinun pitää eliminoida heidät. Ota veitsen mukaan. Älä käytä pyssyä, se tekee liian paljon ääntä. Ja ennen kun minä unohdan, tässä on sinun palkka” setä selitti ja ojensi ison kasan rahaa ja kaksi pussia pillereitä. Irina oli ihan shokissa ja sanoi ihailevasti:

“Kiitos!”

Irina melkein pomppi Ivanin koulun luokse ja odotti veljeänsä. Hän oli laittanut rahat reppuun vain niin että ne eivät lentäisi pois. Kun Ivan astui portin ulkopuolelle Irina meni heti halaamaan häntä.

“Ivan! Miten koulupäiväsi oli?” Irina kysyi.

“Ihan okei” Ivan vastasi.

He kävelivät kotiin ja kotona Irina laittoi rahat pöydälle. Hän laski setelit ja sai yhteensä 250 ruplaa, iso summa ensimmäiselle työlle. Mahtavaa. Isä oli hereillä ja katsoi Irinaa hämmentyneenä.

“Mistä sait kaikki noi rahat?” hän ihmetteli.

“Olen löytänyt työn, papa” Irina vastasi.

“Joka maksaa niin paljon?” Isä sanoi skeptisesti. Irina hymyili. Niin kauan kun he saivat rahaa kaikki oli okei. Irina käveli huoneeseen ja istuutui lattialle. Huh. Hän ei tiennyt mitä hän halusi pitää päällä. Hän meni koko vaatekaapin läpi siihen aikaan että hän löysi sopivan mekon. Musta pieni mekko erosi Irinan ruumista, joka oli kalpea, melkein valkoinen. Hän laittoi sen päälle ja meni seisomaan peilin eteen. Hän ei ollut pitänyt mekkoa päällä moneen vuoteen ja ei muistanut miltä tuntui pukeutua niin hienosti, melkein niinkuin prinsessa. Irina kaivoi vaaleanpunaisen huulipunaa ja pikimustan mascaran esille äidin vanhasta meikkilaatikosta. Pienenä hän oli rakastanut meikkiä ja mekkoja, mutta äidin kuoleman kanssa se osa hänestä oli myös kuollut. Isä usein sanoi että Irina näytti omalta äidiltänsä ja kun hän nyt katsoi peiliin hän näki äitinsä laittavan huulirasvaa ja maskaraa päälle. Pelottavaa kuinka samanlaisia kaksi ihmistä voi olla. Irina meni makaamaan sängylle ja nukahti.

Kun hän heräsi kello oli jo 7.42. Vittu. Hän melkein hyppäsi ylös ja harjasi tukkansa. Stressaantuneena hän otti esille laukun ja korkokengät vaatekaapistansa. Laukkuun

hän laittoi pussit huulipunan, pakettin tupakkaa, sytyttäjän, avaimet ja ...veitsen. Irina ei ollut varma että hänen tarvitsisi sen mutta otti sen sittenkin mukaan. Sahsan talo oli noin kilometrin Irinan luota hienossa alueessa. Kaikki halusi asua siellä, jopa Irina. Irina juoksi huoneesta ulos etu-oven luokse missä hän laittoi takin ja korkokengät päälle. Isä oli taas nukkumassa niin hän ei huomannut mitään ja Ivan oli makaamassa hänen vieressä. Niin hiljaisesti kun hän pystyi Irina sulki ja lukitsi oven ja lähti juhliin. Irina juoksi melkein Sahsan luokse, joka oli vaikeata koska oli niin kylmä ja hänellä oli korkokengät päällä. Lopulta hän saapui Sahsan ison talon luokse pari minuuttia myöhään. Ainakin hän oli siellä hän ajatteli. Vatsa kun Irina oli rauhoittunut hän huomasi kuinka jättimäinen Sashan talo oli. Neljä kerrosta ja jättimäinen piha. Jesus. Irina meni sisälle ja huomasi heti että hän ei ollut myöhässä. Aika monet ei ollut vielä siellä ja kaikki oli rauhallista. Käytävän lopussa Irina huomasi tytön punaisessa mekossa, Anya.

“Anya!” Irina huijoi kaveria hänen luokse. Anya juoksenteli Irinan luokse.

“Irina, en tiennyt että olit tulossa!”

“En tiennyt että sinä olit tulossa tänään aamuna” Irina vastasi

“Joo, anteeksi. En ollut varma että saisit kutsun niin en halunnut puhua siitä” Anya sanoi yrittäen puolustaa itseänsä.

“Mhm” Irina totesi.

Yhdessä he kävelivät olohuoneeseen jossa oli drinkkejä, popcornia ja olutta. He seisovivat siellä noin puoli tuntia ennen kuin ihmiset alkoivat rullaamaan sisälle. Kello yhdeksä paikkella paikka oli ihan täysiksi pakattu ja se oli vihreä valo Irinalle. Hän meni nurkaan seisomaan ja ihmiset tulivat hänen luokse ostamaan pillereitä. Irina ei oikeastaan tiennyt miten he vain tiesivät että hän oli myymässä, mutta he vain tiesivät. Ehkä se oli kuinka hän seiso i nurkassa ilman juomaa tai seuraa, tai hän oli vain niin luuseri että hän uskoivat että hänellä oli jotain mukana.

Kun liian monet huomasivat mitä hän teki, Irina meni yläkerrokselle, jossa juhlasta oli tullut enemmän vain ihmisiä humalassa ja pilvessä, sopiva paikka jatkaa. Iso keittiö näytti melkein ravintolan omalta, korkeitte kaappien ja uuden teknologian kanssa, sellaisen teknologian kanssa jota vain pystyisi saada Amerikassa. Keittiöpöydällä oli kasa tyhjiä olutpurkkeja ja samppanjalaseja. Itse keittiössä ei ollut mitään ihmisiä, mutta sohvilla ja jopa latialla vain pari metriä pois oli iso pata tyttöjä ja poikia jotka eivät tienneet missä he olivat, mitä he tekivät tai miten he tulivat sinne. Huoneessa oli melkein sininen valo pimeydestä ja aika tuntui pysähtyvän. Puut ulkona rapisivat kun tuuli puhalsi kaljujen oksien läpi ja musiikki alakerroksesta mumisi lattian ja seinien läpi. Irinan usein ajatuksilla täysi pää oli tyhjänä niin kuin teekeitin joka vihdoinkin sadan vuoden veden keittämisen jälkeen oli tyhjänä. Niin kuin vaatekaappi, jonka omistaja oli mennyt pitkälle matkalle ja ottanut vaatteet mukaan. Tunne joka niin kauan oli tehnyt sen vaikeaksi hengittää oli poissa. Irina ei ollut varma jos hän tykkäsi tunteesta, mutta se oli uusi. Jotain jota hän ei koskaan ennen ollut tuntenut. Irina avasi

ikkunan ja otti jotain takin taskustansa. Pieni paketti tupakoita ja sytyttimen. Hän istuutui keittiöpenkille ja sytytti tupakan. Vangitseva savu täytti hänen keuhkot, mutta levitti sittenkin tunnelman rauhasta hänen ruumiiseen. Irina oli alkanut polttamaan tupakka 15-vuotiaana. Hän oli varastanut niitä isältänsä, mutta oli sitten alkanut ostaa niitä itse. Ne olivat hänen kaverit.

Irina tunsu itsensä nukahtavan kun hän yhtäkkiä kuuli askelia keittiön ulkopuolella. Ovi avautui ja hahmo tuli sisälle. Irina korotti kulmakarvansa ja kysyi:

“Kuinka monta pussilista?”

“Niin sinä myyt niitä, kiinnostavaa” tyttö sanoi.

“No, jos et ajattele ostaa niitä suosittelen että lähdet ja pidät suusi supussa” Irina vastasi ja hymyili ärsyyntyneesti.

“Tiedät kai mitä että mitä sinä teet on laitonta. Joudut vankilaan” kuullessaan sanat Irina lähestyi tyttöä:

“Laitonta tai ei, saan rahaa. Ei kaikilla ole rikkaat vanhemmat. Sitä paitsi sain just työn ja en aio lopettaa nyt. Niin sanottuna minulla ei ole ihan rahaa lopettaa, jos ymmärrät” Irina painoi otsansa toisen tytön otsaan ja tuijotti syvälle hänen silmiin. Tyttö katsoi inhottuneena takaisin. Irina ajatteli että tyttö varmaan tykkäsi että hän oli joku hullu sanitaariosta tuleva typerys joka sniffasi LSD:tä lounaaksi, mutta hän oli vain epätoivoinen tyttö joka tarvitsi rahaa. Siis hän kyllä oli vähän hullu joskus, mutta kaikelle on kai syy, eikö niin? Hänen kätensä lähestyi ovea ja yhtäkkiä tyttö yritti juosta ovesta ulos. Irina ei menisi vankilaan, ei tänään. Ennen kuin tyttö ehti even läpi Irina lukitsi sen. Hän avasi laukkunsa ja sanoi:

“Jos se tuntuu paremmalta voisin heittää pussin sinne” Irina sanoi ja avasi oven vieressä olevan jätekuilun. Hän etsi laukustansa jotain ja ennen kuin tyttö ehti reagoida, Irina painoi veitsen syvälle hänen mahaan. Melkein niin kuin auton kanssa Irina väänsi veitseä ja ohjasi työtön aukioksi olevaan roskakuiluun. Irina veti veitsen pois ja painoi luusäkin alaspäin. Oli vasta sen jälkeen kun hän oli tehnyt sen että paniikki täytti hänen ruumiinsa. Mitä hän oli tehnyt? Hermostuneena Irina otti paperi paperin jälkeen ja pyyhki roskakuilua ja veritippoja mutsevan samaa virkettä: “Kaikki on okei, kaikki on okei, kaikki on okei, kaikki on okei...”

Hän ei pystynyt ajatella yhtään mitään, ja kun hän oli valmis hän nopeasti käveli huoneesta ulos ja olohuoneeseen jossa hän onnistui myydä loput pillerit joillekin teineille jotka olivat liian pilvessä pystyä ajatella. Irina laittoi rahat ja kaikki kamasa laukkuun ja käveli rappusia alas. Huoneet oli niin täynnä että oli vaikeata suunnistaa ulos. Monet yrittivät saada hänet tanssimaan, mutta kuka haluaisi tanssia murhaajan kanssa. Hän oli murhaaja, hän oli tappanut syyttömän tytön joka vain halusi tehdä mikä oli oikein. Sittenkin Irina tiesi että oli parempi näin. Se tyttö ei ymmärtänyt häntä, miksi hän teki mitä hän teki. Irina vihdoinkin löysi oven ja meni ulos kylmään ilmaan. Hän ei kestänyt mennä kotiin. Ei mihinkään. Hän halusi vain kertoa jollekin mitä hän oli tehnyt ilman että joku tuomitsi häntä tai veisi hänet poliisille. Hän ei

halunnut antaa isälle enemmän ongelmia ja Ivan ei koskaan ymmärtäisi. Anya oli sisällä ja ei välittäisi edes kuunnella. Oli vain yksi ihminen jota hän ehkä voisi luottaa. Hän ei tiennyt mitä tapahtuisi kun hän kertoi mutta Irinan täytyi lähteä johonkin niin että hän ei kuolisi kylmästä.

Tyttö korkokengissä käveli kadunkulmassa palellen matkalla hyväksymiseen. Hän oli etsimässä lämpöä kylmässä maailmassa jossa ei anettu anteeksi, jossa heikot painettiin kuoliaaksi niin kuin ötökät. Tyttö oli tehnyt tavaroita jolle ei koskaan pystyisi antaa anteeksi. Tuomiopäivänä hän olisi syyllinen. Matkakohde oli epämääräinen. Jos hän saisi lämpöä, se lämpö olisi valhe, koska kylmä todellisuus olisi sittenkin aina siellä, kiduttamassa häntä. Jos hän saisi kylmyyttä, hän olisi tuomittu, totuus ulkona kaikille lukea. Kylmyys tappaisi jokaisen osan tytöstä, siihen aikaan että ainut jäljellä olisi vain sirpale ihmisestä. Sirpale jonka ei kukaan koskaan haluaisi, joka olisi parempi kuolleena.

Alexanderin äidin silmissä heijastuva tuli valaisi lämmön joka aina oli ollut äidissä, mutta vasta nyt oli alkanut näkymään. Possujen äänet kilisivät korvissa. Alexander katsoi taakse nähdäkseen possujen ahmimista. Jäljellä oli vain pari kylkiluuta ja hammasta, mutta muuten kaikki lihat oli syöty. Pari possua olivat jo nukahtaneet, mutta täpläinen sika jatkoi syömistä. ‘Knars knars knars’ kuului possusta joka oli jyrsimässä luita.

“Ihmettelen miten edes voisi syödä *tuota*” äiti sanoi ravistellen mustaa muovipussia. Veri ripotteli hänen käsistään lumeen. Alexander katsoi matkalaukkuun auton takaluukussa. Mitä hän oli tehnyt? Mitä äiti oli tehnyt ansaitseen sellaisen miehen? Pienenä Alexander ei ollut ymmärtänyt miksi äiti oli koskaan mennyt naimisiin sellaisen miehen kanssa, mutta sitä vanhemmaksi Alexander tuli, sitä enemmän hän ymmärsi äitiänsä. Joskus isä oli ollut kiltti, joskus hän oli ostanut äidille koruja ja kalliita tavaroita samalla tavalla kun hän osti Alexanderille leluja ja länsimaiden vaatteita. Ainut jota hän oli ajatellut silloin oli kuinka kiltti isä oli, ei mitään muuta. Ja sitten hän yhtäkkiä pamahti, potki, löi ja sanoi kauheita tavaroita. Jollakin tavalla luuli että kaikki oli oma vika. Mitä he olivat tehneet sen sian kun mitä isä oli tekemässä. Sen päällä oli tietenkin se iso painava totuus siitä että äidillä ja hänellä ei olisi mitään ilman isänsä, ei rahaa, ei taloa, ei töitä. Vaikka äidillä oli yliopisto diploma venäjän kielessä, hän oli ollut niin kauan ilman töitä että ei kukaan haluaisi häntä. Alexander kääntyi taas katsomaan possuja ja huomasi että ei näkynyt mitään. Äiti heitti lunta tulen päälle ja sammutti sen.

Ensimmäinen asia jonka Irina huomasi kun hän saapui talon luokse oli että valot olivat sammutettuja.

“Nukkuvat varmaan” Irina sanoi, mutta päätti sittenkin mennä lähemmäksi. Hän käveli oven luokse ja koputti. Ei mitään vastausta. Ovikello soi mutta ei kukaan

avannut. Irina vilkaisi taakse ja huomasi että ei ollut mitään autoa parkkipaikalla. Ehkä Alexanderin isä oli poissa tai jotain. Irinan täytyi vain päästä puhumaan Alexanderin kanssa. Pimeässä kävellessä Irina etsi ikkunaa jonka hän löysi talon takapuolelta. Ikkuna oli pieni, mutta hän tiesi että hän pystyisi painaa itsensä sen läpi. Ainut ongelma oli että ikkuna oli aika korkealla, niin olisi vaikeata vetää itsensä ylös, mutta täytyi kokeilla. Varovaisesti, niin että ei kukaan heräisi, Irina laitto kätensä ikkunan reunalle ja käytti joka ikistä lihasta vetää pänsä ikkunan reunan yli. Irinan jalat riippuivat ilmassa ja melkein tärisivät pelossa. Etsien tukea Irina seisahti ison viereisen ikkunan riippuvan ruukun päälle. Vaikka Irinan voimat olivat melkein käytettyinä, hän pakotti itsensä vetämään ainakin rintansa laidan yli. Siivousaineiden haju täytti Irinan sieraimet. Jesus Kristus. Yhtäkkiä Irinan ruumis liukui alas ikkunasta ja hän laskeutui ison pehmeän möykyn päälle. Irinan silmät olivat tottuneet pimeyteen ja hän pystyi saada selvää eri huonekalut. Hiipien Irina käveli talon läpi, etsien Alexanderin huonetta, mutta talon koko oli niin kauhean suuri että jopa labyrintissä löytäminen oli helpompaa. Lopulta Irina löysi keittiöön jossa hän oli hämmästynyt ja lumoissaan kaikista kalliista ja varmaan ulkomaalaisista vehkeistä. Ihaillesseen kamoja Irina huomasi pienen lapun. "Ollaan poissa pari päivää, koti on siivottu. Voit mennä kotiin". Irinan sydän vuosi. Ainut ihminen jonka kanssa hän voisi puhua oli poissa. Mikä oli pahempi oli että hän ei tiennyt missä tai milloin hän tulisi takaisin. Kyyneleet silmissä Irina suunnisti takaisin huoneeseen mistä hän tuli. Käytävä käytävän jälkeen talo kasvoi melkein palatsiksi, ja hän oli eksynyt. Lopulta hän saapui takaisin huoneeseen. Irina oli toivoton ja istuutui kirjoituspöydän ääreen.

Kesken ajatuksia Irina näki kymmeniä papereita makamassa maassa. Vasta nyt kun hänen silmät olivat tottuneet totaaliin pimeyteen hän erotti kaikenlaisia kirjeitä ja dokumentteja. Irina ojentui eteen ja sytytti lampun pystyäkseen nähdä viestien sisällön. Hänellä ei ollut mitään parempaa tekemistä ja hänen piti tehdä jotain saadakseen illan tapahtumat päästään. Kasan huipussa oli rikkinäinen kirje. Irinan innostus melkein huusi ja hän otti kirjeen.

"Kirjoitan taas vihassa ja surussa vaimoni syntymäpäivänä. Vuosien jälkeen kaikki tämä on vielä sinun vikasi. Vuonna 1981 vaimoni kuoli pitkän taistelun masennuksen jälkeen. Että sinä otit vastaan rahaa ja lahjoja hiljaisuuden hihnalle tappoi satoja. Vaikka et ole vielä manipuloinut pomoni antamaan potkun minulle, tiedän että se aika on tulossa. Olen varma että tiedät mitä tapahtuu kun ne huumeet syö ihmisen sisäpuolelta. Käytit itse huumeita, mutta en luule että olet nähnyt miltä ne kuolleet näyttivät. Ruumis, ruumiin jälkeen, niitä rullattiin sairaalaan. Violotinihoisia, kylmiä ruumiita isojen veristen silmien kanssa ja sieluton ilme naamassa. Vaikka en välittänyt niistä kuolleista ruumeista jota minun piti katsoa, niin varmaan voit ymmärtää sen rikkinään tunteen kun näin vaimoni, oman vaimoni valkoisen

lakanan alla. Tai ehkä et sittenkään, et edes rakasta häntä. Vaimoni joka ei jaksanut tai halunnut elää otti oman elämänsä, ja kaikki on sinun takia. Lapseni Irina ja Ivan eivät koskaan saaneet tietää hirviöstä joka tappoi heidän äitinsä. Tässä kirjeessä on kaikki eri todistukset jotka näyttävät sinun todelliset värit. Minä olen keräily ja keräily kuvia ja papereita. Taloni on täynnä todisteita ja mitä annan sinulle on vain pieni osa.

Muista mitä olet tehnyt, R”

Irinan silmistä vuosi kyyneliä. Hän katsoi papereita jotka olivat kirjeen niitetty. Kuvia rahasta, kuvia huumeista, huumealereista ja ... äidistä. Äidin blondit hiukset harmaita. Ruumis liilana, silmissä paksut suuret verisuonet jotka melkein olivat pursumassa. Ja ilmeessä ei yhtäkään ajatusta, niin kuin hän jo olisi ollut kuollut vuosia ennen. Irina oli aina tuntenut äitinsä iloisena ihmisenä ja sitten tämä... Mutta ainut asia jota Irina pystyi ajatella oli että hän oli nyt myös syyllinen. Hän oli myynyt huumeita, hän oli tappanut ihmisen. Ruumis joka makoi talossa olisi yhtä hyvin voinut olla hänen isänsä. Ja kaikki ne huumeet jota hän oli myynyt, mitä jos joku oli kuollut. Hän oli sarjamurhaaja ja oli yhtä paha kun jokainen muu niistä jotka olivat tässä mukana. Irinan huulet painautuivat toistensa päälle ja hän ei pystynyt ajatella. Hän laittoi kirjeen laukkuunsa ja sulki silmänsä.

Hän makasi omassa sängyssä taas. Kello oli jo kaksi iltapäivällä. Hän ei tiennyt miten hän tuli kotiin. Hänen koko ruumis oli melkein paralysoitu. Hänen silmät olivat turvonnetut ja hän oli ihan tyhjä. Katto, lattia, ovi, kaikki hänen ympärillään. Seinät tuntuivat melkein supistuvan ja Irinan rinta seurasi. Ainut jota hän tunsu enään oli vain vihaa. Maailmaa vastaan, mutta eniten itseänsä vastaan. Hän vihasi joka ikistä solua hänen ruumissa ja toivoi vain että hän pystyisi uppoa sänkyynsä ja ei koskaan herätä. Yhtäkkiä oven kahva avautui ja isä katsoi sisälle. Irina ei pystynyt saada itseänsä puhumaan. Hän vain sulki silmänsä-

“Irina? Nukutko?” isä kysyi, mutta äkkiä näki Irina immobiilin ruumiin ja vastasi omaan kysymykseen:

“Aha, mm”

Ovi sulkeutui ja Irina väänsi ruumiinsa niin että hän makasi selällään. Huoneessa olisi ollut ihan pimeätä jos vaan päivänvalo ei olisi tunkeutunut verhojen takaa huoneeseen. Irina katsoi käsivarttaan ja näki ristin. Hän oli sekaantunut tähän ja hänen piti lopettaa sen myös. Irina vihasi itseänsä, mutta vihasi huumeita enemmän. Hän vihasi kaikkia jotka sekaantuivat sellaisiin.

Irina nousi ja otti paperin ja kynän. Hän kirjoitti ja kirjoitti. Yksi kynä, kaksi kynää. Muste valui niin kuin veri lumeen, jäljellä outoja kirjaimia ja symboleja, kaikki joka jotenkin fixaisi sen mihin hän oli astunut. Irina ei välittänyt jos hän menisi vankilaan. Hän oli yhtä syyllinen kun kaikki muut, jotka olivat tappaneet ja valehtelleet. Irina kirjoitti oman nimensä kirjeeseen ja laittoi sen kirjekuoreen. Laukussa olevat paperit

tekivät kirjekuoren laukun kokoiseksi, mutta papereiden sisällöt olivat tärkeämmät kun itse kirje. Nyt oli vain viimeinen tavara tehtävä.

Irina otti kirjeen ja laukkunsa ja käveli huoneesta ulos keittiöön. Siellä hän meni isän ja Ivanin luokse ja halasi heitä viimeisen kerran. He eivät koskaan tapaisi taas.

“Mihin menet?” Ivan kysyi.

“Vain postille” Irina vastasi.

Isän silmät kertoivat että hän tiesi että jotain oli väärin, mutta mitä, isä ei tietäisi vähäks aikaa. Se sai olla niin. Irina yritti pitää kynneliä silmissään. Hitaasti hän käveli ovelle, avasi sen ja sulki sen luvun hänen elämästään.

Koko matka poliisiasemalle tuntui ikuisuudelta. Talo talon jälkeen tuntui yhdeltä askeleelta lähemmäs vapautta. Hänet lukitaisiin johonkin Siperiaan ja hän ei edes vihannut ideaa. Se olisi ainut tapa edes vähän rangaista häntä. Pari kymmentä metriä hänen edessä oli poliisitalo. Irinan jalat nopeasti alkoivat juoksemaan ja hän melkein lensi oven luokse. Lämmin ilma täytti hänen keuhkot ja hän melkein pyörtyi. Hitaasti hän käveli respaan ja sanoi:

“Onko Konstaapeli Alexander täällä?”

“Ei just nyt-” respassa istuva nainen alkoi.

Irina ojensi ison kirjeen hänelle.

“Anna tämän hänelle niin nopeasti kun pystyt” Irina sanoi ja ennen kuin nainen pystyi vastata Irina oli ovesta ulos. Hänen piti vielä tehdä jotain.

Nopeat askeleet saivat Alexanderin huomion ja hän etsi äänen lähdeä. Toisella puolella katuja käveli Irina! Alexander nosti kätensä vilkuttamaan, mutta hän ei tainnut huomata. Ihmeellistä. No, Alexander varmaan näkisi hänet taas myöhemmin. Hitaasti yrittäen ei liukastua, Alexander käveli eteenpäin.

Kuja oli melkein pimeämpi kuin viime kerralla. Pelko täytti Irinan sydämen, mutta viha voitti taistelun. Hitaasti Irina käveli sisälle kujaan. Hän koputti ovea ja se avautui melkein heti. Kolme miestä istuivat sisällä. Niin kuin ensimmäisenä kertana Irina astui sisälle, ero oli että pelon askeleet olivat syttyneet tuleen joka poltaisi heidät kaikki.

Alexander avasi oven ja astui sisälle ihanaan lämpimään. Tuntui niin erilaiselta nyt kun isä ei ollut siellä oman egon ja julmuuden kanssa. Alexander hymyili ja sanoi:

“Hyvää päivää Lana!”

Respassa istuva nainen hymyili ja vastasi:

“Hyvää päivää konstaapeli. Luulin että olisit poissa vähän kauemman aikaa. Missä isäsi on?”

“Suunnitelmat vaihtuivat. Ja isä, hän on kauas pois” Alexander selitti.

“Sinulla on kirje. Joku outo tyttö tuli ohi ja jankutti siitä että hänen piti tavata sinut” Lana ojensi kirjeen Alexanderille.

“Kiitos” Alexander sanoi ja käveli omaa kirjoituspöytää päin. Kirje oli Irinalta. Kauniisti kirjoitettu “Konstaapeli Alexanderille” oli samanlainen kuin Irinan muistiinpanot. Se oli yksi hänen söpöistä omutuisuudista. Hän aina kirjoitti kirjoihin omia ajatuksia. Ne kirjat Alexander piti oman sänkynsä luona. Se oli melkein ainut syy miksi hän aina lainasi omia kirjojaan Irinalle. Oli niin kivaa lukea niitten läpi, se distrahoi isästä ja antoi hänelle iloa. Irina oli niin kuin pohjan tähti, hän valaisi pimeän mailman ja antoi oven ulos. Mutta häntä pystyi vain katsoa kaukaata, Alexander ei antanut itseänsä lähestyä. Hän ei vain saanut. Alexander avasi kirjeen ja alkoi lukea.

“LOPETAN!” Irina karjui.

Sedät katsoivat häntä sinisten silmin.

“OLEN TAPPANUT TEILLE. TAPPANUT! JA OLEN PETTÄNYT PERHEENI!
JA KAIKKI ON SINUN VIKASI!”

"Joskus sellaista tapahtuu, niin kauan kun siivosit jälkesi niin on okei" vanha setä sanoi tylsistyneenä.

“AVA. AVA ON HÄNEN NIMI, ÄITINI. JA EI VAIN HÄN, MUTTA TUHANSIA
MUITA SYYTTÖMIÄ ELÄMIÄ, SINUN HUUMEIDEN TAKIA. JA KAIKKI
VERI ON SINUN KÄSISSÄSI!”

“Sinä olet myös osa kaikesta. Älä unohda sen. Ja sitä paitsi ei kuukan pakottanut sinua edes tappaa”

“JA EI KUKAAN PAKOTA MINUA LOPETTAA, MUTTA TEEN SEN
SITTENKIN!”

“Se ei toimi niin, tyttö”

“MINÄ SANON KUINKA SE TOIMII” Irina huusi ja kaivoi laukustansa sytyttimen. Hän nosti käsivartensa ja sytytti sen tuleen. Risti paloi pois ja Irinan iho kuoriutui liekkien kanssa. Hän heitti sytyttimen ase- ja kaasukonteinerettten päälle.
Kaboom.

Alexanderin silmistä vuosi kyyneliä kun hän luki viimeisen lauseen kirjeessä. Kaikki oli liian paljon ottaa sisälle.

“Alexander! Ruokakauppa on räjähtänyt!”

Konstaapeli Borgovitz näytti hätäntyneeltä ja taatusti halusi lähteä heti, mutta Alexander oli valkoinen niin kuin kummitus ja ei pystynyt liikkua. Hän avasi suunsa mutta happea ei tullut yhtään. Hän nojautui pöydän yli alkoi ulista. Tippa tipan jälkeen kirje rystistyi, hävisi, hajaantui.

“Rakas Alexander,

en tiedä edes mitä sanoisin sinulle. Olen vain paha ihminen. Olet aina ollut niin kiltti minulle ja tämän kirjeen jälkeen ymmärrän jos vihaisit minua. Petin sinut, veljeni, isäni ja äitini. Ansaitsen mennä helvettiin. Olen tappanut rahalle ja olen laittanut puukon oman äidin sydämeen. Myin samaa huumetta joka tappoi äitini. Tykkäsin että kaikki jotka ostivat huumeita olivat vain aivottomia vittuja, mutta nyt ymmärrän ettei

mitään ollut heidän vika. Se oli siat niin kuin minä jotka myytin kuolemaa ja orjuutta ihmisille joiden ongelmat uppotivat heidät. Äitini huumeet olisivat yhtä hyvin voinut tulla minulta. Olen monsteri ja tiedän sen. Siksi olen päättänyt ottaa riskin ja yrittää saada jonkinlaista rauhaa kuolleille. Kirjekuoressa on kaikki todistus siitä mitä minä ja kaikki muut on tehnyt. Pyydän että et kerro isälleni ja veljelleni mitä olen tehnyt. Jos haluat niin ymmärrän, mutta pyydän saada jonkinlaista rauhaa. Kun luet kirjeen en tiedä missä olen mutta minulla on vielä pari asiaa tehtävänä. Jos kuulet jotain ruokakaupan luota, niin tiedät että se on minä. En välitä jos he tappavat minut, mutta pyydän että annat uhreille rauhaa, kaikille. Olen aina ollut rakastunut sinuun ja halusin vain että tiesit sen jos me emme tapaa taas. Olen valmis lähteä seuraavaan maailmaan, Irina.”

Siiri Kyllönen

Nähdään taas

Ensimmäinen kerta kun minä tapasin sinut oli aurinkoinen kesäpäivä. Minä istuin laiturilla ja katoin auringonlaskua, olin heittänyt pois mun kengät ja mun jalat leikkii vedessä. Minä kuulin lintujen laulun, se kuulosti nii hienolta ja minä en voinut tehdä mitään muuta kuin hymyillä. Minä istuin siinä puoli tuntia kunnes minä tunsin miten joku tuli kävelemällä minuun päin laiturilla. Se oli poika, pitkä ja blondie, se oli sinä. Sinä katsoit minua, sinä katsoit *minua*. Ja se oli ihan niin kuin sinä näit minut, niin kuin näit koko minut. Ihmiset ei katso minua noin, uteliaasti ja lempeästi, ne katsoo vaan minua kun kaadun rappusista alas.

“Moi” sanoit kun tulit lähemmäksi. “Voinko mä istua tähän?” kysyit ja osoitit paikka vieressäni. Minä nyökkäsin.

“Mikä sun nimi on?”

“Veera” vastain “Sinun sit?”

“Juhani Kantola” sinä sanoit ja katsoit minua “Onko kukaan koskaan sanonut sinulle miten hienot silmät sulla on?” Minä katsoin sinua hämmästyneenä, sanoko just tää poika vieressäni että mulla oli hienot silmät?

"Kiitos"

“Ne on niin kuin lehdet puissa kesällä” Sinä katsot ulos yli järven.

"Sunkin silmät on ihan hienot"

“Tykkäätkö?” Sinä katsoit minua taas ja minulla tuli joku outo tunne masuun.

“Joo, ihan niin kuin jäinen katu jouluna” Vastasin ja katoin pois. Sinä hymyilit.

Me istuttiin siinä vähän aikaa ja sinä sanoit jonkun hauska vitsin, mä en enään muista miten se meni mutta minä nauroin.

“Mun pitää vissii lähtee” Sanoit ja nousit ylös. Minä en halunnut sanoa moikka mutta nyökkäsin vaan.

“Moikka” Sanoit ja menit kävelemään pois päin minusta ja minä luulin että en koskaan näe sua taas kun kääntynyt ja tuut takasin.

“Tässä” annoit minulle valkoisen paperilapun: “Soita minulle”

“Okei, kiitos” sanoin ja hymyilin.

“Nähdään taas, Veera” Minä katoin sinun selkää kun kävelit pois.

Sinä olit oikeassa, me nähtiin taas. Se kerta me menttiin kävelyille metsään. Sinulla oli se ruskea nahkatakki päällä, se joka sulla oli se ilta siellä laiturilla, sinä laitoit sen minun olkapäiden päälle kun mulle tuli kylmä. Me puhutaan kaikesta. Ja minä muistan että sanoin että sinä tuoksut hyvälle. Tavallinen ihminen olisi katsonut minua kummasti ja juossu pois mutta sinä hymyilit vaan.

Kun tulin kotiin se päivä oli mulla hymy koko naamassa.

Ja me nähtiin taas. Mentiin elokuviin. Ja kun menttiin sieltä pois niin suutelit minua katulampun valon alla. Sen päivän jälkeen niin se oli Juhani ja Veera, Veera ja Juhani. Ennen kun nähtiin niin kaikki ne laulut minä kirjoitin oli jostain mistä en oikeastaan tiennyt mitään, mutta sen jälkeen kaikki laulut kirjoitettu minun kirjaan oli sinusta. Sen jälkeen kaikki maalit sinä teit kun pelasit jääkiekkoa oli minulle. Minä muistan miten sinä just sen jälkeen kun olit tehnyt maalin luistelit jään yli ja sitten osoitit minua, sinun silmät paloi riemusta. Minä olin huutanut ja hyppinyt ylös ja alas ja taputtanut käsiäni niin kovaa kuin vaan osasin.

Sinä olit se ensimmäinen meistä kuka sanoit “Minä rakastan sinua” se oli se yö kun minun vanhemmat oli kertunut että ne aikovat erota. Sinä halasit minua kovasti ja silitit minun ruskeaa tukkaa. Sitten sinä sanoit sen, että sinä rakastat minua. Se kuulosti vähän niin että sinulla ei ollut tarkoitus sanoa sitä mutta että se jotenki vaan tuli sun suusta olos. Minä katsoin sinua silmiin, ne jotka näytti kun jäinen katu jouluna ja vastasin:

“Mä rakastan sinua myös”.

Neljä vuotta sen jälkeen lähdettiin matkalle Pariisiin. Molemmat olimme lopettanut koulun kauan sitten. Sinä olit kirjailija ja minä luin opettajaksi, joskus minä ja mun bändi soitti jossain baarissa. Otit minun kädestä kiinni ja käveltiin Pariisin katuja, juotiin kahvia ja menttiin kirjakauppoihin. Se päivä kun menttiin Eiffel-torniin on helposti se paras päivä koko mun elämässä. Me juostiin kilpaa ylös niitä rappusia ja naurettiin kuin ne lapset me yksi kerta olimme. Ihmiset anto meille kyllä vähän tuomitsevat katseet mutta ei se meitä haitannut. Minä katoin reunan yli ja minul leuka oli lattialla, Pariisi oli oikein tosi hieno kaupunki.

“Tää on ihan upeaa” sanoin hämmästyneenä mutta sinä et vastannut “Juha?” Minä katsoin taakseni ja minun sydän hyppäsi pois minun rinnasta. Sinä seisoit yhdellä polvella maassa ja sinun kädessä oli vihreä laatikko missä oli hienoin sormus minä olen koskaan nähnyt.

“Veera Kyllikki Matero menetkö minun kanssa naimisiin?” Ja sinä olet nii kaunis, sinun blondie tukka mikä on melkein valkoinen ja sinun silmät mitkä on niin kuin jäinen katu jouluna.

“Kyllä menen!” Minä heittäydyin sinun syliin ja sinä suutelet minua, ja kaikki on niin hyvin.

Se kesä me mentiin naimisiin, meiän perheet ja kaverit tuli koko Suomesta. Minun äiti oli halannut sinua lujaa ja kun isä tuli meitä onnittelemaan ja sinä ojensit kätesi hänelle mutta hän veti vaan sinut isoon isä-haliin.

Minun lapsuuden kaveri tökkäsi sinua kovasti rintaan sormella ja sanoi: “Jos sinä rikot hänen sydämen niin minä tulen ja tapan sinut” sitten hän hymyili ja käveli pois. Isabella on hyvä kaveri.

Minä en koskaan tule unohtamaan se ilme sinun naamassa kun sinä katsoit minua kävelemässä alttarin luo. Ja me tehtiin se, me mentiin naimisiin. ja me tanssittiin, ja sinä katoit minua ja minä katoin sinua ja koko maailma haalistui pois. Minulla oli tummanvihreä läninki päällä, minä olin onnellinen, minä olen Veera Kantola.

Mutta kuitenkin kesät kylmenee ja kasvot vanhenee, mutta sinä tulet aina olla kaunis. Sinun tukka blondi melkein valkoinen, niin kaunis, sinun silmät niin kuin jäinen katu jouluna, niin kaunis. Minä istun tässä laiturilla ja jalat leikkii veessä, minä ajattelen sinua. Minä kuulen lintujen laulun, se kuulostaa nii hienolta ja minä en voi tehdä mitään muuta kuin hymyillä kun minä heitän sinun tuhkat veteen. Nähdään taas Juhani Kantola.

Hektor Vähäverkkomäki

Napin matka

Olipa kerran kuningas joka oli vanha pullea ja likainen. Kuningas oli likainen poikansa takia. Hänen poika, prinssi on jäätelöhullu ja hänellä on kummallinen tarve tehdä jäätelöä. Kuningas on hänen koittokani joka pitää maistaa kaikki tekemät jäätelömaut. Tänään tarjolla oli ruoho ja sinappi jäätelö. Jäätelötehtaassa kuluu ruhinaa ja rähinää joka aamu kello 3. Joka sekunti tehtaassa tulee tehty 7 uutta makua. Tänään kuningas oli erittäin iloinen koska oli tarjossa niin hyviä makuja verrattuna eilisen makut, etana ja muovi. Huomenna on erittäin erikoinen päivä koska kuninkaan uusi kultainen vasara tulee postissa. Prinssi on laiha, älykäs ja pitkä. Linnan ritari on hirveän pettynyt prinssiin, hänen mielestään hän pitää ottaa enemmän vastuuta ja ei vain kokata uusia jäätelömakuja. Prinssin kissa, Henrik auttaa tekemään uusia jäätelömakuja. Ruoho on hänen tekemä. Kuningas piti päällä hieno liila silkkinen takki jossa on mustia puunappeja. Takki on aina ollut vähän liian pieni kuninkaalle. Tänään kuningas söi niin paljon että hän piti mennä sairaalaan ja matkalla sairaalaan ambulanssissa hänen nappi pomppas takista pois. Hän oli syönyt niin paljon ruoho jäätelöä että maha oli työntänyt napin pois. Nappi rullas ambulanssin lattialla ees takaisin kunnes se livahhti takaoven raosta ulos tielle.

Tiellä tämä nappi mako 7 päivää ja 7 yötä kunnes koditon mies otti napin omaan keräykseen. Keräyksessä nappi oli makoilien ja ootti kunnes päästyis ulos. Miehen mukana oli haisevaa koska hän teki teetä vanhoilla sukilla ja meni suihkuun kaupungin kakkavedessä. Koditon mies käyttää nappeja rahana leikkipaikassa. Hän vaihtaa nappeja ruokaan ja juomiseen. Kuninkaan nappi vaihdettiin puoleksi ruskettuneeksi bananiin.

Uusi omistaja on kolmevuotias tyttö nimeltään Majja. Majja on lyhyt punatukkainen tyttö jolla on paljon energiaa. Viime aikoina hänellä on tullut tarve vetää juttuja. Tätä vetoa on hänen nalle saanut kokea. Nallen nappisilmä tuli vedettyä pois ja syötyä perheen koiralta. Kun Majja tuli kotiin napilla hänen isi tuli todella onnelliseksi. Hänen isi joka oli lihakas mies jolla oli paksu ruskea parta joka rakasti ommella. Hän sanoi etta voisi laittaa napin nallen silmäksi. Isi ommelsi napin nallen silmään kun Majja yhtäkkii alkoi vetää isän housun lahkea.

Kun isi vihdoinki kattoi taakse tuli kotka ja nappasi napin isin kädestä niin kuin salama ukkosen ilmassa. Kotka lensi niin kuin joulupukki jouluaattona. Kotka lentää napin kanssa lapsillensa jotka asuvat hirveän jyrkällä vuorella. Hänellä on kolme lasta, Tipu, Tapu ja Tupu. Tipu oli vanhin ja viisain, Tapu oli keskilapsi ja oli toiseksi viisain ja Tupu oli nuorin ja tyhmin. Ennen kuin kotka ehti päästä pesän sisälle niin Tupu loikki kotkan suun aukkoon ja nappasi napin luultavaansa olla ruokaa. Sammalla kun hän nappasi napin niin hän hyppäsi ulos pesästä. Tupu ei ollut vielä oppinut lentämään nii hän vain rullasi vuorta pitkin. Hän rullasi ihan kaupungille asti. Kun hän oli loppunut rullaamaan niin hän huomasi että hänen ruoka palansa oli poissa!

Hevospesulassa tarvittiin uusia työntekijöitä. Olipa hyvä että kaupungille oli muuttanut uusi perhe. Ne olivat ihan uudesta maasta joka kukaan ei ollut ennen kuullut. Koko perhe tuli tallustelevan kaupungin torilla kuin yhtäkkiä koko perhe oli erittäin innostuneita. Perheen nuorin lapsi meni kyykkyyyn ja nosti napin maasta. Perheen fokus meni napista johonkin muuhun. Etäisyydessä kuului musiikkia ja se tuli lähemmäs ja lähemmäs.

Jokainen kerta kuin oli tullut uusi kuningas niin kaupungissa pidettiin paraati uudelle kuninkaalle. Tämä kerta uusi kuningas oli hullu jäätelömiehes. Konvojji rullasi torilla perheen vierellä. Kaikki kaupungin asukkaat heittivät rahaa uuden kuninkaan vaunulle. Uusi perhe halusivat sopii tähän uuten maahan niin ne heittivät napin vaunulle luulevansa että se oli kolikko.

Olivia Tigonon

Luku 1

Uusi alku keskellä ei mitään

istuun meidän automme takapenkillä ja katsoin ikkunasta ulos, kun äiti otti viimeisiä muuttolaatikoita pihaltamme, ja sulloi ne meidän automme takakontille. Olin odottanut jo autossa jonkin aikaa ja aloin tulla kärsimättömäksi, leikin tukallani hetken aikaa, kunnes äiti vihdoinkin istui autoon.

-Olisit kyllä voinut auttaa Maisa, äiti sanoi hieman ärsyyntyneenä.

-Pärjäsit kyllä ihan hyvin ilman minua, sanoin pieni virne naamallani.

Äiti pyöräytti silmiään ja käynnisti auton. Automme oli vanha ja hädin tuskin toimi, toinen ajovaloista oli rikki, moottori reistaili ja yksi takapenkin turvavöistä ei edes toiminut, ihmettelen suuresti, miten tämä auto pääsee auto tarkastuksen läpi joka vuosi.

-Koska me olemme perillä? Kysyin.

-Parisen tuntia, nuku niin aika menee nopeammin, äitini sanoi, ja vilkaisi minua nopeasti etupenkiltä.

Laitoin silmät kiinni mutta en saanut nukuttua, vaikka kuinka yritin.

Minun bluethoot kuulokkeista oli jo loppunut akku eikä ollut mahdollista ladata niitä missään, ehkä seuraavalla huoltoasemalla? Maisema oli masentava, ei näkynyt mitään muuta, kun suuria tyhjiä peltoja ja kuolleita puita joidenka oksista roikkui sammalta, puut näyttivät siltä, että ne olisivat tullu suoraan kauhu elokuvista, näitten maisemien perusteella tulemme tuskinpa pysähtymään mihinkään vähään aikaan. Se talo minne muutamme nyt, on kulma todella vanha, se on omakotitalo aika kaukana lähimmästä kaupungista. En ole nähnyt sitä taloa "oikeassa elämässä", näin vain jotain kuvia, jota äiti näytti minulle. Äiti on halunnut jo kauan muuttaa pois kaupungista, tiedä... Tosi basic juttu sanoa, "haluan muutta kaupungista maalle", mutta minkäs sille voi? Monet ihmiset haluavat muuttaa pakoon saastaista, äänekästä ja suurta kaupunkia ja muuttaa hiljaiselle maalle, jossa ilma on raikasta ja ihmisiä on vähän.

-Olemme perillä, sanoi äiti ja kääntyi yhä pienemmälle maantielle. Äiti pysähtyi suuren omakotitalon eteen, talon valkoien maali oli muuttumassa harmaaksi ja muutama ikkuna oli rikki.

Talo oli perus, vanha suomalainen omakotitalo, mutta tämä oli vain huonossa kunnossa...

Ruohoa ei ollut leikattuainakaan pariin vuoteen, Rikkaruohot ja pitkät heinät peittivät pienen piha, muuten taloa ympäröivät suuret kuusipuut.

Autoin äitiä kantamaan muuttolaatikoita autosta talon eteiseen. Talossa oli todella kylmä, lämmitys ei selvästikään ole ollut päällä ollenkaan. Vein omat muuttolaatikkoni uuteen huoneeseeni, heitin paljon tavaraa vanhasta huoneestani pois, julisteita, leluja ja muita pieniä

koristetavaroita. Huoneessa oli hyvin vanhanaikaista kukka tapettia seinällä, ihan niin kuin mummolassa. Makuhuoneen puulattia oli täynnä pölyä ja muurahaisia, jotka ryömivät pienistä koloista puulattian välistä.

Eka illallinen uudessa talossa. Muuttokuorma oli saanut jo kaikki kalusteet taloon, joten ruoka pöytä ja tuolit olivat jo paikoillaan.

-Tässä kylässä ei ollut yhtäkään ravintolaa, josta olisi voinut hakea illallista, joten kävelin pieneen kioskiin, joka ei ole kauhean kaukana täältä, noin vartin kävely! Sanoi äiti innokkaasti.

Kioski? Ei edes kauppa? Vartin kävely? Kun me asuimme Tukholmassa, oli lähin kauppa parin minuutin kävely matkan päästä ja nyt meillä kestää vartti kioskille.

-Kiva, vastasin ja nyin haarukallani valmisruoka lihapullia, joita äiti oli ostanut illalliseksi. Ruoka huoneessa oli suuret ikkunat, korkea katto ja ihan samaa tapettia, kun mitä minulla oli minun huoneessani. Ruoka pöydän yläpuolella oli myös vanha kynttelikkö, joka selvästikin tarvitsi kiillotusta.

-Huomenna on sinun eka päivä koulussa, onkos sul ny kaikki kirjat ja kynät? Kysyi äiti oudolla Savon aksentilla.

-Pliis lopeta toi kauheen Savon aksentin käyttäminen, tosi noloo, sanoin ja nousin pöydästä. Laitoin lautasenkeittiön lavuaariin, jonka valkoinen väri oli muuttunut keltaiseksi vuoden mittaisen käytön takia...

Menin yläkertaan huoneeseeni ja jatkoin laatikoitten purkamista. Pöytälamppu, Polaroid kuvat ja julisteet, jotka olin pakannut huolellisesti pieniin kääriihin. Halusin mahdollisemman pimeään huoneeseen, vihasin vanhanaikaista kukka tapettia huoneen seinälläni, voisinpa vain repiä sen pois... Julistin Metallica julisteet seinälle, ne ovat ainoa asia, josta pidän tässä huoneessa, vaikka ne ei välttämättä sovi kukka tapetin kanssa.

Äiti ei ollut vieläkään saanut laitettua nettiä kotiin, mobilidataakaan ei ollut jäljellä, arvasin että minun olisi pitänyt säästää sitä hätätilannetta varten...

Bing bong, joku soitti ovikelloa. Äiti avasin oven samalla kun minä ryntäisin rappusiin ja katsoin kaiteitten välistä kuka ovella oli. Ovella oli kaksi naista, toinen lyhyt toinen vähän pidempi, molemmilla oli siistit mekot päällä, jotka ylettyivät heidän nilkkoihinsa, tukkakin oli laitettu siististi nutturalle. Molemmilla oli Raamattu ja joitain muita ylimääräisiä papereita kädessä.

“taas jotain jeesustelijoita”, ajattelin ja pyöritin silmiäni.

-Hei tulimme tänne levittämään jumalan sanaa, sanoi nainen ja hymyili...hyvin leveästi.

-En tiedä olenko kiinnostunut, sanoi äiti ja oli sulkemassa ovea.

-Kai tiedät, että kaikki tässä kylässä on liittynyt meidän kirkkoomme, nainen sanoi ja pisti jalkansa oven väliin.

-Niin mutta en ole koskaan uskonut mihinkään, ja minusta tuntuu, että minun syntejäni ei voi enää antaa anteeksi.

-Jumala antaa kaiken anteeksi, sinulla on vielä aikaa, sanoi toinen naisista.

Molemmat naiset näyttävät niin... Täydelliseltä. Yksikään tukka ei sojota vaan kaikki on laitettu huolellisesti hiuslakalla kiinni, heidän mekkonsa olivat silitetty, ei yhtäkään rypyn ryppeä. He olivat ihan niin kuin jostain elokuvasta, molemmat seisoivat selkä suorana.

-Kuunnelkaa vaan mitä haluamme sanoa, sanoi nainen hyvin rauhallisella ja mukavalla äänellä.

-No ei kai minulla mitään muutakaan tekemistä, sanoi äiti ja jäi kuuntelemaan naisten höpötystä.

Minä en jaksanut kuunnella vaan menin yläkertaan jatkamaan laatikoitten purkamista, minua ei mitkään jeesustelu jutut kiinnosta. Tämä ei ole eka kerta, kun meidän ovellemme tulee jeesustelijoita, äiti ei semmoiseen lankee.

Luku 2

Jeesustelia

Kello oli jo 7.00 aamulla kun herätyskelloni kännykässä soi, nousin vaivallisesti sängystä ylös ja aloit tallustamaan kohti vessaa. Tänään on eka koulupäiväni, olenko innoissani? En niinkään. Minua melkein pelottaa enemmän se, että en saa kavereita, mitä jos minusta tulee, ihan täysi luuseri? Kun olin pessyt hampaat, pukuun päälle, laittanut kengät jalkaan, aloin tallustelemaan kohti ulko ovea. Avasin oven kunnes...

-Maisa odota! Minulla on sinulle lounas! Huusi äit ja ryntäsi ulos keittiöstä antamaan minulle lounaslaatikkoa, jonka hän oli tehnyt itse tänä aamuna.

Äiti ojensi lounaslaatikon minulle hymy kasvoillaan.

-Kiitti, kai? Sanoin ja käännyin taas ulko ovea kohti

Kun avasin oven, viileä tuulenpuuska läimäsi naamaani. Syksy oli tullut, puut olivat jo pudottanut kaikki lehtensä. Sumu oli peittänyt suuremman osan tiestä ja kauas ei nähnyt.

-teidätkö sinä nyt minne sinä menet? Kysyi äiti.

-Enköhän minä selviä, sanoi ja suljin meidän pihaporttimme kiinni.

Kävelin pitkää soratietä ylöspäin, toista taloa meidän talomme lisäksi ei ole tullut vielä vastaan. Soran tien sivulla peittivät suuret kuusipuut taivaan. Metsä oli synkkä ja tylsän näköinen nyt syksyllä. Kun olin kävellyt vähän aikaan huomasin rakennuksen kauempana.

Äiti sanoi, että kävelisin vain suoraa tietä ja pääsisin sitten kouluun, onkohan tämä rakennus se koulu? Kun olin kävellyt lähemmäs rakennusta huomasin, että se oli kirkon näköinen rakennus, puusta tehty, aika pieni, valkoinen ja simppele. Rakennuksen pihalla oli lapsia leikkimässä, he juoksivat ympäri pihaa, leikkivät varmaan hippaa. Rakennus taisi sittenkin olla koulu. Kävelin kohti rakennuksen etu ovea ja aukaisin sen, koulun eteisessä seiso i nainen, varmaankin opettaja tai rehtori.

-oletko sinä Maisa, kysyi rehtori ja katsoi minua suoraa silmiin.

-Juu, sanoi ja nyökkäsin.

Eteinen oli hyvin pieni, siellä oli vain yksi pieni ikkuna, josta näkyi ulos etupihalle, jossa lapset leikkivät.

-Tämä on hyvin pieni koulu, minä olen sinun opettajasi Agneta ja olet kolmen muun ihmisen kanssa samalla luokalla, sanoi opettaja samalla kun hän johdatti minua, luokaan kapeita koulun käytäviä pitkin.

Luokka minne Agnes vei minut, oli pieni, luokassa oli neljä pulpettia, kolme niistä oli jo käytössä, yksi niistä oli minun. Koulun kello soi ja oppilaat alkoivat kävelemään taas luokkiin välkältä. Oppilaita koulussa ei voinut olla enempää kuin kaksikymmentä, oppilaita oli ihan eskarista ysille asti ainakin. Kolme oppilasta tuli luokkaan, kaksi poikaa yksi tyttö, työllä oli tukka poninhännällä kiinni, tyttö oli yhtä siisti, kun ne naiset, jotka tulivat puhumaan äidilleni eilen.

-Huomenta, minun nimeni on Helga ja minä aion auttaa sinua tänään, muun muassa tutustumaan kouluun ja tehtävien tekemisissä, sanoi Helga ja hymyili lempeästi.

En ole ikinä tavannut nuorta, joka puhui tuolla tavalla. Helga puhui täydellistä selkosuomea, ihan niin kuin kirjoissa tai joissain vanhoissa elokuvissa, hän puhui samanlailla, kun ihmiset 100 vuotta sitten.

Istuin pulpetilleni, istuin Helgan vieressä. Helgan pulpetti oli siisti, kaikki kirjat olivat nätissä pinossa pulpetissa.

Tunti alkoi, opettaja seisahti liitu taulun eteen ja alkoi puhumaan.

-Kuten huomasitte, meille on tullut uusi oppilas, Maisa.

Kaikki kolme muuta oppilasta luokassa katsoi minua päin. Luokassa oli ihan hiljaista, ihan erilaista kun kaupungin peruskoulussa. Kaupungissa puolet luokasta oli tietokoneilla selaamassa Instagramia tai viestittelemässä heidän kavereillensa. Kaikki oli hiljaa, vaikka meitä olikin kolme, on kaikissa luokissa se yksi oppilas, joka ei vain pysty istumaan paikoillaan. Tässä luokassa kaikki istui pulpeteillaan.

Viimeksi kun minulla oli pulpetti koulussa olin ala-astella, en ole koskaan ollut yläkoulussa, jossa olisi ollut pulpetteja.

Liitutaulun yläpuolella oli risti, risti oli tehty puusta ja ristillä roikkumassa oli jeesus.

Vanhassa yläkoulussani ei todellakaan olisi saanut olla mitään ristiä, suurin osa oppilaista oli ateisteja ja ne, jotka uskoivat johonkin eivät olleet niin uskovoisia tai tarkkoja että mite n he noudattavat uskonnon sääntöjä.

Opettaja alkoi opettamaan ja koko luokka oli ihan hiljaa, ei kuulunut kuiskintaa, sormien naksahdusta, kynällä leikkimästä, peli musiikki, ei mitään. Minua aina häiritsi vanhassa koulussa, kun oppilaat ei osannut pitää leipä läppääns kiinni mutta en tiedä vihaanko tätä hiljaisuutta enemmän, kun sitä että luokassa on kauhea mellakka, oli vain liian hiljaista, se ei tuntunut tavalliselta luokalta, tai ni sitähan se ei myös ollutkaan, sillä olemmehan harvinaisen pieni luokka.

Meillä oli historiaa, Aika samaa settiä, kun mitä vanhassa koulussa, paitsi ilman tietokoneita. Kello oli 11.30 ja meillä oli 10 minuuttia aikaa mennä ruokailuun.

-Meidän pitää mennä eka pesemään kädet ennen, kun me menemme ruokailuun, sanoi Helga ja hymyili taas inhottavan leveästi.

Historian tunti oli sen verran tylsä, että energia taso meni nolasta sataan jo tunnin puolessa välissä. Ruoka tilaa ei ollut vaan sen sijaan haimme ruoat pienestä keittiöstä, jota käytetään myös kotitalouden opettamiseen. Ruuaksi oli jonkinlaisia peruna räiskäleitä ja hilloa, saatiin sivuun myös hieman porkkana raastetta, joka oli kulma ihan pakko syödä ruokatädin mukaan.

-Missä me istumme? Kysyin, samalla kun pidin lautasta kädessäni, jossa oli peruna räiskäleitä, jotka olivat tulikuumia ja kuumensi lautasta silleen, että kädet palavat.

Helga meni koulun käytävän lattialle istumaan ja pisti lautasen hänen eteensä lattialle.

-Ainiin unohdin mainita, että meillä ei sinäänsä ole ruokailu tilaa vaan syömme lattialla. Sanoi Helga ja taputti kädellään lattiaa.

Istuuduin Helgan viereen ja laitoin lautaseni lattialle. Helga ei puhunut ollenkaan vaan istui täydessä hiljaisuudessa.

Minulle oli ainakin jo ihan kauhea nälkä, Helga ei ollut viellä aloittanut edes syömistä, vaan istui siinä ja oli... Hiljaa?

Otin haukun räiskäleistä, räiskäleet olivat aika rapeita ulkoa mutta todella pehmeitä sisältä, huuri täydellistä.

Kun katosin Helgaa, hän näytti siltä, että olisi nähnyt haamun, suu ammollaan ja silmät pullottivat ulospäin.

-Mitä? Kysyin samalla kun pureskelin peruna räiskäleittäni, jonka oli juuri ahminut suuhuni.

-Äkkiä pureskele räiskäle! Kuiskasi Helga.

-Miksi? Sanoin räiskäle yhä suussani.

-me aina teemme ruoka rukouksen ennen syömistä, jos opettaja näkee, että sinulla on jo ruokaa suussa, saatat joutua arestiin, sanoi Helga.

Juuri kun Helga oli saanut lauseensa loppuun, huomasimme, että meidän mentorimme Agnes. Agnes oli semmoinen kunnon rypynaama, hänellä oli rumat silmälasit, jotka peittivät puolet hänen naamastaan, ne olivat vähän samanlaiset, kun mitä ihmiset pitivät 1980 luvulla, opettaja voisi vaikka päivittää omaa tyyliinsä hieman. No kaikki tässä kulussa on vanhan aikaista, oppilaatkin pukeutuvat niin kuin vanhat mummot, tytöillä rusetit päässä ja pojille rusetit kaulassa. Ehkä mä vaan oon se, joka näyttää oudolle, mut mullahan sentään oon tyyliä, en pukeudu samalla tavalla kuin ihmiset sata vuotta sitten.

-Kai tiedät, että kaikkien pitää aina tehdä ruoka rukous ennen, kun alamme syömään? Sanoi Agnes, jolla oli kätensä puuskassa.

-En, ei kukaan kertonut minulle, sanoin ja katsoin ylös Agnesiin päin, joka näytti siltä, että hän olisi saanut jonkun kiinni jostain todella vakavasta rikoksesta.

-Eikö vanhempasi ole opettanut sinulle, sehän on ihan perus asia osata ja tietää, sanoi agnes ja nyrpisti kasvojansa.

-No ei... Sanoin ja katsoin kun Agnes seiso suorana selkäisenä minun edessäni.

Eikö Helgan olisi pitänyt sanoa minulle, että tässä koulussa oli joku ihmeen rukoilu sääntö, mistä minun olisi pitänyt tietää?

-Koulun jälkeen tulet luokkaamme ja me opettelemme yhdessä, miten asiat täällä koulussa toimiikaan.

Agnes kääntyi minusta pois päin ja aloitti rukouksen. Kaikki oppilaat ristivät kätensä, minä en halunnut tehdä sitä mutta en halunnut joutua ongelmiin...taas.

Ruokailun jälkeen oli taas toinen tunti, olin odottamassa Helgaa, joka pesi käsiään taas koulun ainoassa vessassa. En ole koskaan nähnyt teini ikäisiä tyttöjä ja poikia, jotka pesevät kätensä sen jälkeen, kun he ovat syöneet, vanhassa yläaste koulussa kaikki haisivat pahalle, puolet luokan oppilaista tuskinpa käytti deodorantia, välillä oli vaikea edes hengittää koska luokassa haisi niin pahalle.

Koulu päivä oli loppumassa, tai no "loppumassa", sillä minunhan piti vielä jäädä luokkaan jonkinlaiseen jälki istuntoon. Vanha kello seinällä tikitti, se tikitti turhan lujaa, vähän niin kuin ne kaappi kellot mummoloissa. Koko luokka oli taas jälleen kerran ihan hiljainen,

kukaan ei puhut ja opettaja vaan kertoi jostain ihmeen suomen kielen synonyymeistä tai jotain.

Kun kaikki muut oppilaat lähtivät luokasta, yritin minäkin nopeasti napata reppuni, joka sijaitsi luokan oven viereisessä naulakossa. Halusin mennä kotiin, en halunnut jäädä luokkaan, minulla on tärkeämpää tekemistä kotona

-Minne olet menossa? Agnes opettaja kysyi.

Minä pysähdyin paikoilleni samalla kun kaikki muut luokkalaiseni kävelivät luokan ovesta ulos käytävälle.

-Me sovittiin, että sinä jäät tänne luokkaan koulun jälkeen, sanoi opettaja ja katsoi minua silmiin

Opettajat vanhassa koulussa ei koskaan jaksanut vahtia, että kuka tuli jälki istuntoon ja kuka ei, ja sitä paitsi minä en koskaan joutunut arestiin vanhassa koulussani.

Opettaja ohjasi minut alas omalle pulpetille istumaan. Istahdin pulpetilleen ja opettaja taas jälleen kerran seiso minun edessäni kädet ristissä.

-Koska tämä on eka päiväsi en aio pitää sinua täällä liian kauan tänään mutta, halusin puhua sinun kanssasi parista asiasta, sanoi ope ja istahti alas viereisen pulpetin tuolille.

-En tiedä minkälaisia moraaleja vanhempasi on opettanut sinulle mutta kai tajuat, että tämä on Kristinuskonnollinen koulu ja täällä me seuraamme Raamattua ja Raamatun sääntöjä. Ja jotta voisit käydä täällä niin sinun pitää noudattaa meidän koulumme sääntöjä ja me noudatamme kristinuskon moraaleja, sanoi ope hyvin vakavalla äänellä.

-No mul ny ei oo kauheesti muita vaihtoehtoja, seuraava koulu on kahden tunnin päässä, sanoin.

-No se kai sitten tarkoittaa sitä, että saat opetella jumalan sanaa, että voit käydä tätä koulua. Tässä koulussahan on muitakin sääntöjä, kun pelkästään jumalaan uskomisen, pukeutuminen, kielenkäyttö ja puhetapa, sanoi opettaja.

Eihän me enään 1800 luvulla asuta... Nykyään kouluissa pitäisi olla vapaa uskomaan mihin vaan itse haluaa...

Pääsin vihdoinkin pois jälkisitunnosta, oli ollut todella pitkä ja tylsä päivä. On ihana vihdoinkin päästä kotiin. Kävelin taas samaa reittiä kotiin takaisin, soratie oli harmaa ja tylsän näköinen mutta sitä kuitenkin ympäröi kaunis vihreä metsä.

Saikohan minun äitini viestiä kotiin, vai käyttääkö ne edes sähköpostia tai ylipätänsä tietokoneita koko koulussa?

Äiti ei ollut vielä löytänyt työtä kylästä ja sen takia oli kotona, kun pääsin kotiin.

-Muistatko ne naiset jotka tulivat eilen koputtelemaan eilen ovelle, kysyi äiti teekuppi kädessä nojaamassa eteisen seinään.

-Juu, vastasin ja laitoin takkiani naulaan.

-He tulivat tänne taas tänään ja kun juttelin hieman heidän kanssaan niin tajusin, että ehkä heidän uskontonsa hommissa onkin järkeä, ehkä se on se mitä olen tarvinnut? Uskoa! Olen ollut masentunut siitä asti, kun isäsi lähti, ehkä se uskominen tuo elämään tarkoitusta? Sanoi äiti totisella äänellä. Mitä jos se oikeasti voi saada minut voimaan paremmin? Ehkä tämä on se mitä halusin maalaiselämäältä, sanoi äiti ja hymyili minulle leveästi.

Minun oli pakko nähdä unta tai jotain tai sitten äiti oli juonut pari pulloa viiniä, liikkaa... En halunnut äidin höpönlöpöä enempää vain lähdin yläkertaan. Miksi kaikki täällä uskoo johonkin ihmeen jumalaan, en tiedä onko äiti vain sekaisin vai mitä mutta antaa olla. Ei äitini ole tosissaan, eikö niin?

Olemme olleet täällä vai kaksi päivää, ja hänet on jo aivopesty, tai no sen partaalla.

-Huomenna heillä on jumalanpalvelus, me menemme sinne, sanoi äiti päättäväisesti.

Hän ei voi olla tosissaan juuri nytten, jumalanpalvelus? Mitä ihmeen magiaa naiset olivat käyttäneet, että he onnistuivat kääntää minun äitini, maailman hippisin ja boheemisimman äitiin, joka uskoo kristalleihin ja shakroiin.

En vastannut äidilleni vaan menin yläkertaan huoneeseeni, lukitsin oven ja hyppäsin sängylleni, suljin silmäni ja nukahdin, vahingossa...

Seuraavana aamuna heräsin, oli lauantai. En ehtinyt skrollata kännykälläni, kunnes äitini ryntäsi huoneeseeni.

-Aah hyvä olet hereillä, hyvä! Puolituntia niin me lähdemme, sanoi äiti.

-Lähdemme minne? Kysyin, kun olin ihan unohtanut äitini eiliset höpinät.

-No sinne kirkkoon, sinun kannattaa kiirehtiä, muista pistää jotain siistiä päälle, sanoi äiti ja lähti huoneestani.

Minulla oli vain puolituntia aikaa pestä kaikki levinneet ripsivärit silmien alta ja vaihtaa vaatteet. Nousin ylös ja menin vessaan ja yritin hangata ripsiväriä pois naamalta sillä en ollut vielä löytänyt meikinpoistoainetta muuttolaatikoista, tiesin että minun olisi pitänyt vain laittaa se reppuun ihan alusta asti.

Olin saanut itseni valmiiksi, siistit vaatteet päällä ja pelkästään ripsaria naamassa. Menin alakertaan, jossa äiti oli jo odottamassa eteisessä. Pistin kenkäni jalkaan ja me kävelimme autolle yhdessä. Istahdin etupenkille äitini kanssa. Koko automatkan äiti oli hiljaa. Miten ihmeessä äiti oli muuttunut niin nopeasti? Miten ihmeessä niin äänekkäästä ihmisestä oli muuttunut niin hiljainen?

Kun olimme kirkossa, huomasin että kaikki istuivat selkäsuorina penkeissään. Kirkko li pieni, seinät oli tehty puusta, niihin oli maalattu erilaisia tapahtumia Raamatusta, nooan arki ja viimeinen ehtoollinen ja niin edespäin. Äitini istahti alas kirkon penkille ja istuuduin hänen viereensä, ja jumalanpalvelus alkoi.

Tätäkö minun elämäni on? Kahdessa päivässä koko elämäni muuttui. Ihminen todellaankin uskoo mihin vaan kunhan he saavat toivoa, toivoa elää ja toivoa että jonakin päivänä he pääsevät parempaan paikkaan, paikkaan, jossa ei ole kipua tai kuolemaa, surua tai kärsimystä, paikka, jossa voi olla pelkäämättä. Minun äitini oli täydellinen kohde, tärkeä ihminen oli menehtynyt, hän tarvitsi jonkun lupaamaan, että jonakin päivänä he saavat taas nähdä. En koskaan olisi uskonut, että kahdessa päivässä kukaan ihminen haluaa vaihtaa oman elämäntapansa kokonaan, sen takia ihmiset ovatkin arvaamattomia, ihmisiä on helppo muokata. Ajattele itse, miten joku voi tehdä sen sinulle, yhtenä päivänä rakastat heitä, toisena vihaat.

Kaikki sanoo, että saat itse päättää mitä teet ja missä olet, kenet tunnet ja missä asut, mutta itse luulen että muilla ihmisillä on tähän suurempi vaikutus, kun sinulla itselläsi, joten mieti kenen ympärillä olet ja kuinka paljon kuuntelet heitä.

Sanni Forsberg / Nella Lehtonen

Varjojen Polku

Esinäytös:

Aurinko siivilöityi ikkunan läpi suoraan Rowenan silmiin. Hän istui luokan perällä ystävänsä Rayan vieressä. Heillä oli historiaa ja Rowena oli kuolla tylsyydestä. Ei kahdeksanvuotiaita nuoria pitäisi pakottaa Kalarin tylsimmälle tunnille. Yksi luokan ikkunoista oli auki ja varhaisen kevään ensimmäisten lintujen laulu kuului sisälle asti.

Opettaja astui luokan eteen ja aloitti opetuksen.

- Tänään puhumme meidän maamme, Unohdetun Maan historiasta.

Kerrankin Rowenan kiinnostus heräsi ja hän nosti katseensa pöydästä opettajaan. Opettaja aloitti kertomuksensa.

Noin tuhat vuotta sitten, maamme oli vallannut olennot nimeltä varjot. Varjot tuhosivat kyliä ja tappoivat tuhansia asukkaita. Silloin eli myös kaksi nuorta naista, Avalon ja Odessa.

Odessa oli merirosvo ja hän ryöväsi laivoja ja taisteli merillä. Avalon taas oli maagi, ja hänen opettajansa Artemis oli opettanut hänelle paljon loitsuja ja taikoja.

Avalonilla ja Odessalla oli yhteys. He molemmat olivat varjojen valtiaita, tosin kumpikaan ei silloin vielä tiennyt siitä. He tietämättään aiheuttivat varjojen pääsyn Kalariin, ja kun he huomasivat mitä he olivat aiheuttaneet, päättivät he korjata tilanteen.

He lähtivät vaaralliselle matkalle kolmen muun kanssa. Matkalle tuli mukaan Avalonin ja Odessan lisäksi Artemis (Avalonin opettaja), Nox (Odessan miehistön varakapteeni)

ja Erix. Heidän tavoitteenaan oli päästä Kazarin pääkaupunkiin, Sigrivaan ja puhua varjoille järkeä.

Matka oli vaarallinen ja Kazariin päästyään monien mielet järkkyivät.

Kun he viimein pääsivät Sigrivaan, saivat he tietää Avalonin ja Odessan olevan varjojen valtiaita. Mutta he eivät jalosti halunneet sitä kunniaa ja niin he valitsivat meidän jalon kuninkaamme Erixin tilalleen.

Osa varjoista ei kuitenkaan tykännyt tästä ja Erix on kertonut miten he taistelivat monta päivää ja miten lopussa muut matkalaiset dramaattisesti menettivät henkensä ja vaikka Erix yritti kaikkensa hän ei pystynyt pelastamaan heitä.

Rauha kuitenkin laskeutui maahan ja Erix kertoo vielä tänäkin päivänä olevansa todella ylpeä että ystäviensä ansiosta tähän maahan laskeutui rauha.

- Mitä Avalonille ja Odessalle tapahtui? Rowena kysyi.

Hänen kysymyksensä näytti yllättävän itse opettajankin. Koko luokka oli kääntynyt häneen päin ja hän tunsu itsensä todella epämukavaksi. Yksi monista syistä miksi hän ei tykännyt puhua koko luokan edessä.

- Erix kertoi että he kuolivat kaiken sen taistelun keskellä, heidän ruumiitaan ei tosin koskaan löydetty joten jotkut luulevat yhä että he saattaisivat olla elossa vielä jossain. Se todennäköisyys on kuitenkin hyvin pieni, opettaja sanoi.

Rowena vaipui omiin ajatuksiinsa samalla kun opettaja jatkoi puhumista jostain eri uskonnoista.

Avalon ja Odessa. Kyllä, ne olisivat hänen idolinsa tästä eteenpäin. Ja kun elämä jatkuisi, hän pitäisi heidän muistonsa elossa. Jostakin syystä se tuntui hänen mielestään erittäin tärkeältä.

Ja ajattele jos he sittenkin olisivat vielä elossa jossain.

Niin ajattele...

Luku 1. Tähtitaivas (8 vuotta myöhemmin)

Rowena tunsu, miten hänen silmäluomensa painuivat kiinni ja hän nukahti. Maailman kaikki äänet painuivat pois ja ainoa ääni, joka kuului oli tuulen vaimea humina. Mutta ei minkä tahansa tuulen, vaan tähtitaivaan tuulen.

Yhtäkkiä Rowena säpsähti hereille ja nousi ylös. Hänen huulilleen ilmestyi hymy, kun hän ymmärsi että ei ollut omassa sängyssä vaan tähtitaivaassa.

Tähtitaivas oli loputon huone tai maailma, jossa oli lasilattiamainen pinta. Pinnan alla oli tuhansia tähtiä eri sinisen sävyissä. Ja Rowenan yllä oli vielä enemmän tähtiä, mutta nämä olivat violeteissa ja hopeisissa sävyissä.

Rowena hengitti syvään, sisään ja ulos, ja tunsu raikkaan ilman kasvoillaan. Tämä oli hänen lempipaikkansa. Täällä ei ollut muita, jotka häiritsisivät, ja oli aina niin rauhallista ja hiljaista. Ylhäällä tuhansia tähtiä ja galakseja pyöri ja teki uskomattomia kuvioita. Vähän väliä äänettämiä ilotulituksia räjähti taivaalla tähtien joukossa, useimmiten kultaisia tai hopeisia. Rowena ponkasi juoksuun ja juoksi kohti hänen lempikohtaansa. Aina kun hän pääsi tänne hän ilmestyi samaan kohtaan, ja noin 20 metrin päässä siitä kohdasta alkoi loputon, pehmeä silkinen ruoho pelto ja siellä yhden yksinäisen luumupuun alla, tykkäsi Rowena maata ja katsoa miten tähdet muodostivat kuvioita taivaalla.

Tähdet alkoivat hitaasti liikkua ja ne muodostivat pienen jäniksen joka pomppi taivaan halki. Jänis pomppi hitaasti mutta varmasti eteenpäin.

Rowena hymyili sille ja nosti kätensä ylös, seuraten sormillaan tähtikuvioiden ääri viivoja. Hän kuvitteli itsensä valtavan kultaisen lohikäärmeen selässä, lentämässä pilvien halki. Ja kun hän avasi silmänsä, kaikki oli juuri niin kuin hän oli kuvitellutkin.

Valtava lohikäärme karjaisi hänen allaan tuulen suhisteessa hänen korvissaan. Rowena katsoi alas ja näki miten valtava järvi levittäytyi heidän alapuolelleen. Sen kirkas pinta heijasti heidän kuvajaisensa ja hän näki itsensä hymyilevän.

Tämä oli tähtitaivaan voima. Se oli paikka jonne hän pääsi vain unessa keskiyön ja aamu kuuden välillä. Hän pystyi kuvittelemaan minkä tahansa tilanteen ja se tapahtui seuraavan kerran kun hän avasi silmänsä. Yhtäkkiä maailma alkoi pyörimään ja Rowena oli jälleen kerran omassa sängyssään.

Koulun kello soi ja kaikki ryntäsivät sisään. Rowena kiirehti Rayan perässä kohti matikan luokkaa. Raya oli suruissaan. Hänen isänsä oli menehtynyt pitkän sairauden jälkeen. He molemmat olivat tienneet että tämä olisi tulossa, mutta nyt se oli täällä ja se tuntui aivan epätodelliselta.

- Kaikki tulee menemään hyvin, Rowena vakuutteli.

Raya käännähti äkisti hänen suuntaansa.

- Ymmärrätkö sinä mitään? Raya kysyi.

Rowena katsoi häneen hämmentyneenä.

- Ei maailma ole vain sateenkaaria ja yksisarvisia, on olemassa myös huonoja ja kauheita asioita, sinä uskot tyhmästi että maailma on hyvä paikka ja kaikki ihmiset ovat kilttejä, mutta se ei ole niin! Raya huusi närkästyneenä.

Sitten tämä lähti kiiruhtamaan eteenpäin jättäen surullisen Rowenan seisomaan käytävälle.

Käytävän päässä Raya kuitenkin kääntyi ja lisäsi perään.

- Ymmärrän kuitenkin että ihmiset niin kuin sinä, jotka ovat aina saaneet kaiken haluamansa eivät vain voi ymmärtää, Raya sanoi sarkastisesti ja harppoi sitten tunnille.
- Aivan, Rowena sanoi hiljaa surullisena, katse maassa.

Tunnilla kaikki sujui ihan tavallisesti. Mutta vaikka kuinka Rowena yritti keskittyä tunnilla hän ei vain pystynyt. Muistot viimeyön tähtitaivaasta valtasivat hänen ajatuksensa. Vaikka se kuulosti uskomattomalta, hän jotenkin tunsu, miten tähtitaivaan hiljainen tuulen humina vaimentui. Kuten että tämän yön tähtitaivas olisi viimeinen jonka Rowena näkisi.

Luku 2. Pimeys

Rowena nukahti nopeasti sinä yönä. Hän oli odottanut tätä hetkeä koko päivän. Sitä kun hän saisi sulkea silmänsä ja vaeltaa tähtitaivaan loputtomilla pelloilla.

Rowena piti silmät kiinni ja hengitti syvään tähtitaivaan tuoksua. Tällä kertaa siinä oli kuitenkin jotain ihmeellistä. Ennen se tuoksui kukkasilta ja puiden hedelmiltä, mutta nyt ainoa tuoksu siellä oli jokin jota Rowena ei tunnistanut. Joku hyvin tukahduttava.

Huomatessaan tämän Rowena avasi silmät nopeasti.

Kauhukseen tähtitaivas ei näyttänyt tähtitaivaalta. Loputtomalla niityllä makasi tuhansia mustia ruumiita. Rowena tunsu miten, kaikki ilo hänessä katosi. Ruumiita oli niin paljon että oli hyvin vaikeaa liikkua ilman että osua niihin. Rowenaa alkoi oksettaa ja hän oksensi ruuhon ruumiiden vierellä. Hänen silmissään näkyi tummia pisteitä ja hän oli vähällä pyörtyä. Kun hän viimein sai itsensä kasaan, katsahti hän ympärilleen.

Rowena katsoi ruumiita ja huomasi nopeasti että kaksi niistä poikkesi muista. Kaikilla muilla oli mustat kaavut, ja ne näyttivät ihmisistä poikkeavilta. Mutta keskellä heidän joukossaan oli kaksi ihmisen näköistä ruumista. Molemmat naispuolisia, toinen blondi ja toinen puna tukkainen.

Rowena astui hitaasti eteenpäin, varoen tallaamasta mitään. Veren löyhkä oli kaikkialla ja häntä yökötti. Pieniä kitukasvuisia pensaita oli siellä täällä ympäri aukiota. Taivas oli harmaa eikä aurinkoa, tähtiä tai kuuta näkynyt missään. Miten tällainen paikka pystyi olemaan todellinen? Rowenaa yökötti ja hän oksensi nopeasti ruumiiden sekaan. Häntä heikotti ja hän yritti hoiperrella eteenpäin päästäkseen kahden ruumiin luokse.

- Missä minä olen? Rowena ajatteli ääneen.

Ne kasvot jotka olivat joissain ruumiissa näkyvillä olivat kaikki vääntyneet kauheisiin tuskan ja kauhun ilmeisiin.

Rowena värähti kun hän käveli nuoren pojan näköisen olennon ohi. Sen kasvot olivat raadellut ja toinen sen silmistä puuttui.

Hän pujotteli ruumiiden ohi kohti kahta ihmisen näköistä ruumista kun yhtäkkiä lähistöltä kuului valtava jyrähdys. Hän hätkähti ja kaatui maahan. Jyrähdykset lisääntyivät ja maa alkoi täristä.

Rowena kiljaisi. Mikä ihme tuo oli? Hän nosti katseensa ja näki kaukaisuudessa kolmen hahmon ääriiviivat. Ne olivat valtavia mustia maahisen näköisiä olioita. Niiden ruumis oli täynnä mustia piikkejä ja sarvia. Veren punaiset silmät tuijottivat elottomina eteenpäin niiden liikkeessä hitaasti ja kömpelösti eteenpäin.

Ne tulivat häntä kohti. Hän tajusi heti että ne olivat luultavasti ruumiiden vartijoita ja ne eivät ilahtuisi jos löytäisivät pienen ihmistytön niiden reviiriltä.

Rowena vilkuili ympäri aukiota yrittäen löytää piilopaikkaa. Aukio oli hyvin tyhjä ruumiita ja piikkipensaita lukuun ottamatta, joten piilopaikkoja ei ollut paljon.

Lopulta hän päätti mennä piikkipensaan taakse ja näytellä kuollutta. Hän otti maasta mutaa ja alkoi levittää sitä vaatteilleen ja naamalleen. Sitten hän meni yhden pensaan viereen ja meni makaamaan maahan mahdollisimman epäluonnolliseen asentoon.

Hirviöt kävelivät hitaasti ruumiiden seassa ja näyttivät äärimmäisen tylsistyneiltä. Rowenan koko ruumis tärisi ja hän oli vähällä kiljaista kun yksi hirviöistä käveli aivan hänen vierestään.

Miten tuollaista pahuutta oli päässyt leviämään maailmassa? Paha olo palasi mutta hän pakottautui pitämään sen sisällään ja pysymään niin hiljaa kuin mahdollista.

Kun hirviöt olivat taas suunnanneet pois ruumiista, ryömi Rowena hitaasti pois pensaan alta ja jatkoi taas matkaansa kohti ihmisen näköisiä ruumiita.

Kun hän viimein pääsi kahden naisen ruumiin luokse, kumartui hän hitaasti lähemmäs. Molempien naamat olivat veren peittämät, mutta vakavampia haavoja ei näkynyt.

Hitaasti hän ojensi kätensä ja kosketti blondin naisen poskea. Nainen oli hieman pienempi kokoisempi kuin punatukkainen ja tämä näytti jotenkin lempeältä mutta samalla vakavalta. Kun Rowenan sormi osui poskeen, värähti hän heti kauemmas. Poski oli lämmin! Sehän tarkoitti, että nainen oli vielä elossa.

Rowena nosti katseensa hämmästyneenä ja laski sen sitten takaisin naiseen. Tällä kertaa hän tökkäisi naista hellästi kylkeen. Meni parikymmentä sekuntia... sitten...

Nainen liikahti. Pieni voihkaus kuului tämän suusta, kun tämä yritti liikuttaa vartaloaan. Rowena hätkähti ja riensi apuun auttaen naisen istumaan. Nainen katsahti häneen pelästyneenä ja yritti riuhtaista itsensä irti.

- Ei hätää, en aio satuttaa sinua, Rowena kuiskasi muistaen edelleen hirviöt, jotka liikkuvat lähimailla.

Nainen katsahti häneen kummastuneena ja vilkaisi sitten ympärilleen. Tämän silmät levisivät, niiden ottaessa vastaan heidän ympäristönsä. Sitten tämä käänsi hohtavan siniset silmänsä Rowenaan päin ja avasi suunsa selvästi sanoakseen jotain. Suusta ei kuitenkaan kuulunut muuta kuin heikko korahdus ja naisen piti yrittää viidesti ennen kuin onnistui pihisemään pari sanaa.

- Kuka sinä olet?
- Missä me olemme?
- Mitä tapahtui?

Rowena hymyili vaivautuneena ennen kuin vastasi.

- Tuossa oli hyvin monta kysymystä näin erikoiseen tilanteeseen. Jospa aloittaisimme siis yhdestä.

Nainen nyökkäsi mutta näytti edelleen olevan varuillaan hänen suhteensa. Rowena tunsu vieläkin pahan olonsa mahansa pohjalla, mutta hän yritti vaikuttaa mahdollisimman rauhalliselta.

- Minun nimeni on Rowena ja tämä kaikki, siis missä olemme on... ainakin minulle, unta, Rowena sanoi.

Nainen katsoi häneen kummastuneena.

- Unta?
- Niin, minulla on erikoinen taito, pystyn unissani tulemaan sellaiseen tähti paikkaan... äh sitä on vaikea selittää, Rowena sanoi hieroen otsaansa ennen kuin jatkoi.
- No kuitenkin, tulin sinne tänä yönä niin kuin tavallisestikin, mutta tällä kertaa löysin itseni täältä, näiden ruumiiden seasta.

Nainen näytti tutkailevan hänen kasvojaan kuin yrittäen päättää pitäisikö tämän luottaa häneen vai ei. Sitten tämä käänsi päätään ja vilkaisi taas aukiota heidän ympärillään, tällä kertaa rauhallisemmin. Kun tämä viimein käänsi katseensa vieressään makaavaan, punatukkaiseen naiseen, levisivät naisen silmät.

- Odessa?

Rowena katsoi naiseen kummastuneena. Nainen käänsi taas siniset silmänsä häneen.

- Olemme vieläkin elossa, mutta miten Erix tuhosi meidät, nainen puhui kuin itselleen.
- Mi... mitä sinä sanoit?

Nainen hätkähti. Rowena nojautui eteenpäin kiihtyneenä.

- Oletko sinä, kenties Avalon? Rowena kysyi silmät palaen.

Naisen silmät levisivät.

- Kyllä, kyllä minä olen.
- Minä olen Avalon ja tässä on Odessa, ja kaikki ruumiit jotka näet ympärilläsi ovat nukutettuja varjoja, jotka heitettiin pois Unohdetusta Maasta, sinun maastasi, hirviön, Erixin voimin, Avalon jatkoi ja sylkäisi Erixin nimen kohdalla.

Rowena katsoi Avaloniin kummastuneena.

- Mutta teidän kuolitte valtavassa taistelussa ja Erix yritti pelastaa teidät mutta hänen voimansa eivät riittäneet siihen, Rowena sanoi.

Avalon ponkasi ylös niin äkisti että Rowena hätkähti ja oli kaatua taaksepäin. Avalonin silmät leiskuivat ja raivo kuvastui tämän kasvoilta.

- MITÄ SINÄ SANOIT?!

Rowena katsoi pelästyneenä Avaloniin ja toisti sitten sanansa.

- Se on kaikki valetta, ei Erix yrittänyt meitä pelastaa, se oli hän joka meidät alun perin tuhosi ja lähetti tähän kauheaan paikkaan, Avalon sanoi nyt hiljempaa tajuten vaaran, joka vaani heidän lähellään.

Oli Rowenan vuoro hämmästyä.

- Eihän se ole mahdollista, Erix on nykyään kuninkaamme ja hän on todella pahoillaan siitä mitä teille tapahtui, Rowena sanoi.
- Ja te, kaikki te ihmiset jotka me yritimme pelastaa, uskoitte häntä?! Avalon tivasi.

Rowena aikoi tiuskaista jotain takaisin, kun Odessa liikahti heidän vieressään. Avalon kumartui hetkessä tämän viereen ja alkoi tönä tötä hereille.

Hitaasti Odessa nousi ja vaikertaen hän viimein nosti katseensa heihin istuessaan mudassa. Tämän silmät levisivät.

- Missä me olemme, ja kuka sinä olet? Odessa kysyi osoittaen Rowenaan.

Rowenalla ja Avalonilla meni hetki tilanteen selittämiseen ja kun Odessa viimein ymmärsi mitä oli meneillään, ponkasi hänkin seisomaan.

- Minä tapan Erixin! Odessa sanoi vaarallisen matalalla äänellä.
- Tapat?! Eihän hän voi olla paha, kaikki tämä mitä näen, on unta eikä totta, ei tällaista pahuutta voi oikeasti olla olemassa, Rowena huudahti ja katsoi anoen kahteen idoliinsa.

Odessa pudisti päätään pettyneenä.

- Niinkö sinä uskot? Odessa kysyi.
- Mitä? Rowena kysyi hämmentyneenä.
- Uskotko sinä todella että minkäänlaista pahuutta ei ole olemassa ja että maailma ja elämä on vain sateenkaaria ja yksisarvisia? Odessa kysyi epäuskoisena.
- Tietenkin! Rowena huudahti heti.

Avalon huokaisi.

- Olemme pahoillamme kun meidän täytyy puhkaista tämä kupla, mutta kaikki tämä on totta ja myös pahuus on totta ja todellista, et voi kierrellä sitä loppu elämäsi ajan.

Rowena peruutti askelen ja pudisti päätään uskomatta korviaan.

- Tekö tarkoitatte, että Erix todella teki tämän kaiken, Rowena kysyi ja levitti kätensä viittoen heidän ympäristöään.
- Kyllä hän teki, Odessa huokaisi.

Rowena katsoi ympärilleen epäuskoisena. Sitten hän kääntyi taas naiseen päin.

- Sanotaan nyt vaikka että uskon teitä, ainakin siinä, että tämä on todellista, mitä tapahtuu nyt? Rowena kysyi.
- No meidän täytyy herättää kaikki nämä varjot ja päästä pois täältä takaisin Unohdettuun Maahan, Odessa aloitti.
- Ja sitten meidän on vain katkaistava Erixin valtakausi ja pelastettava Unohdettu Maa varmalta tuholta, Avalon lopetti ja hymyili aurinkoiseen tapaansa, aivan kuin he puhuisivat arkipäiväisestä asiasta.

Odessa ja Rowena tuijottivat Avalonia mykistyneinä.

- Helppoa! Avalon huudahti ja alkoi hyppelehtimään heidän ympärillään.

Luku 3. Varjojen Herääminen

- Avalon, sinun tehtäväsi on selvittää missä me olemme, Odessa sanoi vakavana ja otti johdon niin kuin hänelle oli luonnollista.
- Rowena, sinun tehtäväsi on herättää niin monta varjoa kuin mahdollista joka yö, Odessa jatkoi tehtävien antoa.
- Ja minä pidän huolta kaikista herätetyistä varjoista.

He nyökyttelivät ja kaikki ymmärsivät, että tämä piti tehdä hitaasti ja varovaisesti jotta hirviöt eivät huomaisi tai saisi tietää mitä he olivat tekemässä.

Yhtäkkiä Rowenaa alkoi pyörryttää. Tähdet hänen ympärillään pyörivät pienissä ympyröissä ja niin hän oli jälleen kerran sängyssä omassa huoneessaan.

Päivän aikana Rowena yritti tutkia ja etsiä mahdollisimman paljon tietoa varjoista ja minkä kaltaisia olentoja ne olivat. Monissa kirjoissa luki että ne olivat verenhimoisia ja että niiden ainoa tahto oli tappaa koko Unohdetun Maan ihmiskunta. Rowena ihmetteli sitä, sillä se poikkesi kaikesta siitä mitä Odessa ja Avalon olivat sanoneet varjoista.

Monia öitä putkeen Rowena meni tähtitaivaaseen, vaikka se ei ollutkaan kovin paljon tähtitaivaan näköinen enää. Hän käveli siellä ympäriinsä ja herätti varjoja yksitellen. Yksi

kerrallaan ne heräsivät ja nousivat. Samalla kun Rowena herätti varjoja, Avalon yritti tutkia missä he olivat ja Odessa piti huolta kaikista herätetyistä varjoista, ja siitä että hirviöt eivät huomaisi heitä.

Monen yön jälkeen Rowena kuten tavallisestikin, tuli tähtitaivaaseen. Mutta tällä kertaa hänet kohtasi Avalon, joka näytti osittain iloiselta mutta samalla hyvin pelokkaalta.

- Tiedän missä olemme, Avalon henkäisi.

Rowena katsahti kiinnostuneena häneen.

- Olemme keskipisteessä, Avalon sanoi lopulta syvää kunnioitusta äänessään.
- Keskipiste on paikka kuoleman ja elämän välillä. Sitä vartioi joku mutta en tiedä kuka. Sanotaan että jos yrittää päästä täältä pois hän joka vartioi tulee käyttämään meidän suurinta pelkoamme meitä vastaan. Kuulemma täältä on ainoastaan kerran päässyt joku pois.

Rowenan ilme muuttui synkäksi kun hän kuuli siitä että päästäkseen täältä pois oli pakko kohdata oma pelkonsa.

- Teemme sen, Rowena sanoi hiljaa ja peloissaan.
- Pääsemme kyllä täältä pois.

Avalon katsahti häneen epävarmana ja nyökkäsi sitten.

- Kyllä, tai ainakin yritämme, Avalon sanoi ja käänsi sitten katseensa tämän pimeän paikan taivaalle.

He jatkoivat työtään hiljaisuudessa. Puolen tunnin päästä Odessa harppoi heidän luokseen.

- Kaikki varjot on nyt herätetty, ja olemme valmiita lähtemään. Oletteko jo selvittäneet missä me olemme? Odessa kysyi kädet lanteillaan.

Kun Avalon selitti tilanteen muuttui Odessan ilme huolestuneeksi.

- Monet varjoista ovat vakavasti haavoittuneita ja vaikka teemme kaikkemme heidän auttamiseksi, en ole varma pystyvätkö he suoriutumaan siitä matkasta, Odessa selitti ja katsoi sitten heidän ympärillään olevia varjoja.

Avalon huokaisi.

- No minä taas en ole varma, miten löydämme sen tien joka vie ulos täältä, Avalon sanoi ja hieroi kasvojaan selvästi lopen uupuneena.

Odessa katsahti Avaloniin oudosti ja sitten läimäisi tätä selkään.

- No niin, missä on meidän Avalonimme? Odessa kysyi.

Avalon ähkäisi mutta pieni hymy levisi tämän kasvoille.

- Itse asiassa loogisesti ajateltuna, pystyisin selvittämään tien... Avalon lähti mutisten astelemaan kauemmas.

Rowena hymähti ja kääntyi sitten Odessaan päin.

- Vaikka oletkin epävarma, niin meidän on yritettävä, Rowena sanoi.
- Sillä jos yritämme me voimme hävitä ja kuolla, mutta jos me emme edes yritä me olemme jo hävinneet, Rowena jatkoi ja hymyili sitten vaivautuneena.

He keskustelivat pakenemissuunnitelmasta. He päättivät lähteä seuraavana yönä matkaan. Heidän pitäisi olla nopeita, sillä Rowena ei pystyisi auttamaan matkassa ikuisesti sillä, kun hän heräisi hän tulisi takaisin tavalliseen maailmaan.

Odessa sanoi, että hän ja Avalon valmistelisivat kaikki ja etsisivät mistä pääsee pois päivällä ja kun Rowena tulisi takaisin, he lähtisivät matkaan.

Luku 4. Kultainen portti

Päivän aikana Rowena oli hyvin stressaantunut. Hän tiesi että ei ehkä selvisi seuraavan yön yli ja hän ei tiennyt pitäisikö hänen olla peloissaan tai ei. Tai siis hän ymmärsi kyllä että hän

voisi kuolla mutta hän ei koskaan ollut ajatellut kuolemaa tältä kantilta. Että hän itse voisi olla näin aikaisin lähellä kuolla.

Hän ja Raya eivät vielääkään olleet puheväleissä ja Rowena aikoi nyt muuttaa sen, ennen kuin olisi liian myöhäistä. Siksi hän nyt seisoj Rayan etuoven takana valmiina koputtamaan.

Meni pari minuuttia ennen kuin hän uskalsi koputtaa. Oven avasi Rayan äiti ja tämä näytti Rowenan helpotukseksi ilahtuneelta hänet nähdessään.

Rowena hymyi vaivautuneena ja kysyi oliko Raya kotona.

- Kyllä hän on omassa huoneessaan, voit mennä sinne, Rayan äiti sanoi ja hymyili lämpimästi.

Rowena nyökkäsi ja käveli sitten Rayan huoneen ovelle ja koputti siihen.

- Sisään, kuului sisältä.

Rowena veti syvään henkeä ja avasi sitten oven astuen sisälle pieneen mutta kotoisaan huoneeseen. Raya istui sängyllä lukien kirjaa. Kun Rowena astui sisälle huoneeseen levisivät Rayan silmät ja tämän ilme muuttui tiukaksi.

- Mitä sinä haluat? Raya kysyi mulkoillen Rowenaa.

Rowena oli hiljaa hetken ja henkäisi sitten syvään. Hän katsahti ympärilleen ja huomasi nopeasti että Rayan huone oli muuttunut paljon. Ennen seinät olivat olleet koristetut pienillä virkatuilla kukkasilla, jotka Rowena oli antanut Rayalle, mutta nyt ne olivat poissa.

Rowena katsoi Rayaa suoraan silmiin ja sanoi tavallista nopeammin:

- Olet aivan mahtava Raya ja olet elämäni tärkein ihminen. Toivon sinulle kaikkea parasta ja haluan vain sanoa heipat jos tämä on viimeinen kerta kun näemme toisemme.

Raya katsoi Rowenaa kysyvästi, ihmetellen mistä Rowena oikein puhui. Rayan ilme ei kuitenkaan muuttunut lempeämmäksi ja hän vastasi tiukast:

- En tiedä ollenkaan mistä sinä puhut, mutta en halua nähdä sinua ikinä enää. Olet hirveä etkä voi olla millään tavalla realistinen. Toivon että sinä olisit kuollut isäni sijasta.

Rowenan meni shokkiin. Hänen sydämensä hakkasi rinnassa ja hän alkoi vapista. Hän tunsu Rayan vihan ja se sai hänet vain voimaan vielä pahemmin.

- Mitä sinä siinä mulkoilet, HÄIVY! Raya karjaisi koko kylän kuullen.

Rowena kääntyi sanomatta sanaakaan ja poistui juosten huoneesta.

Hän juoksi koko matkan kotiin. Hän ei millään saanut Rayan sanoja mielestään:

“Toivon että sinä olisit kuollut isäni sijasta!”

Sanat kaikuivat kerta toisensa jälkeen. Rowena tunsu miten kyyneliä alkoi valua hänen silmistään, ja tipahdella hänen poskilleen.

Päästyään kotiin Rowena juoksi suoraan omaan huoneeseensa, paiskasi oven kiinni, hyppäsi sängylle, veti peiton päälleen ja sulki silmänsä.

- Haluan pois täältä, haluan pois täältä, Rowena mutisi itsekseen, kyneleet valuen.

Rowenalta kesti kauan nukahtaa sinä yönä, mutta loppujen lopuksi hän nukahti kyneleet edelleen valuen.

Ja niin hän jälleen kerran oli tullut takaisin tähtitaivaaseen. Heti päästessään sinne hän näki Avalonin ja Odessan puhuvan varjojen kanssa. Rowenan kävellessään lähemmäs Odessa huomasi hänet ja kääntyi ympäri.

- Rowena, Odessa sanoi Rowenan nimen iloisena nähdessään hänet.

Rowena ei kuitenkaan pystynyt vastaamaan iloisena takaisin, päivän tapahtumien jälkeen.

Hän käveli Odessan luokse.

- No, mitä täällä on tapahtunut? Rowena kysyi katsellen ympäri nähdäkseen mikä oli muuttunut.

Odessa katsahti Avalonia.

- No, me luulemme että olemme löytäneet tien pois täältä, Avalon sanoi ja viittasi Rowenan seuraamaan häntä.

He kävelivät pienen luumupuun ohi, kunnes he pysähtyivät valtavan, kultaisen portin eteen. Porttia koristi siniset ja hopeiset liljat. Sen yllä oli tekstiä, jossa luki: "Onnea matkalle." Jonkun takia Rowena sai kylmiä väreitä tekstistä.

- Luulemme että tämä on mistä polku takaisin Unohdettuun Maahan alkaa, Avalon sanoi katsoen porttia.
- Olen lukenut tarinoita keskipisteestä pienenä, ja siinä sanottiin, että ainoa tapa päästä pois täältä on löytämällä portti, jonka yllä lukee onnea matkaan ja kävellä sen läpi, Avalon jatkoi.

He molemmat tiesivät, että ei riittäisi vain kävellä portin läpi, edessä olisi esteitä ja matkasta tulisi pitkä. Rowena käännähti ja näki Odessan kävelevän heitä kohti. Häntä seurasi tuhansia varjoja.

- Oletteko te valmiina lähtöön? Avalon kysyi Odessalta ja varjoilta.

Kaikki nyökkäsivät ja he asettuivat pitkään jonoon portin eteen.

Odessa, Avalon ja Rowena ensimmäisinä. He henkäisivät syvään ja sytyttivät sen jälkeen lyhdyt, jotka Odessa oli tuonut Avalonille ja Rowenalle.

Ja niin he astuivat portin läpi. Portin takana olisi ilman lyhtyjä ollut pilkkopimeää. Polku näytti pimeältä ja aavemaiselta.

Matka oli alkanut.

Luku 5. Kuoleman Rotko

He kävelivät hiljaisuudessa. Polku kulki valtavan luolaston alla ja heidän askelensa kaikuivat katosta ja seinistä. Luolassa kuului myös välillä veden lorinaa.

He kävelivät kaksi tuntia.

Yhtäkkiä heidän eteensä ilmestyi rotko. Odessa pysähtyi ja monet takana olevista törmäilivät toisiinsa.

- Mitä tapahtuu? Avalon kysyi Odessan takaa.
- Rotko, Odessa vastasi synkkänä.

Kun Rowena vilkaisi alaspäin, näki hän raivoisan joen virtaavan rotkon pohjalla. Teräviä kiviä sojotti veden seassa. Putoaminen ei tulisi kysymykseenkään.

Luola jatkui rotkon toisella puolella, joka oli noin 30 metrin päässä heistä. Katossa oli tässä kohtaa valtava aukko ja ulkona näkyi riehuvan kova myrsky. Tuuli puhalsi kovaa luolassakin.

- Miten ihmeessä pääsemme yli? Rowena huusi myrskyn yli.

Odessa pudisti päätään selvästi aivan yhtä tietämättömänä kuin Rowenakin.

Yhtäkkiä valtava tuulen puhallus ravisutti luolaa ja kolme varjoista jotka olivat seisoneet rotkon reunalla tippuivat huutaen alas rotkoon. Heidän kirkunansa kaikui seinistä ja loppui sitten äkisti.

- Ei! Odessa huusi ja syöksyi rotkon reunalle katsoen alas.

Ruumiita ei näkynyt missään, ne olivat huuhtoutuneet joen mukana. Osa piikkien kärjistä oli kuitenkin värjäytynyt punaisiksi ja paksua verta valui niiden kylkiä pitkin alas jokeen.

Rowena tunsu mahassaan kääntyvän ja hän oksensi luolan lattialle. Monet varjoista tekivät samoin. Avalon tuli hänen vierelleen ja pyyhki hänen suupielensä kaapunsa helmalla. Silmissään tällä oli myötätuntoinen katse.

Odessa seiso i vakavana rotkon reunalla.

- Mitä teemme? Avalon kysyi ja käveli Odessan vierelle.
- En tiedä, en todellakaan tiedä, meidän on nyt kuitenkin saatava varjot suojaan sillä aikaa kun mietimme suunnitelmaa, Odessa vastasi.

Rowena käveli heidän luokseen ja ehdotti menevänsä varjojen kanssa syvemmälle tunneliin. Odessa ja Avalon nyökkäsivät kiitollisina ja katsoivat miten varjot katosivat takaisin tunnelin hämärään.

Avalon kääntyi uudestaan Odessan puoleen.

- Mitä me teemme Odessa? Avalon kysyi, ja tämän ääni alkoi jo kuulostaa epätoivoiselta.

Odessa vilkaisi häntä kuivasti.

- Teet sen taas, tämä sanoi.
- Teen minkä? Avalon kysyi hämmentyneenä.
- Menetät iloisen ja positiivisen itsesi, en pidä siitä, Odessa sanoi taas ja käänsi katseensa taas rotkoon.

Avalon nauroi. Se oli oikeaa, kirkasta naurua. Pieni hymy ilmestyi Odessan huulille. Sitten oli hiljaista. He molemmat miettivät tapoja tämän tilanteen selvittämiseksi.

Meni vartti. Sisältä luolasta kuului vähän väliä puhetta ja Odessan ja Avalonin helpotukseksi äänet eivät, ainakaan vielä, kuulostaneet pakokauhuisilta.

Avalon tuijotti rotkoa ja sanoi sitten.

- Tässä ei menisi tietä ellei se veisi jonnekin, rotkon yli on pakko päästä jotenkin, siihen on oltava keino, Avalon mutisi.

Odessa vilkaisi häntä.

- Entä jos olemmekin katsoneet aivan väärästä kulmasta, Odessa sanoi.

Sitten hän kumartui alas, ja katsoi rotkoa toisesta kulmasta. Sitten hän hymyili.

- Tämä onkin kiintoisaa, Odessa sanoi.

Yhtäkkiä tämä laski jalkansa tyhjän päälle ja otti sitten toisen askelen eteenpäin.

- ODESSA! Avalon huudahti.

Mutta se joka näytti tyhjältä ilmalta Odessan alta olikin silta. Silta joka oli aivan samanvärinen kuin rotkon reuna toisella puolella. Se piilotti sillan ja sai sen näyttämään tyhjältä ilmalta.

Avalon henkäisi helpotuksesta.

- Oletko hullu?! Avalon huudahti helpottuneena.

Odessa tuhahti.

- Tietenkin!

Avalon hymyili hiukan ja katsoi sitten siltaa.

- Olemme nyt löytäneet tien rotkon yli, mutta se on äärimmäisen vaarallinen, sillä se on kapea, melkein näkymätön ja kovat tuulenpuuskat pystyvät helposti tiputtamaan sen joka menee yli, en tiedä tulevatko kaikki suostumaan ylitykseen, Avalon sanoi rypistäen kulmiaan huolissaan.

Odessa mietiskeli hetken, ennen kuin hän sanoi:

- Voisimme sitoa köyden ympärillemme, jotta jos yksi tippuu, niin muut voivat vetää hänet takaisin ylös.

Avalon nyökkäsi ja meni takaisin luolaan kertomaan Rowenalle ja varjoille heidän löydöstään.

Hetken päästä kaikki varjot seisoivat rotkon reunalla. Kaikki näyttivät epävarmoilta ja osa jopa vastahakoisilta. Monet mutisivat huolestuneina:

- En halua ylittää...
- Niin ajattele jos joku tippuu...
- Mitä he oikein ajattelevat...

Rowena asteli Odessan ja Avalonin luokse ja kokeili siltaa, näyttäkseen että se oli todellinen ja oikeasti kesti.

Odessa kääntyi varjojen puoleen ilme vakavana.

- Aiomme nyt ylittää sillan. Välttääksemme putoamista sidomme köyden, joka kulkee jokaisen kautta, jotta jos joku tippuu niin voimme vetää hänet takaisin ylös, Odessa sanoi.
- Vanhemmat ja kokeneemmat henkilöt saavat pitää huolen siitä että nuoremmat pysyvät mukana, ja tärkein asia, älkää panikoiko, Avalon sanoi pitäen äänensä vakaana.
- Jos olette peloissanne tuuleen takia, voitte kontata sillan yli tarjoten mahdollisimman vähän ilmanvastusta, Rowena lopetti.

Varjot näyttivät edelleen epävarmoilta mutta tekivät kuitenkin niin kuin oli pyydetty ja lopulta he kaikki olivat kiinni köydessä.

Odessa kulki ensimmäisenä Rowena perässään. Avalon kulki viimeisenä turvaten heidän selustansa.

Hitaasti he astuivat sillalle ja aloittivat hengenvaarallisen matkan rotkon yli. Odessa kulki itsevarmana eteenpäin. Tuulen puuskia tuli vähän väliä ja välillä joku horjui tai liukastui mutta tämä saatiin aina turvaan ennen kuin mitään vakavampaa ehti tapahtua. Kun Avalon astui sillan puolen välin yli oli Odessan pääty jo melkein toisella puolella. Yhtäkkiä valtava tuulen puuska ravisutti siltaa ja Avalon horjahti ja hänen jalkansa lipesi sillalta. Hän tippui.

Varjo hänen edessään huudahti ja lyyhistyi polvilleen Avalonin painon vetämänä. Varjo laskeutui makuulle jotta tämä ei vetäytyisi perässä alas. Jonon toisessa päässä Odessa kääntyi heidän puoleensa ja tämän silmät levisivät nähdessään Avalonin.

- Saatko vedettyä hänet ylös?! Odessa huusi varjolle.

Varjo ähkäisi ja huusi:

- Ei tule onnistumaan, en jaksa millään tässä tuulessa!

Varjot jonossa alkoivat liikehtimään hermostuneina. Odessa näytti miettivän ankarasti ja lopulta tämä huusi:

- Katkaise köysi takanasi olevasta niin että muut pääsevät turvaan toiselle puolelle, heti kun olen saanut kaikki turvallisesti tunneliin tulen hakemaan teidät!

Varjo nyökkäsi ja pyysi varjoa tämän takana katkaisemaan köyden heidän väliltään. Meni viisi minuuttia ja sitten Odessa palasi heidän luokseen. Varjon naama oli nyt vääntynyt irtistykseen tämän pitäessä Avalonista kiinni.

Odessa tarttui köyteen ja yhdessä varjon kanssa he alkoivat vetää Avalonia ylös. Monen yrityksen jälkeen he eivät kuitenkaan olleet vielä kukaan onnistuneet. Odessa ja varjo puuskuttivat hengästyneinä.

- Katkaiskaa köysi! Avalon huusi.

Odessan ja varjon silmät levisivät.

- EI IKINÄ! Odessa huusi.

Varjokin pudisti päätään.

- Etkö ymmärrä, teidän on päästävä takaisin Unohdettuun Maahan ennen kuin yö loppuu, olemme täällä ainoastaan Rowenan unen voimin ja jos hän herää me kaikki joudumme takaisin Keskipisteeseen! Avalon huusi ujeltavan tuulen yli.

Odessa pudisti päätään mutta ei kyennyt saamaan sanaa suustaan. Yllättäen varjo huusi:

- Me emme jätä sinua, no niin Odessa, yritetään vielä kerran!

Odessa nyökkäsi ja niin he vetivät. Ja hitaasti Avalon nousi ja sai viimein otteen sillan reunasta. Viimeisillä voimillaan Odessa ja varjo ottivat Avalonista kiinni ja vetivät tämän takaisin sillalle. Sitten he kävelivät sillan yli, toisitaan kiinni pitäen, luolan suu-aukolle ja sisään luolaan.

Luolassa he lysähtivät seinää vasten muiden varjojen hurraa-huutojen saattelemina. Odessa kääntyi Avaloniin päin.

- Kuka nyt on hullu?! Tämä huudahti vihaisena.

Avalon hymyi Odessalle kaikesta uupumuksestaan huolimatta.

- Me, tietenkin!

Ja silloin, kaikki purskahtivat nauruun.

Luku 6. Harmaa kissa

Kaikki olivat hyvin uupuneita ensimmäisen koetuksen jälkeen. He kävelivät tavallista hitaammin ja Odessa ymmärsi että jos ha jatkaisivat näin he eivät pääsisi perille ajoissa.

- Kuulkaas kaikki, Odessan ääni kaikui tunnelissa.

Varjojen kaikki katseet kääntyivät Odessan ja hän jatkoi:

- Jos jatkamme etenemistä tässä vauhdissa emme ehdi perille ennen kun Rowenan on pakko palata unohdettuun maahan ja silloin joudumme takaisin keskipisteeseen.

Odessan lausussa sanat kaikkien askeleet suurenivat hieman ja he alkoivat kävelemään nopeammin.

Tunnin kävelemisen jälkeen tunnelissa yhtäkkiä kuului karjaisuja. Kaikki hätkähtivät pelosta. Ääni kuului taas ja osa varjoista alkoi panikoida. Rowena etsi Odessan katsetta kysyväst.

Löytäessään sen hän kysyi:

- Mitä vitsiä täällä tapahtuu? Rowena kysyi kovaan ääneen, jotta hänen ääni kuuluisi karjaisujen yli.

Odessa ei vastannut mitään. Hän näytti totta puhuen yhtä kyseliäältä kuin Rowena.

- Luulen että äänet voivat olla jonkun hirviön, Odessa sanoi harkinnan jälkeen.

Osa varjoista kuuli Odessan sanat ja alkoivat panikoida vielä enemmän. Ne juoksivat ympäri kuin päättömät kanat.

- Äääääää, täällä on hirviöitä!!! he huusivat niin kovaa, että hirviön karjaisut tuskin kuuluivat niiden yli.
- RAUHOITTUKAA! Odessa karjaisi ja varjot hitaasti hiljenivät kuuntelemaan Odessa.
- Emme me vielä ole varmoja siitä että siellä on hirviöitä, emme me hän olla nähneet niitä vielä, Odessa jatkoi.

Avalon käveli eteen Odesan luokse ja sanoi kovaan ääneen jotta kaikki kuulisivat:

- Minä ja Odessa menemme katsomaan mitä siellä on. Te jätätte tänne kunnes me sanomme muuta.

Odessa nyökkäsi ja niin he lähtivät kävelemään karjaisuja päin. Heidän sydämet hakkasivat tuhatta ja sataa ja hiki valui otsalta. Odessa hengitti syvään yrittäen rauhoittua mutta ilman onnistumista. Tunneli alkoi pikkuhiljaa laajentumaan ja yhtäkkiä

heidän edessä oli suuri kallioseinäinen huone. Nopeasti katsottuna huone näytti tyhjältä, mutta jos katsoi kunnolla kulmassa istui pieni harmaa kissa.

- Huh, Odessa henkäisi ymmärtäessään vaaran olevan ohi.

Avalon hymyili ja käveli harmaan kissan luokse, joka alkoi heti kehräämään kun tämä näki Avalonin kävelevän tätä kohti.

Odessa katseli ympärilleen tarkistaakseen että huoneessa ei ollut mitään vaarallista.

- Voitte tulla! Odessa huusi jotta Rowena ja varjot kuulisivat hänet.

Rowenan ja varjojen askeleet alkoivat jälleen kerran kaikua tunnelissa.

Parin minuutin päästä he ilmestyivät huoneeseen. Ja silloin yhtäkkiä pieni harmaa kissa alkoi kasvamaan suunnattomasti. Sen jalat kasvoivat monen metrin pituisiksi ja sen vartalo jalkojen mukana. Se avasi suun ja sen veriset hampaat paljastuivat.

- Voi vitsit, Avalon sanoi hiljaa väsyneenä jaksamatta taistella hirviötä vastaan.

Hirviö karjaisi kovaa, ääni kaikuen huoneen kallioseinillä. Siinä samassa Rowena ja varjot ilmestyivät huoneeseen. Rowena kääntyi nopeasti katsomaan Odessaa.

- Sinä sanoit että voisimme tulla. Mitä ihmettä tämä hirviö tekee täällä, Rowena sanoi stressaantuneena ja hieman vihaisena.
- Emme me tiennet että pikku kissa oli hirviö, Odessa puolusti.

Odessa huomasi että Avalonilla oli ongelmia pidättää hirviön poissa varjoista, joten hän juoksi ripeästi Avalonin luokse.

Hirviö näytti vielä pelottavammalta läheltä päin. Sen silmät olivat punaiset ja sen ilme huusi yhtä ja samaa asiaa "minä tapan teidät".

- Miten me pysäytetään tämä, Avalon kysyi Odessalta apua hädissään.

Odessa pysyi hiljaa, sillä ei hänkään tiennyt miten tämä kuului pysäyttää.

- Heitetään vettä jostain meidän vesipulloista sen päälle, sehän on kissa, Odessa sanoi vain ihan sanoakseen jotain sillä oikeasti hänellä ei ollut aavistustakaan mitä tehdä.

Avalon katsoi Odessaa ihmeissään kulmat kurtussa. Yhtäkkiä Avalonin ilmeelle tuli valo.

- Olet nero Odessa, Avalon sanoi ja lähti juosten hakemaan vesipulloa.
- Avalon, se oli vain vitsi, Odessa huusi Avalonin perään.

Avalon ei kuitenkaan kuunnellut Odessaa ja haki vesipullon nopeasti.

Tullessaan takaisin Odessa oli ihan hiessä yrittäen pysäyttää hirviötä liikkumasta minnekään. Avalon juoksi suoraan hirviön viereen ja heitti vedet hirviön päälle.

Hirviö murisi kovaan ääneen. Kuulosti siltä että se oli suuressa kivussa ja yhtäkkiä se alkoi kutistumaan, pikkuhiljaa se muuttui jälleen kerran kissaksi.

- Huhu selvisimme, Avalon sanoi iloisena.
- Emme me kaikki, jotkut varjoista nyyhkytti.
- Hirviö tappoi isäni, joku toinen varjo sanoi surun vallassa
- Niin ja se tappoi siskoni, nuori varjo nyyhkytti.

Huoneeseen tuli kurja hiljaisuus.

- Meidän on kuitenkin pakko jatkaa matkaa. Tiedän että olette väsyneitä, mutta meidän on pakko jatkaa matkaa, Rowena sanoi ja toivoi varjojen jaksavan vielä jatkaa matkaa.

Varjot nyökkäsivät hitaasti ja he alkoivat kävelemään eteenpäin.

Ja niin matka jatkoi.

Luku 7. Hämärä

Kaikki olivat äärimmäisen väsyneitä. He olivat menettäneet monia ja useat kävelivät pää kumarassa. Odessa harppoi joukon edellä vammoistaan huoli tasaista

tahtia. Rowena ja Avalon tulivat viimeisinä. Kaikista pahiten haavoittuneita kannettiin reppuselässä. Useimpien vammoja oltiin jo parannettu parhaimman mukaan.

Yhtäkkiä heidän eteensä tuli rautaovi. Se oli valtava ja hyvin yksinkertainen. Ovenkahva oli kullasta tehty samoin kuin oven saranat. Muuten se oli harmaa.

Odessa tarttui kahvaan hieman täristen ja avasi oven. Heti kun hän avasi oven valtava pimeys ja sumu ilmestyi hänen ympärilleen ja hän huudahti pelästyneenä.

Varjot astelivat huoneeseen hämmentyneinä. Odessa oli kadonnut suoraan heidän edestään samoin kuin Avalon ja Rowena myös. Ilkeä nauru alkoi kuulua ympäri huonetta ja varjot pysähtyivät pelästyneinä keskelle huonetta. Mikään ei valaissut paikkaa ja silti siellä ei ollut ollenkaan pimeää.

- Teidän johtajianne koetellaan, jos he selviävät koetuksista ja pääsevät takaisin teidän luokse te voitte jatkaa matkaa, ääni sanoi ja alkoi taas nauraa julmasti.

Huoneen toisella puolella näkyi samanlainen ovi kuin mistä he olivat tulleet sisään. Varjot kääntyivät katsomaan toisiaan ja jokaisen katseessa näkyi huolta ja pelkoa.

Rowena käännähteli pakokauhun vallassa sumun keskellä.

- Apua!
- Onko siellä ketään?!

Hän yritti epätoivoisena nähdä mitä sumun takana oli, mutta aina kun hän otti askeleen eteenpäin tiheni sumu yhtä tiheäksi kuin mitä se oli ollut askel taaempänä. Hän käveli sumun keskellä varmaan vartin.

Yhtäkkiä hänen eteensä ilmestyi kuva järvestä. Järvellä oli myrsky ja valtavat hyökyaallot iskivät rantaan parin metrin päässä. Hän oli yksin keskellä valtavaa järveä ja hän tunsu miten vesi veti häntä alaspäin. Houkutteli häntä antamaan periksi. Se yritti väsyttää häntä ja pian hän tunsikin miten kaikki muuttui painavaksi ja hänellä oli yhtäkkiä hirveän vaikeaa pysyä pinnalla.

Rowena yritti huutaa apua, mutta aina kun hän avasi suunsa täyttyi se vain makealla järvivedellä ja hän alkoi yksiä. Pakokauhu yltyi. Järven musta kita odotti hänen allaan ja hän tunsu itsensä hirveän pieneksi.

Valtava aalto iski hänen yltään ja hetkeksi hän suunnantajunsa katosi täysin. Kun myrsky hellitti hieman, ui Rowena taas ylöspäin yrittäen epätoivoisesti löytää pinnan. Ja silloin hän näki yllään valoa ja helpotus valtasi hänet.

Mutta kun hän viimein pääsi pinnalle kohtasi hänen kätensä kovan, kylmän levyn. Se erotti hänet pinnasta ja kun hän viimein ymmärsi mitä se oli, levisivät hänen silmänsä pakokauhuisina. Jäätä! Myrsky oli vaihtunut tyyneksi talveksi ja koko järven pinta oli jäässä. Kylmyys hiipi hänen kehonsa joka kolkkaan ja hän avasi suunsa äänettömään huutoon.

Avalon käveli rauhallisena keskellä sumua. Se oli taas toinen koetus jonka Erix oli asettanut heidän voittamiseksi. Sen hän oli ymmärtänyt heti kun sumu oli ympäröinyt hänet. Mutta kun hän oli yrittänyt kävellä pois, tiheni sumu taas. Se ei hälventynyt millään.

Häntä ei helposti pelästytetty aivan niin kuin ei Odessaakaan, mutta kun sumu vain jatkui ja jatkui ei edes hän ollut pystynyt pysäyttämään pelon tunnetta valtaamaan hänen kehonsa.

Tätä Erix juuri halusikin. Saada heidät hitaasti pakokauhun valtaan ja sitten rukoilemaan Erixiä päästämään heidät pois.

Yhtäkkiä Avalon seisojien punaisen talon ulkopuolella. Hän tunnisti talon heti ja kylmyys valtasi hänet. Tämä oli siltä ajalta kun hän ja Odessa olivat vielä olleet Unohdetussa Maassa. Hän oli tappanut parhaan ystävänsä, Vanessan, sillä tämä oli tappanut hänen veljensä. Tämä oli yksi niistä harvoista muistoista jotka hän mielellään unohtaisi.

Silloin hän näki itsensä siltä ajalta harppovan taloa kohti ja kun Avalon näki minkälainen raivo hänen silmissään oli silloin palanut, kavahti hän taaksepäin. Hän katsoi hieman kauempaa miten hän itse meni taloon räjäyttäen oven ja meni sitten vanhan itsensä perässä sisään.

Sisällä hän näki miten hän ahdisteli Vanessaa ja miten tämä itki ja kiljui olevansa syytön. Hän katsoi miten hän itse veti maagin taikasauvansa esiin ja alkoi kiduttaa Vanessaa. Kun Vanessa iski hänen sauvansa pois alkoi hän kuristaa tätä. Avalonin silmistä valui kyyneliä kun hän katsoi miten Vanessa kitui hänen otteessaan. Kylmää hiekä valui hänen selkäänsä alaspäin ja Avalon hengitti raskaasti katsoen miten hän itse huusi vihaavansa Vanessaa. Yhtäkkiä muisto hidastui ja kaikki tapahtumat hänen ympärillään muuttuivat hitaiksi. Sitten hän tunsu kylmän, limaisen käden asettuvan hänen olkapäälleen ja Avalon kiljaisi tahtomattaan. Hän käännähti ympäri ja kauhukseen hän näki Vanessan takanaan. Mutta tämä oli harmaa, melkein läpikuultava ja valtavat haavat koristivat tämän vartaloa. Tämä oli kuin haamu.

- Olen tyytyväinen siihen, että kummittelen edelleen mielessäsi, Vanessa kuiskasi hyttävällä äänellä.

Avalon värähti eikä kyennyt puhumaan katsoen miten Vanessa käveli hänen ympärillään samalla kun tämän murha tapahtui taustalla.

- Sillä minä en tappanut veljeäsi, minä yritin pelastaa hänet, Vanessa kuiskasi katsoen suoraan häntä silmiin.

Avalonin silmät laajenivat ja tämä huudahti:

- VALEHTELET!

Vanessa nauroji ilottomasti ja pudisteli sitten päätään.

- Todista se, Avalon sanoi uhkaavalla äänellä.

Odessa käveli sumun keskellä pelon nakertaessa hänen sisuksiaan. Hän tajusi kyllä että tämä oli jälleen kerran yksi Erixin koetuksista, mutta jotenkin tämä ei tuntunut tavalliselta koetukselta. Jokin oli pielessä. Sumu ei millään vahingoittanut häntä, se ainoastaan pysyi yhtä tiheänä, käveli hän mihin suuntaan tahansa.

Yhtäkkiä hänen ympäristönsä muuttui ja Odessa tunnisti heti vanhan laivansa siltä ajalta kun hän vielä oli ollut unohdetussa maassa. Ja ennen kuin laiva oli tuhoutunut ja uponnut merihirviö hyökkäyksessä. Hänen miehistönsä pyöriskeli hänen ympärillään arkipäiväisissä töissään ja Odessan huulille ilmestyi helpottunut hymy. Ehkä hän oli viimein läpäissyt koetukset ja päässyt takaisin. Outoa oli kuitenkin että vanha laiva oli pystyssä. Odessa pudisti oudon tunteen harteiltaan ja käveli sitten ruorin vierelle missä hänen varakapteeninsa Nox seisojien.

- Hei Nox! Odessa huudahti iloisena.

Nox ei kuitenkaan kiinnittänyt minkäänlaista huomiota hänen suuntaansa ja kääntyi vain parin miehistön jäsenen puoleen antamaan heille ohjeita. Odessa oli tyrmistynyt ja kokeili

heiluttaa kättään Noxin naaman edessä. Ei minkäänlaista ilmettä tai vinkkiä että tämä huomasi Odessan paikalla olon.

Odessa huolestui. Mitä ihmettä oikein tapahtui? Juuri silloin hänen ohitseen käveli kaksi miehistön jäsentä. Hän kuuli ohimennen heidän keskustelunsa.

- Eikö olekin hyvä kun Odessa on viimein poissa, toinen sanoi.
- Todellakin, hän oli todellinen riesa, toinen vastasi.

Odessa kavahti kauemmas ja yhtäkkiä kaikki miehistön äänet alkoivat kuulua joka puolelta laivaa.

- En olisi muutenkaan enää jaksanut Odessaa...
- Hän oli niin itserakas...
- Vihasin häntä kaiken aikaa...
- Oli hirveän rasittavaa esittää kilttiä ystävää...
- Nox on paljon parempi...
- Hän rakensi jopa uuden laivan...
- Toivottavasti Odessa tuntee häpeää...

Odessa pisti kädet korvilleen ja hän lyyhistyi maahan kestävästi äänien painoa. Ne musersivat ja ahdistivat häntä nurkkaan pakottaen hänet antautumaan. Odessa puraisi kieltään jottei olisi kiljunut ja veren rautainen maku tuntui hänen suussaan.

Rowena tunsu miten hänen kehonsa nytkähteli heikosti vedessä samalla se upposi alemmas ja alemmas syvässä järvässä. Kaikki oli ohi. Hänen loppunsa oli tullut.

Yhtäkkiä hän avasi silmänsä heikosti. Yksi ajatus oli tullut hänen mieleensä. Miksi hän ei taistellut vastaan?

Rowenan valtasi suunnaton raivo. Hänen loppunsa ei olisi tällainen. Ei ikinä! Hitaasti hän alkoi liikuttaa käsiään ja jalkojaan. Ylös, ylös, ylös! Hän ponnisti kaikilla voimillaan pintaa kohti. Hänen oli selvittävä. Hänen oli pelastettava varjot. Kerrankin hänen elämällään oli tarkoitus. Ja hän ei epäonnistuisi.

Kun hänen päänsä osui jäähän iski hän sitä nyrkillään.

Tänne hän ei kuolisi!

Hän ei antaisi tämän voittoa!

Viimein Rowena iski jäätä ja se antoi periksi. Hän ponkasi ylöspäin rikkoen veden pinnan.

Hän haukkoi henkeään ja huusi sitten:

- Hyvä on myönnän että pahaa on olemassa!
- Mutta se on hyvä asia, sillä jos on pahaa on pakko olla myös hyvää, ilman pahaa hyvä ei olisi mitään, ei olisi mitään mihin verrata sitä!
- JOTEN ANNA JO PERIKSI, ET VOI VOITTA!

Rowena huusi niin kovaa kuin pystyi. Ja yhtäkkiä kaikki hänen ympärillään hävisi. Järvi, jää ja kaikki muut katosivat ja hän tunsu tippuvansa ilmojen halki.

Ja viimein hän laskeutui maahan. Hänen ympäriltään kuului kiljahduksia ja hän avasi nopeasti silmänsä.

Rowena huomasi olevansa tyhjässä huoneessa kaikkien varjojen keskellä. Ne huudahtelivat ja ryntäsivät hänen luokseen.

- Sinä palasit, huusi joku.
- Kyllä, kyllä, mutta missä Avalon ja Odessa ovat? Rowena kysyi.

Varjot pudistelivat päitään. He eivät olleet vielä palanneet.

Avalonin ympäristö muuttui ja hän tajusi olevansa sen rotkon reunalla, josta hänen veljensä oli pudonnut kuolemaansa. Vanessa hänen vieressään osoitti rotkon reunalle missä Avalon näki hänen veljensä ja Vanessan seisomassa. He näyttivät juttelevan jostain. Yhtäkkiä kallion reuna hänen veljensä jalkojen alla murtui ja hänen veljensä tippui alas. Vanessan vanha olemus huudahti ja tämän yritti tarttua Avalonin veljeen onnistumatta kuitenkaan siinä. Vanessa oksensi rotkon reunalle.

Juuri kun Vanessa oli noussut seisomaan ilmestyi pari Avalonin ja Vanessan vanhan kylän tyttöä. He näkivät vain kalman kalpean Vanessan ja veriläikkiä rotkon reunassa ja olettivat heti että Vanessa oli tappanut Avalonin veljen.

Kun Avalon tajusi että Vanessa oli koko ajan puhunut totta, oksensi hän itse ruohikkoon heidän vierellään.

- Siinä, todisteita, Vanessa sanoi kuivasti hänen viereltään.

Avalon tuijotti maahan kasvavan kauhun vallassa. Mitä hän oli tehnyt?! Hän alkoi tärisemään hillittömästi. Ajatuksien vauhti tuntui kiihtyvän ja kiihtyvän.

Vanessa tökkäisi häntä. Avalon kavahti kauemmas ja kääntyi sitten paeten rotkon vieressä olevan metsän syövereihin.

Avalon juoksi ja juoksi. Vanessan huudot olivat kauan sitten jo hiljentyneet. Avalon istahti lopen uupuneena kivellet istumaan ja katseli metsää ympärillään.

Hän istui siinä monta minuuttia.

- Mitä Odessa nyt tekisi? Avalon kysyi ajattellessaan ääneen.

Hän sanoisi että, "menneisyys on jo mennyt eikä sitä voi enää muuttaa, ainoa asia johon voimme vaikuttaa on nykyhetki".

Avalon naurahti ja nousi sitten seisomaan.

- Olen hirveän tyhmä, ja Odessa on oikeassa, voin vain vaikuttaa nykyhetkeen ja aion pitää huolta että jokainen sekunti merkitsee, Avalon sanoi.
- Anna anteeksi Vanessa!

Sitten hän hitaasti kiipesi yhden puun latvaan ja seiso siellä katsoen allaan avautuvaa maailmaa. Sitten hän huusi ja nauroi:

- Luuletko olevasi fiksu, Erix, kun käytät pelkojamme meitä vastaan?!
- Oikeastaan olet aika tyhmä, koska kun pakotat meitä kohtaamaan pelkomme meidän on myös pakko kohdata ne, teet meistä vain vahvempia!
- Sillä henkilöä joka ei koskaan luovuta, ei ole helppo voittaa!

Maailma hänen ympärillään hajosi ja pian hän tunsu palaavansa todellisuuteen. Varjot hänen ympärillään huudahtelivat helpottuneina.

Rowena ryntäsi hänen luokseen.

- Missä Odessa on? Tämä kysyi huolestuneena.
- Älä huoli, hän selviää kyllä, Avalon sanoi ja hymyili sitten aurinkoisesti.

Odessa istui kumarassa laivan ruumassa yrittäen estää kaikki äänet jotka kaikuivat hänen päässään. Miten hänen vanha miehistönsä pystyi ajattelemaan hänestä tällä tavalla?!

Odessa mulkoili hänen edessään olevaa tynnyriä. Hän oli istunut täällä itsesäälin vallassa varmaan tunnin.

Meni puolituntia ja yhtäkkiä Odessan päähän ilmestyi ajatus.

- Olen niin huono kapteeni, minun täytyy pystyä luottamaan miehistööni, ja mitä muuta he ovat olleet kuin uskollisia ja luotettavia, Odessa sanoi ääneen.
- Oikea miehistöni ei koskaan ajattelisi näin minusta, ei koskaan!

Sitten Odessa nousi ylös ja käveli laivan kannelle. Siellä hän harppoi ruorin luokse ja tönäisi Noxin kopion pois tieltään.

- Kukaan ei matki minun miehistöäni! Odessa huudahti ja käänsi ruoria niin että he lähtivät vastakkaiseen suuntaan.
- On aika ohjata tämä laiva kotiin! Odessa huusi ja hän nauroi, raikuvaa kirkasta naurua.

Maailma räjähti. Ja sitten Odessa tunsu laskeutuvansa huoneeseen. Hänen ympäriltään kuului hurraahuutoja, ja avatessaan silmänsä hän näki ympärillään kaikki varjot, sekä Avalonin ja Rowenan.

Ovi huoneen toisessa päässä aukesi ja sumu hälveni.

Luku 8. Tunneli

Tunneli heidän edessään oli pilkkopimeä ja Rowena ahdistui kastellessaan sitä. Vaikka he olivat selvinneet kaikesta kauheudesta pystyi tällaiset asiat olemaan vieläkin hyvin pelottavia.

Odessa astui ryhmän eteen ja ainoastaan tämän tulenpunaiset hiukset paljastivat tämän olinpaikan.

- Olemme selvinneet läpi hulluuden, loputtoman pimeyden ja äärettömän pahan, Odessa sanoi.
- Tämä pimeys ei meitä pysäytä! Odessa huusi.

Kaikki varjot alkoivat toistaa sanoja ja niin he lähtivät taas eteenpäin puhkuen uutta voimaa ja tahtoa. Rowena hymyili. Kyllä he vielä selviäisivät.

Avalon käveli perässä hyräillen jotain tyhmää runoa. Rowena tuhahti mutta ei voinut olla hymyilemättä. Hän oli oppinut pitämään Avalonista ja Odessasta.

Matka sujui aika nopeasti. Pian selvisi myös, että tunneli oli vain viisi metriä leveä, ja yhtäkään haarautuvaa käytävää ei ollut. Tunnelin seinät oli tehty rosoisesta kivistä ja lattiana oli kovaa mutaa ja maata. Siellä haisi tunkkaiselta ja vähän väliä jostain kuului veden tipahtelua lammikkoon.

Meni tunti. Kaksi tuntia. Kolme, neljä ja viisi. Viiden ja puolen tunnin jälkeen monet varjoista valittivat särkyjä ja vaativat pysähtymistä.

- Meidän on jatkettava eteenpäin, Odessa sanoi katsoen ankarasti varjoja.

Jotkut varjoista istahtivat maahan ja eivät suostuneet liikkumaan. Monet mutisivat Avalonin ja Odessan selän takana.

- On meilläkin johtajat, unelmoija tyttö ja tyhmä merirosvokapteeni.
- En jaksa enää tätä pimeyttä. Johtajien pitäisi tehdä asialle jotain.
- Olen kyllästynyt heihin.

Rowena katsoi tätä kaikkea ja käveli sitten Avalonin ja Odessan luokse.

- He tarvitsevat kannustus puheen, Rowena sanoi.

Avalon ja Odessa kääntyivät hänen puoleensa selvästi yllättyneinä. Sitten he vilkaisivat ympärilleen ja nyökkäsivät.

- Taidat olla oikeassa, Odessa sanoi.

He kävelivät varjojen eteen ja ensimmäisenä Avalon astui eteenpäin.

- Kuunnelkaa meitä! Tämä huusi.

Varjot hiljenivät ja kääntyivät heihin päin. Osa oli uteliaita, osa taas ärsyyntyneitä.

- Me tiedämme että te olette väsyneitä ja nälkäisiä. Teillä on luultavasti koti ikävä ja kaikki paikat kipeinä kaiken tämän kävelemisen jälkeen. Avalon aloitti katsoen jokaista varjoa yksi kerrallaan silmiin.

Monet nyökyttelivät päitään. Avalonin katse koveni.

- Me tiedämme että te puhutte meistä pahaa selkänne takana ja että halveksitte meitä ja luultavasti ajattelette että emme tee tarpeeksi teidän eteenne. Avalon jatkoi ja katsoi miten monet varjoista käänsivät pänsä sivuun häpeissään.
- Katsokaa itseänne! Avalon huudahti.

Monet varjoista hätkähtivät yhtäkkisestä huudosta. Odessa astui Avalonin rinnalle.

- Mitä te teette silloin kun me raadamme ja uuramme? Odessa kysyi katse ankarana.
- Mitä te teette kun me teemme kaikkemme teidän hyväksenne ja yritämme pelastaa teidän henkenne?
- Te ette tee mitään, te laiskottelette ja puhutte selkämme takana, mutta entä sitten kun eteen tulee töitä ja vastuita? Odessa jatkoi.

Varjot katsoivat toisiaan ja olivat erittäin häpeissään ja noloissaan.

- Me olemme varjoja. Tuhtoutumaton kansa, joka on selvinnyt tuhansia vuosia ilman että olemme kuolleet tai haihtuneet pois. Ja aina kun maailma yrittää kadottaa meidät, uhmaamme kohtaloamme ja taistelemme.
- Nyt olemme kohdanneet yhden suurimmista koetuksistamme ja olemme kaiken tämän kurjuuden loppusuoralla. Nytkö te ajattelitte luovuttaa?! Odessa kysyi raivoissaan.

Viimein Odessa astui nolostuneiden varjojen eteen ja sanoi.

- Olen oppinut paljon ollessani täällä ja ymmärrän nyt että todellista pahaa on olemassa, mutta jotta voisi olla todellista pahaa on pakko olla myös todellista hyvää.
- Siksi sanon teille:
- Nouskaa ylös.
- Taistelkaa kotinne puolesta.
- Sillä me emme luovuta.
- Vaikka olen elänyt keskuudessanne vain vähän aikaa enkä itse ole varjo, tunnen kuuluvani teidän joukkoonne, ja jos te nyt haluatte vapautenne ja kotinne takaisin teidän täytyy taistella.

Rowena hengähti puheensa välissä.

- Tiedän että tämä tunneli saattaa tuntua loputtomalta, ja ehkä se onkin.
- Itse en usko että meidän kuuluu kävellä sen loppuun asti, uskon että meidän on itse murtauduttava sen lävitse.
- Joten nouskaa ja huutakaa yhdessä kanssamme:
- On aika tuoda tämä pimeys polvilleen!

Hitaasti varjot nousivat ylös ja he kaikki alkoivat huutaa lausetta. Heidän äänissään kuului vuosien tuska ja katkeruus, mutta myös toivo. Toivo, joka voitti kaiken pelon, vihan ja pahan ja paloi yhä kaiken tämän jälkeen.

Yhtäkkiä toiseen seinistä ilmestyi pieni halkeama ja siitä sisään alkoi virrata kirkasta valoa. Halkeama levisi ja koko seinä alkoi hohtaa valoa. Valo levisi ja pian kaikki seinät ja pimeys olivat hävinneet.

Koko painajaisten polku kylpi puhtaassa valossa. Valossa jonka ainoastaan toivo oli saanut virtamaan ikuisen pimeyteen.

Varjot oli pakotettu kohtaamaan pimeys ja tuska, luullen että se heikentäisi heitä. Mutta totuus oli:

Se teki heistä vain vahvempia.

Kohtalooan he seurasivat
Polun itselleen valaisivat
Ei pimeys heitä murtaanut
Toivo oli voittanut

Onko maailma pelkonsa kohdannut
Ja pelastuksen ansainnut
Nyt viimeinkin kun toivo herää
Se on valmiina antamaan hyvän elää

On jäljellä viimeinen taistelu
On nähty pimeyden halkeilu
Maailmassa on vielä hyvää jäljellä
He tanssivat nyt veitsen kärjellä

Jonathan Remes

Viimeinen mahdollisuus

Eräänä äärimmäisen sateisena aamupäivänä Lontoossa vuonna 1873, Antoinette Kensington makasi voimattomana sängyssä, kuunnellesaan sadepisaroiden hakkaavan kerrostalon haurasta peltikattoa. Yhdenkin sadepisaran voima oli suurempi, kun Antoinetten toivo, taikka halu jatkaa elämää.

Kun uupunut prinsessa Green Parkin laidalla sijaitsevan kerrostalon viidennessä kerroksessa vihdoinkin sai itsensä ylös mahtipontisen suuresta sängystään, hän kävi peilin eteen. Hän ei enää nähnyt joutsenta, ei prinsessaa. Hän ei edes nähnyt muistoja itsestään kävelemässä Viktorianinen kermamekko päällään Holland Parkissa, ei. Hän näki pelkän liidun kalpean haamun, turhautuneen, lähes kuolleen sellaisen.

Antoinette oli viikko sitten lääkäriltä saanut tietää sairastavansa vakavaa tuberkuloosia, ja että hänen mahdollisuudet selviytymiseen olisivat pienemmät kuin mahdollisuus, että Kuningatar Victoria luopuisi imperiumistaan. Antoinette oli jo aikoja sitten luopunut unelmistaan, ja nyt hän lähti pikkuhiljaa vaeltamaan kohti keittiötä valmistakseen onnetonta aamupalaa. Jokainen hidas askel sai puulattian natisemaan, samalla kun nuoren naisen herkät jalat kärsivät ahtaissa sisäkengissä. Yöpuku yllään hän avasi kaapin oven, ja pani esille sconeseja ja vadelmamarmeladia. Hän kattoi pöydän ja keitti Yorkshire-teetä.

Kun oli ruokailun aika, sade oli lakannut. Antoinette kurottautui siirtämään marmeladipurkkia lähemmäs, mutta voimattomuus vei voiton, ja hän kaatui tuolilta keittiön nurkkaan. Nurkassa hän odotti itku kurkussa voimien palautuvan, jotta hän voisi taas nousta ylös. Nainen valkoisessa yöpuvussa suuressa asunnossa keskellä Lontoota, muistutti etäisesti pientä sokeripalaa tyhjässä kahvikannussa.

Hetken kuluttua Antoinette sai pienen määrän voimaa, ja hän nousi sisukkaasti takaisin tuolille. Tällä kertaa aamiaisen syönti onnistui.

Ruokailun jälkeen Antoinette hiipi takaisin sänkyyn, jättäen aamiaistarvikkeet levälleen. Naisen huulet olivat rohtuneet, keho oli lähes hyytynyt ja häntä ympäröi ainoastaan suuri rokokoo-tyylisillä huonekaluilla sisustettu makuuhuone. Lähellä ei ollut lämpöä, ei valoa, eikä sydäntä joka sykkisi toiveikkaasti hänen sydämensä kanssa samaan tahtiin. Antoinette makasi kylmänä sängyssään tuntikausia odottamassa ihmettä. Ihmettä jota ei vielä näkynyt lähimaillakaan.

Antoinette vaipui syvään uneen, Atlantilta tulleen sumun peittäessä Lontoon katujen kosteat mukulakivet.

Seuraavana aamuna neiti Kensington heräsi kirkkaisiin ikkunasta sisään tuleviin auringonsäteisiin. Hän näki valoa, ei tunnelin päässä olevaa valoa, vaan toivon valon, Jumalan valon. Antoinetten keho oli edelleen voimaton, mutta hän tunsi siinä hiukan enemmän voimaa, kun edellisenä päivänä. Hän tunsi hieman lämpöä sielussaan. Hän tiesi, että jos nyt ei eläisi, hän ei eläisi enää koskaan. Nyt oli sen kuuluisan viimeisen mahdollisuuden aika. Voi, kuinka hän toivoikaan että terveät kadulla iloitsevat ihmiset olisivat osanneet arvostaa suurta etuoikeuttaan. Antoinette aikoi vielä kerran olla kadulla iloitseva "terve" ihminen. Niinpä hän huonosta kunnostaan

huolimatta tempaisi itsensä sängystä kylpyhuoneen pyöreän krumeluurireunaisen peilin eteen. Hän näki halkeilevat huulensa, ärtyneet punaiset silmänsä ja likaiset hiuksensa, mutta nyt oli priorisoitava. Kensington ei enää surrut sitä, ettei välttämättä näkisi viikon päästä olevaa 30-vuotispäiväänsä, vaan hän toivoi että näkisi sen.

Hän pesi vaaleat, hiuksensa ja pukeutui hienoimpaan mekkoonsa. Hän otti ruosteisen avaimensa, lähti ulos metrien korkuisesta puuovesta ja lukitsi sen.

Oli aika kohdata maailma, yhden viimeisen kerran.

Antoinetten päästyään ulko-ovesta, hän kuuli kaupungin ääniä. Häntä ympäröi sanomalehtimyyjät, rikkaat koirienulkoiluttajat ja kolisevat hevosvankkurit. Hän oli syvässä surussaan unohtanut maailman kauneuden, niin hän ajatteli ja käveli hitaasti eteenpäin. Aurinko leikki melankolisesti mutta kauniisti suurten kivitalojen julkisivuilla, ja rapeat syyslehdet tippuivat pikku hiljaa puista hellän tuulen mukana. Antoinette näki iloisia lapsia ja perheitä. Voi, kuinka suuri vääryys olikaan, ettei onnenlahjoja oltu maailmassa jaettu tasan. Hän jatkoi matkaa.

Muutaman korttelin päässä hän näki puiston, jossa oli lampi. Lammessa uiskenteli joutsenia, joilta mahdollisesti oli viety kyky lentää, vain ihmisen itsekkyyden tähden.. Tämäkin oli vääryyttä, koko maailma oli suurta vääryyttä! Antoinette ajatteli.

Hän katsoi vedenpintaa, ja näki heijastuksensa. Hänen siniset silmänsä muistuttivat laguuneja, ja hänen valkoinen meikattu iho muistutti lunta.

Enää hän ei saisi kokea joulua, eikä laguuneissa uiskenteluakaan. Kauniimpaa aikaa Antoinettelle ei enää oltu suotu.

Pian pienet korkokengät käpyttelivät Pyhän Paulin massiivisen katedraalin edestä. Noin 160:n sentin mittainen nainen järjettömän kokoisen kivirakennuksen edessä oli niin kiehtova näky, että sitä olisi voinut verrata syntiseen teiniin vastaanottamassa Mooseksen lakia.

Pian jalat eivät enää kantaneet, ja Antoinetten oli päästävä istumaan. Niinpä hän päätyi pienen seurakunnan messuun tuntemattomassa kirkossa. Hänen astuessaan kirkon ovista sisään tasan kello 11, hän katsoi ympärilleen ja näki elämänsä hienoimmat maalaukset. Enkeleitä esittäviä öljymaalauksia kultakehyksissä riitti, silmän kantamattomiin, mutta kaikkein hienointa kirkossa oli yksityiskohtainen alttari, jonka yläpuolella roikkui risti. Antoinette istu'utui hengästyneenä, ja samalla sekunnilla anglikaaninen pastori avasi suunsa. Kirkko oli kolmilaivainen, ja katossa oli suuret ikkunat, joista mahtui ylenpalttisen paljon valoa.

Antoinettella oli sen verran huono olo, ettei jaksanut kuunnella mistä pastori saarnasi, mutta yhtä asiaa hän jaksoi miettiä. Hän mietti syytä miksi aarteet, kuten nimeltä tuntematon kirkko pysyivät salassa, muttei mitäänsanomattomat suuret katedraalit. Hän ei päässyt minkäänlaiseen tulokseen.

Kun virsien aika koitti, Antoinette ei kyennyt seisomaan useista yrityksistään huolimatta. Juuri suurimpana toivottomuuden hetkenä, eräs karismaattinen mies ojensi kaunottarelle kätensä. Ensin mies hätkähti käden kylmyydestä, mutta eksyi alta aikayksikön Antoinetten ihmeellisiin silmiin. Hänkään ei lähes pystynyt vastustamaan hurmaavan prinssin hymyä ja silmiä, mutta siirsi kuitenkin katseensa häkellyksestä äkkiä virsikirjaan.

- Bringing in the shieves, bringing in the shieves, kaikki lauloivat.

Antoinetten lempeä ja viaton ääni sekkoutui yhteisön lauluun, mutta miehen korvissa se erottui täydellisesti joukosta.

Messun jälkeen, kirkon aulassa prinssi päätti toimia heti. Tämä saattoi olla hänen elämänsä viimeinen tilaisuus tutustua kermamekkokaunottareen, ja siksi hän otti esiin nenäliinansa, kirjoitti siihen ja ojensi sen taitettuna mielitetylleen, sanoen että

se oli tippunut. Eihän sellaisessa ruuhkassa olisi ritareista urheinkaan uskaltanut lähestyä kaunotarta oikein sanoin.

Kirkon ulkopuolella Antoinette katsoi elämänsä kiinnostustaan ujosti hervottoman sulkahattunsa alta pyörittäessään hiuksiaan sormensa ympärille. Muutaman sekunnin kuluttua miehekäs ja karismaattinen siluetti hävisi nurkan taakse.

Antoinettea alkoi yskittämään ja aivastuttamaan samaan aikaan, joten hän otti esiin "tippuneen" nenäliinan. Tunteiden ja toivottomuuden vyöryssä hän avasi sileän, valkoisen kangaspalan, kangaspalan joka muuttaisi hänen koko elämänsä.

Nenäliinassa luki "Dinner at Restaurant Rules, 7pm".

Nuori nainen ilman suurempaa treffikokemusta oli lähellä lentää selälleen onnesta ja lämpimistä tunteista, samalla kun aivastamisen ja yskimisen tarve huuhtoutui pois, kuin vastakuoriutuneet merikilpikonnat aaltojen voimasta! Antoinette oli hetken aikaa selittämättömässä mielentilassa, kunnes kylmä totuus jälleen kerran iski.

Eihän kukaan näin sairasta ihmistä kukaan voisi ikinä rakastaa, hän ajatteli ja vaipui jälleen kerran hetkeksi itsesääliin. Hän käveli kotiin lyhyin askelin painavissa tunnelmissa. Sairaus oli kuin kasvava varjo, joka lopuksi söisi hänet kokonaan. Varjo vetäisi hänet pimeyteen ikuisiksi ajoiksi, ennemmin tai myöhemmin.

Kotona Antoinette istui sängyn reunalle ja hengitti syvään. Mitä hänen nyt oli tehtävä? hän ajatteli. Eikö hän ollut jo antanut tarpeeksi? Mitä universumi ja sen Luoja vielä muka voisi vaatia häneltä?

Monilla ihmisillä oli koko elämä aikaa etsiä ratkaisuja ja elämän tarkoitusta, mutta tällä nimenomaisella yksilöllä oli vain muutama hassu tunti aikaa. Ennen seitsemää oli tehtävä päätöksiä ja etsittävä ratkaisuja, ainakin yritettävä.

Hän näki yöpöydällään punaisen, yksityiskohtaisen, nahkakantisen Raamatun. Hän harkitsi vahvasti sen avaamista, mutta muisti sitten kaiken tarvittavan. Antoinette muisti, miten Jakob odotti Rachelia seitsemän vuotta puhtaasta rakkaudesta ensimmäisessä Mooseksen kirjassa. Antoinette ymmärsi rakkauden olevan pyhää, ja hän ymmärsi sen tarkoituksen tärkeyden. Rakkaus oli joko tarkoitettu kestäväksi, tai sitten se ei ollut rakkautta. Antoinette oli varma, että elämässä oli suurempaa kuin onneton nuoruus ja tuberkuloosikuolema. Niinpä hän yritti levätä täpinöissään ja luotti.

Muutama tunti ennen illallista, oli aika valmistautua. Kaikki oli valmista, mutta tuoksu puuttui. Hän oli surussaan kaatanut pois kaikki hajusteensa, mutta eihän sivistynyt viktoriaaninen nainen kuitenkaan voinut mennä ravintolaan tuoksumatta ruusuilta ja mansikoilta. Niinpä hän päästyään ovesta ulos sipsotti Lontoon keskipisteenä Harrodsin historialliseen tavarataloon ja oli kokeilevinaan parfyymia. Kaikki oli täydellistä, ja Antoinette oli aikoja sitten unohtanut oleelliset ongelmansa. Hän ei edes ajatellut, miten askeleiden ottamiset helpottuivat, taikka miten hengittäminen ei enää tuntunut askareelta. Hän eli yllättävää unelmaansa, ja nyt oli aika lähteä valloittamaan sydän.

Muutaman korttelin päässä ravintolasta, ahdistus iski kuin salama kirkkaalta taivaalta, taivaalta joka ei välttämättä aina ollutkaan niin kirkas. Antoinette pysähtyi kuin seinään ja alkoi hengittää intensiivisesti. Otsassa oleva verisuoni hakkasi jännityksestä, ja Antoinette ahdistui esanssisesta mansikan tuoksusta. Tuli pieni tuulenvire ja hän tunsu, miten kylmät väreet etsivät tiensä niskasta varpaisiin asti. Nyt oli löydettävä sitä itseluottamusta, josta hänen aikoja sitten kuollut ja kuopattu äiti aina oli puhunut. Neiti Kensington otti käsilaukustaan nenäliinan, pyyhki kasvonsa ja kätensä, ja astui ravintolaan nenä pilvien korkeuksissa.

Ovivahtien ilmeet eivät värähäneetkään, mutta heistä kuitenkin näki, että pitivät Antoinettea korkeana henkilönä. Ravintolan sopivan lämpöinen ilma vastaanotti

kaunottaren täydellisesti, ja samettipeitteisten tuolien labyrintissa istui hänen tuleva sydänkäpynsä. Sydänkäpy oli nimeltään James Mountbatten Kingsley, ja hän värähti nähdessään prinsessan saapuvan ravintolaan. Prinsessa itse näki reaktion ja mietti, että ehkä hänen lämpönsä ja hellyytensä oli mahdollisesti saanut Kingsleyn aistimaan hänen läsnäolonsa.

Antoinetten lähestyessään pöytää, hän näki herrasmiehen tuntomerkkejä. Kingsley päästi Antoinetten yksityiskohtaiseen tuoliin istumaan, ennen kuin yhdenkään tarjoilian eväkään ehti värähtää. Neiti Kensington piti seuransa tilannetajusta. Pöytään käymisen jälkeen seurasi muutama hiljainen sekunti. Tilanne oli niin outo ja arvaamaton, että sen hetkiset tunnetilat eivät olleet selitettävissä atomimaailman tai psykologian avulla. Oli luotettava henkisyys.

Neiti Kensington ja herra Kingsley esittäytyivät ensin kiusallisissa tunnelmissa, jotka pikku hiljaa hävisivät keskustelun uumeniin. Tarjoilijat lähestyivät pöytää kuin tanssivat ballerinat esitelläkseen erilaisia puna- ja valkoviinejä, mutta kumpikaan pöydän ääressä istuvista henkilöistä ei pystynyt keskittymään muuhun, kuin itsensä toiseen puolikkaaseen. James katsoi Antoinetta, ja Antoinette Jamesia.

Mountbatten Kingsley katsoi seuralaisensa vaaleita ja paksuja hiuksia, merellisen sinisiä silmiä ja täydellisten kasvojen piirteitä. Neiti Kensington taas katsoi tulevaisuuteen; hän katsoi Jamesin vahvoja, mutta helliä käsiä. Käsiä, jotka pystyivät sotimaan ja kaatamaan puita, mutta samalla pitämään ja suojelemaan Antoinetta ja hänen sydäntään höyhenen hellyydellä ja varovaisuudella. Antoinette olisi halunnut käyttäytyä romanttisesti ja olla kuuntelematta Jamesin sanoja, mutta neitiä kiinnosti liikaa. Kingsley puhui ensin säästä, linnuista ja harrastuksistaan, mutta keskustelu muuttui äkkiä vakavammaksi. Antoinetten saadessaan suuren sisäfilepihvin nenänsä eteen, hän näki verisen nesteen valuvan sen alta. Hänelle tuli huono omatunto siitä, että veri ei suinkaan vienyt hänen ruokahaluaan. Antoinette tuijotti pihviä pitkään ja mietti. Hän mietti, että miksi ihmisen kaikki nautinto ja etuoikeus perustui julmuuteen ja riistämiseen. Miksi Antoinette sai istua mielitiettynsä kanssa pianomusiikin ja naurun keskellä samalla, kun ihmisiä makasi kaduilla paleltumassa ja nääntymässä?

Miksi elämällä oli niin monta tarkoitusta, vai oliko sillä edes yhtäkään?

Antoinette mietti ja mietti, kunnes Jamesin "huhuu" keskeytti ajatukset. Miettiminen oli luultavasti kestänyt kauan, sillä pihvistä tuleva höyry oli jo hävinnyt kuin tuhka tuuleen. Kensington ja Kingsley jatkoivat keskustelua vakavissa, mutta iloisissa tunnelmissa. Uudet puheenaiheet käsittelivät elämän tarkoitusta, rakkautta ja filosofiaa.

Antoinette syventyi ja syventyi kiinnostavaan keskusteluun, eikä edes huomannut olevansa jo peruuttamattoman syvällä rakkauden sokkeloisessa rihmastossa. Samoin teki James, joka uppoutui syvempään ja syvempään Antoinetten silmiin. Jamesin sydän oli kuin henkiin herännyt kivi, joka oli heitetty Mariaanien Haudan syvyyksiin. Paluuta pois rakkauden maagisesta valloituksesta ei enää ollut, ja ajatus toi suurta lohtua molemmille unohtuneille sydämille.

Uskoa sielunkumppaniin ei aikaisemmin ollut löytynyt Antoinetelta, taikka Jamesilta, mutta nyt usko oli vahvempi kuin koskaan. Keskustelu eteni aiheesta aiheeseen, kuin puunlatvasta puunlatvaan hyppivä marakatti. Molemmat olivat jo yhden illan perusteella varmoja sielunkumppanuudesta. Sen he tunsivat kehoissaan annosten progressiivisesti pienentyessä.

Kun ilta hiljattain muuttui yöksi, lähestyi illallinen loppuaan. James maksoi arvokkaan illallisen paksusta lompakostaan, ja antoi tarjoilijalle sellaisia määriä tippiä, että Antoinetta lähes alkoi huimaamaan. Jos Kingsley oli halukas

antamaan suurempia summia vieraalle tarjoilijalle, kun mitä Antoinette oli elämässään edes nähnyt, hän oli varmasti varakas mies.

“Pariskunnan” poistuessa ravintolasta, James ojensi kaunottarelleen käsilaukun tyylikkäästi ja hiljaisesti. Ravintolan ovi avautui, kylmä ja kostea ilma iski jälleen ja vierekkäin kävelevät jalkaparit astuivat tunnelmallisesti liukkaiden mukulakivien päälle. Nyt Antoinette ja James eivät olleet enää ravintolan turvassa, vaan heidän oli kohdattava maailma. Ravintola ja sen lämpö oli kuin linnunpesä, josta minä hetkenä hyvänsä voisi tippua pörröinen poikanen karun luonnon armoille. Lontoon kadut olivat hiljaisia, mutta täyttyivät Jamesin ja Antoinetten sydämellisestä naurusta. Myös etäisiä hevosvankkureiden ääniä kuului, mutta lopuksi kaikki äänet haihtuivat ja hävisivät yön pimeydessä.

Hitaan ja rakkaudesta täynnä olevan kävelyn jälkeen, he olivat Antoinetten ovella. Herra Mountbatten Kingsley kertoi vastarakastuneena viimeisen hillityn vitsin prinsessalleen, ja antoi hänelle täyteläisen suudelman, suudelman joka ei ollut pelkkä suudelma. Se oli paljon enemmän. Suudelma tuntui mansikkakakulta, perhosilta ja auringonlaskulta samaan aikaan. Antoinette päästi lopulta luontevasti irti rakkaastaan, kääntyi vielä kerran ja jatkoi matkaa ulko-ovelle. Rappukäytävän ikkunasta hän vielä näki, miten James pitkä takki yllään lähti vaeltamaan pois, horisontissa näkyvien ikkunoiden pimentyessä. Antoinette ei voinut hymyileen mitään, joten hän meni suoraan yöpuulle. Hän tiesi, että huomina ei ollut luvattu, ja halusi siksi mennä nukkumaan onnellisena.

Aamupäivällä Antoinette suureksi yllätyksekseen heräsi hiestä märkänä lintujen lauluun! Hän oli nukkunut koko yön parhaassa mekossaan ja se oli mennyt täysin pilalle! Eihän se oikeastaan haitannut, sillä muistot olivat tärkeimpiä ja kangastahan mekko vain oli. Hän nousi istumaan sängyn laidalle ja muisti, että hänellä oli lääkäriaika varattuna samalle päivälle! Antoinette otti äkkiä kaapistaan uudet vaatteet ja vaihtoi. Miten hän oli saattanut unohtaa lääkäritapaamisen näin vastuuttomasti? Hänellä ei ollut aikaa miettiä ulkonäköseikkoja, vaan hän ryntäsi tukka sekaisin, kuola poskella ja rämmäleet silmissä kohti lääkäriä ilman korsettia. Antoinette herätti varmasti enemmän huomiota sinä aamupäivänä, kun kuningatar Victoria oli tehnyt kaikkina vuosinaan hallitsijana.

Yksityislääkärin vastaanotolla Antoinettea katsottiin kuin haamua, mutta hän ei itse sitä huomannut. Häntä jännitti lääkärin uutiset liikaa. Pian oli hänen vuoronsa, ja hän lähestyi hitaasti lääkärin huonetta. Huoneen seinät olivat täynnä anatomisia julisteita ja hyllyillä oli inhottavan näköisiä lääketieteellisiä nukkeja. Antoinette tunsyi sydämenlyönnit rinnassaan ja valtimoissaan. Hän pelkäsi saavansa tietää elämänsä synkimmät uutiset minuuttien sisällä. Pelostaan huolimatta hän istahti natisevaan tuoliin lääkärin pöytää vastapäätä, nielaisi ja hiljeni.

Käynti alkoi lääkärin rutiinimaisilla kysymyksillä kuten: “miten olet voinut?”, “miten olet syönyt?” ja “millainen olotilasi on ollut?”.

Antoinette vastasi jännityksen valloittamana rehellisesti kaikkiin kysymyksiin, vaikka ne kuinka turhia olisi olleetkaan. Hän myös kertoi ihmeellisen hyvästä olotilastaan, josta lääkäri oli yllätynyt. Lääkäri katsoi papereista hänen tulokset, kuunteli hänen sydäntään stetoskoopilla ja tutki hänet kunnolla. Lääkärin kylmä käsi nipisteli Antoinettea, ja hänelle tuli vilpityn ikävä Jamesin lämpimiä ja helliä käsiä. Jamesin kädet eivät olleet kuumat ja inhottavat, vaan ne olivat pörheästä linnunpoikasesta muistuttavat.

Pian tutkimukset olivat ohi ja lääkäri Wilson istahti epäilyttävällä tavalla tuoliinsa. Antoinette ei osannut päätellä lääkärin ilmeestä oliko hän vastaanottamassa elämänsä parhaimmat vai ikävimmät uutiset. Wilson katsoi kauhistuneena

Antoinetten silmiin, näyttäen siltä että hänen silmämunansa olivat vailla pulpahtaa ulos. Nuoren neitokaisen kädet tärisivät ja hikoilivat niin, että hän luuli kuoleman olevan lähellä. Tässä tilanteessa jopa maatuneella ruumiilla olisi pulssi noussut. Seurasi hetken hiljaisuus, kunnes lääkäri Wilson avasi suunsa.

- En löydä sinusta enää mitään vikaa, lääkäri sanoi.

Antoinette vapisi kalpeana yrittäessään sulatella Wilsonin sanoja.

- Sinussa ei kerta kaikkiaan ole mitään vikaa. Olet paremmassa kunnossa kuin urheileva 10-vuotias ja hengityksesi on täydellinen, jatkoi lääkäri.
- Kyllä, kyllä, kyllä! Mutta miten tämä on mahdollista? Eikö tuberkuloosi muka ollut parantumaton sairaus? Antoinette kysyi.

Lääkäri selitti hämmästyksensä ja tietämättömyytensä, mutta potilas itse oli vielä paljon hämmästyneempi. Oliko hän edes potilas enää, jos vikaa ei kerran voitu löytää?

Antoinette pomppasi voimalla tuolista ylös, puristi lääkärin kättä, kiitti kovasti ja lähti ovesta ulos salaman nopeudella! Lääkäri ei edes ehtinyt mainita jatkotutkimuksia, ja se ei Antoinettea haitannut. Jos oli terve, niin oli terve, ja sillä selvä. Lääkärin huoneen ovi ei edes ehtinyt sulkeutua, ennen kun Antoinette oli tanssinut odotustilan läpi ulos kadulle. Hän oli saanut paljon outoja katseita, mutta ne eivät häntä haitanneet. Antoinettea kiinnosti vapaus ja ehdollistamaton onni. Lontoon kadut täyttyivät ilosta, pilvet katosivat ja aurinko paistoi kuin taivaalla loistava topaasi. Nuori neitokainen valaisi Regent Streetin, Oxford Streetin ja koko Hyde Parkin korvaamattomalla hymyllään. Pian hän näki Green Parkin reunalla sijaitsevan talon, jossa hänen asuntonsa sijaitsi. Tällä kertaa kotiin saapuminen ei ollut kuten aina. Terveystilanteen lisäksi talon etupihalla näkyi jotain epätavallista, josta Antoinette ei oikein saanut selvää. Hän lähestyi ja näki mitä oli meneillään. Hän näki jättimäiset kullalla kiilloitetut hevosvaunut joita veti kaksi kermanvaaleaa saksalaista hevosta, hän näki palvelusväkeä jotka soitti massiivisia trumpetteja, ja ennen kaikkea hän näki hevosvaunujen edessä seisovan James Mountbatten Kingsleyn!

Antoinette oli lähellä purskahtaa itkuun siitä, miten paljon hänen mielitiettynsä oli nähnyt vaivaa. Hän ei yksinkertaisesti voinut hyväksyä tällaista yllätystä sekaisissa hiuksissaan ja rämmäleisissä silmissään, mutta hän ei myöskään voinut kieltäytyä. Kieltäytyminen olisi ollut suuri loukkaus herra Kingsleytä kohtaan.

Neiti Kensington lähestyi vaunuja, ja kuuli elämänsä herttaisimmat sanat.

- Lähteekö prinsessa ritarinsa mukaan salaperäiselle seikkailulle? kysyi James toiveikkaana ojentaen kätensä Antoinetten suuntaan.
- Minä niin mielelläni lähtisin, ja se repii sydämen rinnastani etten voi, mutta katso minua... näytän kuolleelta varikselta, vastasi Antoinette surun mustassa aukossa.

Hän tuskin ehti sanoa lausetta loppuun, kunnes James nosti vankkureiden punaiselta sametti-istuimelta tyylikkään paketin ja ojensi sen rakkaalleen.

- Ole kiltti ja ota vastaan tämä lahja, mene ylös ja pue se päällesi, ja tule sitten takaisin. Ei kuitenkaan mikään elämässä ole pakollista, ja oletan sinä täydellinen tuollaisenaikin, sanoi Mountbatten Kingsley sydämellisesti.

Antoinette punastui, otti painavan paketin syliinsä ja lähti kipittämään kohti talon sisäänkäyntiä. Ennen kun hän ehti lähteä liikkeelle, palvelusväki rullasi esille punaisen maton joka johti ulko-ovelle. Antoinetten askeleet maton päällä olivat ikoniset.

Hetken kuluttua hän palasi, kauniina kuin maanpäällinen enkeli joka oli saapunut suoraan Jumalan valtakunnasta. Hänen hampaat kimaltelivat, kuin smaragdeista tehdyt ehtoollismaljat ja hänen uusi mekkonsa oli suurempi kuin Elisabet

ensimmäisen kruunajaismekko. James katsoi luonnollinen hymy huulillaan uskollisesti rakastaan. Hänen hymynsä oli luonnollisempi kuin fotosynteesi ja soluhengitys yhdessä.

Prinsessa ylitti punaisen maton, otti Jamesin vahvasta kädestä kiinni ja nousi hevosvaunujen kyytiin. Ihmisten korvat täytyivät trumpettien harmoniasta, ja hevoset lähtivät liikkeelle. Yksi nytkähdys, ja kaikki vanhan elämän surut ja murheet olivat poissa. Elämä oli suuri mysteeri. Vankkurit kolistelivat eteenpäin Lontoon väylissä parin vilkuttaessa majesteettisesti kaupungin asukkaille.

Pian Kensington ja Kingsley olivat perillä Paddingtonin rautatieasemalla, ja oli Antoinetten aika arvata minne seikkailu jatkui. Hän ei voinut kuvitella mitään vielä suurempaa, kuin mitä hän jo oli saanut kokea. Pian hän pystyi.

Hän otti hellän loikan poistuessaan hevosvaunuista, ennen kun James salaperäisesti peitti hänen silmänsä silkkihuivilla. Perhoset Antoinetten vatsassa eivät olleet enää pelkkiä pieniä sinisiipiä, vaan järjettömän kokoisia monarkki- ja ritariperhosia. Mountbatten Kingsley johti kumppaniaan hiljaa hevosten lähtiessä pois aseman edestä. Antoinette ei tiennyt mistä oli kyse, mutta hän kuuli höyryvetureita, kiskojen ininää ja haistoi rautatieaseman. Hän kuuli, miten puksuttava juna saapui suoraan heidän eteensä. Tästä se oikea seikkailu alkoi, hän ajatteli.

Vaikka Antoinette ei silkkihuivin alta nähnyt mitään, hän ymmärsi mistä oli kyse. Ylpeä pariskunta nousi junaan ja oli siinä ja siinä, että Jamesin hattu ja Antoinetten mekko mahtuivat ovesta sisään. Antoinette haistoi pienissä sieraimissaan tunnelmallisen lakatun puun tuoksun. Hänen teki joka hetki mieli repiä huivi päästään; hän ei kestänyt jännitystä enää yhtään. Kermamekkoprinsessa kuuli oven avautuvan, ja prinssi johti hänet sisään. Nyt oli aika poistaa huivi silmiltä!

Ensin Antoinette oli sanaton kaikesta kimaltelevasta kullasta ja hopeasta, mutta katsoi sitten ympärilleen. Hän näki elämänsä upeimman junahytin, jota ei voinut edes hytiksi kutsua. Se oli suorastaan sviitti, jonka keskellä sijaitti suuri viimeisen päälle pedattu sänky. Sänky jossa pariskunta ehkä viettäisi yön kuunnellessaan toistensa sydämenlyöntejä Englannin suurten tammimetsien kiitäessä ohi. Sängyn vieressä, avattavan ikkunan edessä oli kirjoituspöytä, ja sen vieressä vielä ruokapöytä. Voi, kuinka epäkäytännöllistä!

Antoinette seurasi Jamesin liikkeitä, kuin leijonanaaras joka odotti alfaurostaan. Samalla James mietti, kuinka vahvan ja kauniin naisen kanssa hän oli lähdössä seikkailulle. Tämä ajatus vahvisti hänen itsetuntoaan huomattavasti.

Pariskunta istu'utui alas ja junan henkilökunnan jäsen nosti ruokapöydällä olevan kuupan, jonka alla oli ranskalaista oliivihelmikanaa. Samalla kun kuupan alle kertynyt höyry vapautui, juna nytkähti liikkeelle. Antoinette oli onnesta kyynelissä, samalla kun James hymyili sisällään tietäessään olevansa maailman onnellisin mies. Juna puksutti tasaista vauhtia eteenpäin, ensin pohjoisen Lontoon läpi, ja sen jälkeen avaralle maaseudulle. Niittyjä, latoja ja pieniä kyliä riitti. Niittyjen reunalla kasvoi usein suuria puita, ja kylät koostuivat kivisistä pikkutaloista.

Kirkkaansininen taivas muuttui ensin oranssiksi, ja sitten vaaleanpunaiseksi, Antoinetten ja Jamesin jutellessa koko universumin ihmeellisimmistä asioista. Kun helmikanasta oli enää luut jäljellä, tarjoilijatar korjasi ruokapöydän hiljaisesti ja sivistyneesti.

Pian ilta oli muuttumassa yöksi, mutta sitä ennen neiti Kensington halusi katsoa illan viimeisten auringonsäteiden valossa kaunista maalaismaisemaa. Maisema oli avoin, eikä ollut verrattavissa Lontoon ahtaisiin ja kiireisiin kujiin. Maaseudun hiljaisuuskin oli uskomatonta. Ainoa ääni tuli auringonlaskun pehmeässä valossa etenevästä höyryveturista. Sitä ei oikein edes voitu laskea ääneksi, sillä Antoinetten korvissa puksutus oli musiikkia; vapauden musiikkia ja melodaa.

Oliko vapaus pelkkää vapautta konkreettisista huolista ja murheista, vai oliko vapaus kenties mielentila, joka yllätti kaikista odottamattomimpana hetkenä? Antoinette mietti. Ehkä vapaus oli onnellisuutta, tai ehkä se oli tunne siitä että mikään ei enää sitonut ihmistä kylmyyden kahleisiin. Joillekin ehkä vapaus vastasi tyydyttynyttä hiilivetyä, joka ei tarvinnut enempää sidoksia. Jopa ahneimmasta ahneimmallakin ihmisellä oli oltava se piste, jonka saavuttaessaan oli tyytyväinen, onnellinen ja vapaa.

Kensington painoi nenänsä kiinni ikkunaan, niin että se huurustui. Hän katsoi taivaaseen, horisonttiin ja loputtomuuteen samalla kun James käänsi sohvan omaksi sängyksi. Antoinette oli unelmoinut niin, että oli pelkästään nähyt suuren sängyn ensimmäisenä. Eihän missään todellisuudessa mies ja nainen voisi edes katsoa toisiaan yövaatteissa ennen vakaata avioliittoa. Antoinette naurahti itsekseen omaa hölmöyttään, polvistui ja kiitti Jumalaa armosta ja kasvojensa kirkastamisesta hänelle. Mountbatten Kingsley teki samoin, ja rukouksen viimeisen sanan jälkeen aurinko hävisi horisontin taakse.

Kaunotar Antoinette meni yöpuulle tiukasti patjan alle painettujen lakanoiden alle. Petaajan kädet ja kynnet olivat luultavasti verillä näin tiukasta petaamisesta, hän mietti ja sulki silmänsä. Vaikka rauha oli saavutettu, Antoinette ei saanut unta, eikä halunnut nukkua. Hän ei halunnut päivän loppuvan. Hän ei halunnut päästää irti siitä illasta. Niinpä hän makasi sängyssään kuuntelemassa kiskoista tulevaa kolinaa ja narinaa, ja nautti elämän hyvydestä kuunnellessaan Jamesin hidasta kuorsausta.

Seuraava aamu alkoi teellä ja runsaalla aamiaisella. James oli jo ylhäällä pirteänä. Hän oli päättänyt antaa rakkaalleen miellyttävän herätyksen: viulunsoiton. James otti esille kallisarvoisen viulunsa ja alkoi soittamaan Antoinetten lempimelodiaa. Hän oli saanut tietää sen ravintolassa kaksi päivää aikaisemmin. James oli itse aina ihmetellyt, miten hevosen hännästä tehdyistä kielistä voisi tulla niin kaunista musiikkia.

Viulun kaunis sävel etsi tiensä Antoinetten korviin, sai hänen tärykalvonsa tanssimaan sen tahtiin ja herätti hänet. Hetken aikaa hän oli täysin pihalla, ilman harmainta aavistustakaan missä hän oli. Kuitenkin avatessaan silmänsä hän näki kaiken minkä hän tarvitsi, Jamesin. James hymyili yhtä lempeästi kuten aina, ja antoi kaunottarelleen tuhman aamusuukon. Antoinetten posket olivat punaiset kuin omenat, ja hän päätti katsoa kättään. Se tuntui oudolta, tunnottomalta. Hän säikähti hetkeksi, mutta huomasi sitten nukkuneensa sen päällä koko yön. Käsi oli täynnä lakanoista tulleita merkkejä, mutta tunto palautui pian.

Nuori nainen sekavan herätyksen jälkeen katsoi ulos ikkunasta. Ilma näytti olevan suhteellisen lämmin ja kostea, mutta aurinko ei enää paistanut. Taivaan peittävä pilvikerros oli paksumpi, kuin veturista tuleva savu, ja se peitti jopa vuortenhuiputkin. Koko maisema oli muuttunut täysin! Heinäpelloista vuoriin, matalista puista suuriin taivasta kohti kurotteleviin tammiin ja pienistä kylistä silloin tällöin esiintyviin linnoihin. Maisema miellytti Antoinettea enemmän kuin edellinen. Hän tiesi olevansa Skotlannissa, jos jossakin. Jos hän jotain muisti lapsuudestaan, niin hän muisti sen, miten hänen maantiedon opettajansa vuosikymmeniä sitten oli jauhanut Skotlannin vihreästä ja vuoristoisesta maastosta.

Pariskunta istui alas syömään tyyppillistä Brittiläistä aamiaista. Aamiainen oli katettu niin hienosti, että yksikään Jamesin omaisuudesta löytyvä yksityiskohta ei vetäisi vertoja edes teessä olevan maidon kuviolle.

Antoinettella ja Jamesilla alkoi heti aamusta ytimekäs keskustelu Skotlannista ja sen historiasta. James puhui pinnallisesti linnoituksista ja saksanhirvien metsästyksestä, samalla kun Antoinette yritti ylläpitää keskustelua Skotlannin entisistä

kuningattarista. Lopulta hän kuitenkin oli halukas keskustelemaan Jamesin pinnallisuuksista, sillä hän tunsikin kiitollisuudenvelkaa. Hän näki miten Jamesin hymy äkkiä vahvistui, ja lopulta keskusteluun osallistuminen oli pienintä mitä Antoinette olisi voinut tehdä.

Loppumatkan pariskunnan osapuolet vain katsoivat toisiaan. Silmät kertoivat lämpimistä tunteista enemmän, kuin kokonainen sanakirja.

Keskipäivän aikoihin junasta alkoi näkyä tiheämpää ja tiheämpää asutusta. Jotain kaupunkia lähestyttiin, mutta mitä? Se oli mysteeri, kunnes konduktööri hakkasi hytin ovea kertoakseen saapumisajan Edinburghiin. Vai että Edinburgh... Antoinette ihmetteli hämmästyneenä. Hän ei tiennyt mitä oli mieltä kohteesta, mutta oikeastaan sillä ei ollut edes merkitystä. Niin kuan kun James oli läsnä, Antoinettella oli kaikki hyvin.

Kun tavarat oli pakattu, juna jarrutti hitaasti saapuessaan Edinburghin kiviselle rautatieasemalle.

Pariskunta astui tyylikkäästi junasta ulos ja molemmat tunsivat skotlantilaisen ilman kasvoillaan. Antoinette oli niin rakastunut, että seurasi mielitiettyään ilman pienintäkään harkintakykyä. Tässä tapauksessa sillä ei kuitenkaan ollut merkitystä, sillä Jamesin aikomukset kestivät päivänvaloa ja olivat puhdasta kultaa.

Mountbatten Kingsley otti molemmat laukut ja käveli niiden kanssa eräiden hevosvaunujen luo. Kuljettaja ja James näyttivät tuntevan, sillä he tervehtivät hyvin kasuaaleissa tunnelmissa. Vaunut näyttivät olevan postivaunut, ja James laski matkatavarat kuljettajalle. Miehet kiittivät toisiaan, ja postivaunut lähtivät matkaan. Antoinette hätäili matlatavaroista, mutta James vakuutti kaiken olevan kunnossa. Herrasmies nosti kättänsä ja pyysi eleillään kävelyä käsikoukussa. Kaunotar tarttui käsivarteeseen, kuin magneetti. Rauhallinen kävely matalapaineisessa ilmassa alkoi, ja Antoinette tarkasteli ympäristöään kirkkaiden silmiensä läpi. Hän huomasi että Edinburgh muistutti Lontoota, mutta kiire ja myöhästymisen pelko oli täysin poissa. Ihmiset kävelivät rauhallisesti villatakit yllään, kantaessaan kuluneita kirjoja. Ihmiset istuivat penkeillä ja lukivat, katsoivat taivasta, tai vaikka pelkästään juttelivat lähimmäisilleen. Kaikki Lontoon ahdistus oli poissa.

Kävely jatkui ja jatkui; sitä ei kumpikaan olisi koskaan halunnut lopettaa. Antoinette huomasi kaikenlaista. Hän huomasi talojen olevan erilaisia kuin

Etelä-Iso Britanniassa, ne olivat paljon tummempia. Edinburghin linna seisoi uljaana mahtavalla vihreällä kukkulalla. Se näytti niin kunnianhimoiselta, että jokaisen ohikulkijan olisi ollut syytä polvistua sen edessä. Linnoituksen tornien yläpuolella näkyi, kuinka pilvet liikkuvat tuulen mukana. Pienen ihmisen perspektiivistä tämä näytti siltä, että linna olisi ollut kaatumassa. Antoinetten läpi kulki tärinästä koostuva aalto, ja hän takertui yhä tiukemmin kiinni Jamesiin. James oli mies, joka rakasti ottaa vastuuta. Hän rakasti turvallisuudentunteen luomista ja tärkeiden henkilöiden puolesta uhrautumista. Nämä olivat piirteitä, jotka vahvistivat Antoinetten rikkomattomia tunteita Jamesia kohtaan.

Edinburgh oli kuin kaupungin muodossa oleva laakso. Kaupungin keskiosassa oli syvennys jossa sijaitsi puutarha, jonka ympäröi kauniin arkkitehtuurin valtameri. Erään katedraalin edustalla Antoinette pysähtyi ja katsoi maahan. Hän katsoi erästä lohjennutta mukulakiveä, joka jostain syystä pysäytti hänet täysin. Ei pelkkä mukulakivessä oleva halkeama häntä pysäyttänyt, vaan se että rako jatkui. Se jatkui jokaisen kadulla olevan kiven läpi, etsi tiensä kirkon seinää pitkin ylös ja haarautui. Antoinetten mielestä kaikki elämässä haarautui. Sienet haarautuivat, rihmastot haarautuivat ja jopa elämä haarautui. Haarautuiko elämä vain risteyskohdissa, vai oliko niitä edes olemassa? Ehkä elämä ei ikinä haarautunutkaan, sillä ihminen

ainoastaan koki yhden version omasta elämästään. Vaikka vaihtoehtoja olisi monia, ihminen aina päätyisi niistä yhteen tiettyyn.

Haarautuva halkeama jatkoi ylös kirkon tornia ja sen päässä olevaa ristiä pitkin.

Mihin haarautuma rististä enää jatkaisi matkaa? Loputtomuuteenko? kysyi

Antoinette itseltään. Häntä pelotti ajatus loputtomuudesta, ajatus

tietämättömyydestä ja ajatus siitä, että ihmismieli aina tulisi olemaan liian pieni ymmärtämään maailmankaikkeuden.

Aina kun Antoinette uppoutui ajatuksiinsa, oli Jamesin aika pelastaa hänet. James oli Antoinetten henkilökohtainen ja hengellinen henkivartija.

Pian koitti aika nousta seuraaviin hevosvaunuihin, hieman yksinkertaisempiin sellaisiin. Se ei haitannut, sillä lopultahan yksinkertaisuus oli elämän suuri aarre ja hedelmä.

- Minne nyt lähdemme? Antoinette kysyi rakkaaltaan ja hihitti leikkisästi.
- Eihän sinulta mikään pysyisi salassa, jos kaikkeen saisit vastauksen, James huokaisi ironisesti.

Hevosvaunut jättivät Edinburghin uljaat ja kiviset rakennukset taakseen, ja siirtyi pienelle soratielle. Katajapensaita ja vapaasti kasvavia heinäpeltoja liiti hitaasti ohi pariskunnan jutellessa. He eivät vaivautuneet avaamaan suutansa

turhanpäiväisyyksien takia, vaan antoivat sanoillensa tulkinnanvaraa. Syysilta oli vielä lämmin, ja Antoinette tiesi olevansa lähellä merta sillä suolainen tuuli puhalsi hänen hiuksensa pilalle. Ei kestänyt kauaa, kunnes meri näkyi. Meri ei näyttänyt onnettomalta lätäköltä, vaan suurelta kallioita aalloillaan paiskovalta, vaahtoavalta ihmeeltä. Rotkot, jotka johtivat mereen olivat äärimmäisen korkeita ja jyrkkiä.

Kukaan ei luultavasti olisi toivonut edes pahimman vihollisensa tippuvan rotkoon.

Hyvin lähellä merta näkyi pieni kivimökki; tyypillinen skotlantilainen sellainen.

Antoinette antoi mielikuvituksensa laukata, ja hän mietti että ehkä mökissä istuisi vanha mummo kutomassa villasukkaa kynttilän valossa. Mummo ei olisi mikään turha täti, vaan vanha ja viisas nainen joka olisi maailman ihmeet nähnyt. Mummo olisi voinut olla tyydyttynyt hiilivety.

Vaunut nytkähtivät ylittäessään kiven, ja taas Antoinette oli hävittänyt oman kuplansa ja maailmansa.

Vankkurit kääntyivät jyrkästi sivutielle, joka johti toiselle suhteellisen pienelle kivitalolle. Pariskunta jätti vankkurit taakseen, kiitti kyydistä ja katsoivat taloa. Se oli juuri sellainen, mistä Antoinette oli pienenä haaveillut. Talon aurinkoisella puolella kasvoi köynnöskasveja, ja katolla oli pieni ja soma savupiippu.

- Tämä on minun lapsuuden kotini, James sanoi tippa linsissä.

Hänen rakkaansa ei vastannut sanoin. Ilmeestä pysyi jo päättelemään hämmästyksen ja herkkyyden.

Matkalaukut seisoivat jo valmiina oven edessä, niin kuin James oli luvannut. He ottivat laukut ja avasivat oven. Sisällä tuoksui merisuola ja tuoreet polttopuut. Tämä mökki oli molemmille unelmien toteutuminen. Kuului, että hevosvaunut ajoivat rauhallista tahtia pois, ja sora rapisi pyörien alla. Nyt James ja Antoinette olivat ensimmäistä kertaa aivan yksin, keskellä ei mitään. He katsoivat toisiansa onnen valloittamina. Antoinette kiinnitti huomiota pieneen takkaan ja sen edessä olevaan nojatuoliin. Sisäilma oli lämmin kuin uunin kylki, ja pöydän alla loikoili pullea musta kissa. James kertoi, että kissa oli kuulunut hänen edesmenneelle isoäidilleen. Se oli kuitenkin jäänyt mökkiin yksin nauttimaan hiljaisuudesta ja pyydystämään hiiriä. Antoinette naurahti tarinaa lempeästi ja kysyi kissan nimeä. Sen nimi oli Poppy, ja se oli kuulemma vaikka kuinka vanha. Poppy tuli esille pöydän alta painautumaan

kiinni Antoinetten jalkoihin, samalla kun hän näki auringonsäteiden pilkistävän sisään ikkunasta. Tämä oli se hetki, kun oli saavuttanut rauhan.

Vielä ennen kun aurinko ehti laskea, James pyysi Antoinettea jälleen kerran tarttumaan hänen käteensä. Niin hän teki, ja pariskunta lähes lensi ovesta ulos! He juoksivat pellon halki kiviselle rannalle todistamaan illan viimeisiä valoisia hetkiä. Tuuli puhalsi vastarakastuneiden kasvoille, ja meri muutti joka hetki muotoaan. Auringonsäteet muodostivat kimaltelevan sillan vedenpinnalle, ja sisäisen rauhan hetki oli koittanut.

Antoinette oli innoissaan menossa istumaan kivelle, mutta James käski hänen odottaa. James polvistui hitaasti, kaivoi taskustaan sinisellä sametilla peitetyn rasiaan ja avasi sen. Hän ei ollut se mies, joka olisi polvistunut omien kengännauhojensa takia. Antoinetten leuka tippui lähes maapallon toiselle puolelle Jamesin esittäessään toiveensa maailman onnellisimman miehen kunniaa. Antoinettella ei ensin ollut sanoja millä vastata, mutta tarttui ensimmäiseen sopivaan sanaan joka mieleen tuli.

- Tottakai, tietenkin, ehdottomasti! Antoinette huusi ilon kyynelöt silmissään antaessaan Jamesin rengastaa hänet kuin joutsenen.

Aallot sortuivat rantaan ja meren tyrsky etsi tiensä kihlattujen korviin. Antoinette tiesi täyttävänsä 30 vuotta seuraavana päivänä, ja oli siitä hyvin ihmeissään. Hän katsoi oranssiin ja mietti, että siellä aina oli toivoa. Pariskunta suuteli molempien rakstuneiden sydänten tykyttäessä samaan tahtiin. Tämä hetki ja koko maailma oli heidän. Samalla Antoinette tiesi, että vaikka huomista ei olisikaan, hänen elämänsä oli onnistunut

Henna Tahkokorpi

Ystäväni Valentina

Luku 1

Heräsin juuri ennen herätystäni, niin kuin yleensäkin, nousin sängystä vastentahtoisesti ja menin pesemään hampaat. Vaihdoin vaatteet ja menin syömään aamupalaa. Huomasin että äitini nukkui vieläkin, joten yritin olla hiljaa. Otin esille syvän lautasen ja lasin, avasin jääkaapin, josta tulvahti pilaantuneen ruuan löyhyä. Irvistäen pidätin hengitystäni ja nappasin sieltä maidon ja jonkun luumun. Kaadoin maidon lautaselle ja etsin kaapeista muroja mutten löytänyt. Huokaisin ja kulautin maidot alas syvältä lautaselta ja nappasin luumun mukaan. Pistin kengät jalkaan ja huikkasin heipat äidilleni, joka oli luultavasti vieläkin syvässä unessa. Kävelin kouluun raskain askelin ja tunsin jo, kuinka päässäni alkoi puistattaa. Koulutie kulki metsän läpi, linnut lauloivat suloisesti ja se rauhoitti hieman. Kesken matkaa alkoi sataa, aluksi sade oli vain pientä tihkua mutta se yltyi koko ajan. Lopulta satoi kaatamalla ja polut muuttuivat mutavelliksi, jotka peittivät kenkäni yltä päältä likaisiksi. Marssin rivakkaa vauhtia läpimärkänä ja vilkaisin kelloani. Kello näytti viittä vaille puolta, joten minulla olisi vielä muutama minuutti aikaa ehtiä kouluun. Hetken päästä olin koulussa ja riisuin takkini, ja pinkaisin tunnille. Puolet luokasta oli jo paikoillaan ja loput menossa omille paikoilleensa. Kävelin luokkaan katse maassa ja varoin etten siitä härdellissä osuisi vahingossa kenenkään. Tunti alkoi ja yritin parhaani mukaan pysyä kärryillä, vaikka olin sieltä jo tovi sitten pudonnut. Kuulin kuinka jotkut takanani supattivat ja sain sen verran kuultua, että tajusin heidän puhuvan minusta. Mahassani alkoi pistää ja katsoin, paljonko kello oli, mutta katseeni osuikin ensin Matildaan. Hän mulkoili minua ja käännyn nopeasti takaisin. Tuijotin monistetta ja käännyn nopeasti katsomaan kelloa, varoen etten kohtaisi Matildan katsetta uudestaan. Enää kolme tuntia jäljellä, onneksi tänään oli lyhyt päivä ja pian näkisin Valentian. Hymyilin itseseni ja tuijotin ikkunasta ulos, ulkona satoi edelleen kaatamalla. “Friikki”, kuulin jonkun sanovan. Ja hymyni putosi saman tien. Tuijotin taas monistettani ja otin kynän käteeni. “Enää kymmenen minuuttia tuntia jäljellä, joten tehkää nyt vielä teholla

töitä”, sanoi Markus, meidän fysiikan opettaja. Hän oli hyvin fiksu, mitä tuli fysiikkaan mutta muissa asioissa hänen älynystyränsä eivät toimineet lainkaan samankaltaisesti. Otin kynän käteeni ja aloin suttaamaan paperin nurkkaan. Tunti loppui ja kiiruhdin luokasta ulos.

Menin vessaan ja katsoin peiliin. Harjasin sormillani pitkiä vaalean ruskeita hiuksiani ja kostutin pienen paperin palan ja putsasin sateen suttaamat ripsivärit silmiäni alta. Lähdin vessasta ja menin kaapeille. Koulun käytävillä oli vilinää koska kaikilla oli juuri loppunut tunnit. Sain juuri ja juuri väistettyä yhtä pitkää poikaa, joka pomputteli koripalloa toisen pojan kanssa. Käännyin käytävälle, jolla kaappini sijaitti. Täytyisi olla nopea koska käytävä oli kapea ja “ruuhka-aikana” tänne kirjaimellisesti litistyy lätyksi. Kaappeja vasten nojasi mustatukkainen tyttö, joka supatteli toiselle hiukan häntä vanhemmalle pojalle. Onnekseni he sattuiivat nojaamaan juuri kaappiani vasten. Kävelin siihen viereen ja kaivoin avaimeni laukustani ja yskäisin. Eivät he liikahaneetkaan, oletinko niin? No en. “Hei, voisitteko te väistää vähän?”, kysyin mutta ääneni hukkuu meluun. Pian molemmilta puolilta alkoi puskemaan oppilaita, jotka puskiivat minut tytön ja pojan päälle. Haistoin voimakkaan hajaveden ja tupakan ja aistin voimakkaan asenteen. “Argh, onko pakko tulla päälle, senkin rasittava hyypiö”, poika kääntyi ympäri ja tyttö hänen takanaan mulkoili. “Sori”, sanoin mutta he olivat jo lähteneet virran mukana oppitunneille päin. Pääsin kaapilleni ja otin sieltä tietokoneen ja menin tunnille. Seuraavaksi olisi musiikkia, olin eilisiltana tehnyt esitelmäni lempiartististani valmiiksi. Jätin senkin viimeiselle illalle, aivan niin kuin kaikki tehtävät, se on paha tapa mutten voi sille mitään, vaikka kuinka yritän petrata.

Avasin luokan oven, katselin ympärilleni ja menin istumaan rumpusetin viereen. Yleensä esitelmät jännittävät ihan hirveästi mutta jotenkin jännityksen tunne ei tullut tänne huoneeseen mukani. Kun kaikki oppilaat olivat saapuneet luokkaan, opettaja aloitti tunnin. Aluksi hän veti pienet raivarit siitä, etteivät kaikki olleet ottaneet kenkiä pois tullessaan luokkaan koska on ollut niin hirveä keli. Sitten hän sanoi, että me teemme esitelmät nimijärjestyksessä. Voi hitsi, sittenhän olen ekana. Opettajamme, Kaarle, istuutui tuolille ja avasi koneen ja kirjasi läsnäolijat. Hän aivasti ja hänen silmälasinsa putosivat maahan. Sitten Kaarle kyyristyi alas paljastaen takapuolensa. Purskahdin nauruun niin kuin kaikki muutkin luokassa. Kaarle nousi ylös ja huudahti: “Olkaa hiljaa!”. Useampi tirskahteli kavereidensa kanssa mutta ei minulla ollut ketään kenen kanssa hekotella, joten olin vain hiljaa. Onneksi näen pian Valentinan, hän on niin ystävällinen ja hyväsydäminen, hän on ainoa kuka- “Amelia, haloo, Amelia”, Kaarle toisti ja onki minut ajatuksistani. Kaikki olivat kääntyneet ympäri ja tuijottivat. Katsoin häntä nolostuneena, “Joo?”. “Niin että se on nytten sinun

vuorosi”, Kaarle sanoi ja viittoi luoksensa. Nousin ylös ja tunsin kuinka, piilossa ollut jännitys hyppäsi suoraan eteeni ja kuulin sydämeni hakkaavan. Kävelin luokan eteen ja tunsin edelleen katseet selkäni takana. Hengitin syvään henkeä ja käännin ympäri. “Odotappas hetki niin avaan sinun esitelmäsi täältä tietokoneelta”, Kaarle sanoi ja asetti lasinsa paremmin. Hän rypisti silmänsä suppuun ja näppäili tietokonetta äänekkäästi. Seisoin luokan edessä ja oloni oli hyvin epämukava, katselin seinällä olevia kitaroita ja nuottimonisteita. Alkoi taas sataa ja näin ikkunasta edessäni, kuinka tuuli piiskasi puita. Eikö tuo vanhus voisi jo löytää sitä Powerpointia mietin itsekseni, tuntui siltä, kun olisin seissyt tässä jo ikuisuuden. Vilkaisin kelloa ja huomasin että oli kulunut vain minuutti. Katsoin luokkalaisiani ja tytöt, jotka olivat ryhmittyneet pianon viereen, supattivat kiihkeästi katseet minussa, käänsin katseeni ja huomasin kuinka yksi pojista pelasi salaa puhelimella. Hänen ryhtinsä oli yhtä kaareva kuin jokin vaijeri. Matto, jonka päällä seisoin, oli punainen ja karvainen. Vaikka väritys olikin tumma näin mutaiset kengät jäljet ja ymmärsin, miksi opettajaa suututti. “Noniin, oletko valmis Amelia?”, Kaarle kysyi vihdoon löydettyään esitelmäni. “Mm”. Valkotaululle heijastui kuva suurimmasta idolistani. Aloitin esitelmäni ja jännitykseni laski. Ensimmäistä kertaa tunsin oloni hieman hyväksi luokan edessä. Katsoin yleisöäni ja katseeni osui taas Matildaan ja sydämeni pomppasi ja punastuin. Kuulin kuinka hän naurahti ja varmaankin puhui minusta pahaa. En vain ymmärtänyt miksi. “Hiljaa siellä”, Kaarle ärähti.

Koulupäivän loputtua riensin Valentinan luokse. Hänen oli määrä olla odottamassa koulun takana. Olin innoissani ja kaikki päivän aikana kasaantunut ahdistus poistui kehostani nähdessäni hänet. Valentina istui penkillä odottamassa. Otin muutaman juoksuaskeleen ja pääsin hänen luoksensa. “Moi, on niin ihana nähdä sinua”, sanoin hymyillen. Hän vastasi hymyyni ja lähdimme kävelemään. Rinnassani alkoi taas kiristää, kun näin luokkani tyttöjengin jossain nurkan takana tupakalla. He kikattivat hyvin kovaäänisesti ja tuijottivat. He tuijottivat minua kuin jotain friikkiä. “Älä välitä heistä, he ovat vain epävarmoja itsestään eivätkä keksi muuta puuhaa kuin pilkata toisia”, Valentina sanoi. “Niin kai, he ovat vain tosi työkeitä ja ilkkuvia”, sanoin ja vilkaisin heitä ja sitten katseeni tipahti maahan. Kuulin kuinka nauru voimistui kuin kävelimme heidän ohitse. “Kenelle hän-”, joku sanoi. “Ihan erikoinen-”, toinen vastasi. “Hahah”, kaikki nauroivat. Kun olimme kävelleet heidän ohitse, Valentina kysyi “Miten päiväsi sujui”. “Mm, no ei se ollut niin paha. Ainakaan en joutunut Matildan kynsittäväksi hahha”, naurahdin. “Mitäs tehtäisiin?”, kysyin vaihtaen ainetta. “Ihan sama, mitä vaan”, Valentina vastasi. “Mennäänkö meille?”, ehdotin. “Mennään vaan”, Valentina sanoi. Päivä oli parhaimmillaan, sateen jälkeinen raikas ilma täytti

sieraimeni ja aurinko paistoi lämpimästi hehkuen ihollani. Matka koulusta kotiin ei ollut pitkä. Tähän suuntaan se tuntui lyhyeltä ja kevyeltä. Paino harteiltani tipahteli vähitellen tienvarrelle. Valentina teki oloni iloiseksi, turvalliseksi ja arvostetuksi. Hän ei koskaan tuomitse ja tukee valintojani. Valentina on paras ystäväni, hän on itseasiassa ainoa ystäväni, ainoa oikea ystävä moneen vuoteen.

Kaivoin avaimeni laukustani ja avasin oven. Eteisessä oli jo monta muuttolaatikkoa kiinni teipattuina. Äidin tuttu hajuveden tuoksu tulvahti päällemme. “Mm, tuoksu on kotoisa ja turvallinen”, Valentina sanoi ja hymyili aidosti. Katsoin häntä hämmästyneenä, siten olisin itsekkin kuvaillut tuoksua, vaikka se olikin aivan liian voimakas mielestäni eikä ollenkaan makuuni. Mumisin jotain vastaukseksi. Eteisessä oli monta paria kenkiä, vaikka tässä talossa asuivat vain minä ja äiti. Henkari oli myös täynnä takkeja, muutamia turkiksia, nahka- ja toppatakkeja. Matkalla huoneeseeni vilkaisin keittiöön ja näin äidin tietokoneen ruutuun liimattuna. “Moi, Valentina on meillä”, huikkasin. “Mm”, äiti ei irrottanut katsettaan ruudusta. Keittiön pöydällä oli muutama luultavastikin tyhjä Pepsi purkki ja mäkkärin roskat. Hänen pitkät hiuksensa oli letitetty nätisti ja sirot silmälasit makasivat pääläella. “Miten voit?”, kysyin vielä ennen, kun suljin oven. “Hyvin”, hän sanoi kääntämättään päätään. Huokaisin ja käännyin Valentinan puoleen. Istuimme sängylle ja puhuimme niitä näitä. “Jos ei haittaa, minun täytyy pakata tavaroita, muistathan, me muutetaan pian”, sanoin haikeana. “Ei se mitään, tarvitsetko apua?”, hän kysyi noustessaan sängystä. “Kyllä minä pärjään”, sanoin. Valentina ei koskaan tuominnut, hän vain tuki ja kannusti minua. Valentina oli sellainen ystävä, jolle saatoin kertoa kaiken, huoleni ja murheeni mitä olisin muuten vain pidätellyt sisälläni. Kasvattaen kaikkea pahaa, mutta Valentina auttoi minua. Hän oli turvallinen. “Onko sinulla nälkä?”, kysyin. Valentina pudisti päätään. Puhuimme monta tuntia putkeen, hiljaisuuden hetket eivät olleet kiusallisia, tuntui siltä kuin hän lukisi ajatukseni, sanoi asiat, joita minun tarvitsi kuulla. Tunnit kuluivat ja me puhuimme, ja puhuimme. Vähän väliä nostelin tavaroita laatikoihin mutten kuitenkaan edistynyt niin paljoa. Ilta-aurinko laski ja kajasti huoneeseen. Valentina kääntyi ympäri ja katsoi ulos pitkän minuutin. Hän istui siinä aivan hiljaa, liikkumattomana. “Minun täytyy lähteä kotiin”, Valentina sanoi ja kääntyi ympäri, nousi sängyltä. Saatoin hänet ulko-ovelle ja sanoimme hyvästit.

Menin takaisin huoneeseeni ja pakkasin koko huoneen pakettiin. Sen jälkeen menin keittiöön, äiti istui edelleenkin samassa paikassa, nokka ruudussa kiinni. Hän nousi pöydän ääreltä mutta katse oli edelleenkin ruudussa, tällä kertaa kädessä oli puhelin. “Mitä ruokaa on?”,

kysyin avattuani jääkaapin, joka oli lähes tyhjä. Luumuja oli vielä iso kasa, yksi pilalle mennyt salaattinippu roikkui hyllyltä. “Keitä vaikka nuudeleita”, äiti sanoi kaataessaan mehua lasiin. Avasin kuiva-ainekaapin ja näin nuudelipaketin hyllyn perällä. Otin nuudelit ja toisesta hyllystä kattilan ja kaadoin siihen vettä. Laitoin kattilan porisemaan ja istuin pöydän ääreen. Äiti istuutui vastapäätä ja vilkaisi minua ensimmäisen kerran. “Näytät väsyneeltä”. “Ehkä se on levinnyt ripsiväri”, en ole väsynyt, olen uupunut. “Niin, pakkaa tänään kaikki huoneestasi. Muuttofirma hoitaa huonekalut.”, äiti sanoi ja vetäytyi taas tietokoneen vangiksi. Kuulin veden porisevan takanani ja menin laittamaan nuudelit. Hetken päästä ruoka oli valmista. Otin syömäpuikot kihvelilaatikosta, josta oli jo useimmat lastat ja kauhat pakattu. Söin nuudelit ja pakkasin vielä kaiken paitsi ne tavarat, jota tulisin tarvitsemaan seuraavien päivien aikana. Menin nukkumaan ja huoneeni oli ensimmäistä kertaa siisti moneen viikkoon, tai no tyhjä.

Luku 2

“Oliko siinä kaikki?”, kysyi muuttofirman mies. Hänen pitkät mustat viiksensä liikkuvat sanojen mukana. Hän haisi hieltä ja vahvalta hajuvedeltä. “Jep, siinä se oli. Kiitos paljon”, äiti sanoi. Mies sulki oven perässään ja jätti peräänsä omanlaatuksensa tuoksun. Kävelin vielä viimeisen kierroksen asunnossa. Täällä olen asunut suurimman osan elämästäni, sen ajan, joka muokkasi minusta sellaisen kuin olen. Toivon tosin, että tapahtumat mitkä tekivät minusta sellaisen kuin olen, eivät olisi tapahtuneet. Toivon että- “AAAUU”, kompastuin kynnykseen ja romahdin maahan. Pillahdin itkuun, en siksi että se sattui, vain koska tulee ikävä kaikkea ja kaikkia, vaikka ne eivät olisikaan mitään hyvää.

Veimme äitini kanssa seuraavien muutamien päivien tavarat auton takakonttiin. Lähdimme ajamaan uutta asuntoa kohti, en ollut edes käynyt siellä aikaisemmin, joten en tiennyt mitä olettaa. “Kuinka kaukana uusi asuntomme on?”, kysyin katsellessani maisemia. “Sinne on noin tunnin matka”, äiti sanoi ajaessaan, aurinko paistoi ja taivas oli kirkas ja sininen. Katsoin äitiä ja huomasin hänen kauneutensa, olihan se ensimmäinen kerta, kun näin hänet

pitkään aikaan luonnonvalossa. Aurinko paistoi niin että hänen kullanuskeat hiuksensa säkenöivät ja siniset silmät muistuttivat yhtä kirkasta lampea keskellä metsää. Äiti oli kaunis. Isä sanoi joskus monta vuotta sitten, että meillä oli samanlaiset silmät. Ennen isän kuolemaa olimme tiivis perhe ja teimme kaikkea kivaa yhdessä. Kerran menimme metsäretkelle ja saavuimme lammelle keskellä kukkuloita. Se oli kaunis. Rakastin uimista ja muistan kuinka vinguin ja raivosin, koska he eivät päästäneet minua sinne uimaan. Olin ollut juuri kipeänä ja he eivät halunneet, että sairastuisin uudelleen. Murjotin hetken aikaa mutta ympärilläni oli niin kaunista, linnut lauloivat ja aurinko kimalsi veden pinnalla heijastaen kauniin sinisen värin, juuri sellaisen, jonka väriset äitini silmät olivat. Menin halaamaan vanhempiani ja pyysin anteeksi, "Ei se mitään", isä sanoi ja hymyili. "Tullaan tänne joku toinen kerta niin voit käydä pulikoimassa". Isä nosti minut syliinsä ja äiti antoi suukon pääläelleni, olin onnellinen. Odotin innolla, että pääsisin kylpemään kirkkaassa lammessa keskellä tyyneyttä. Kysyin joka aamu ennen päiväkotiin lähtöä: "Joko me voidaan käydä lammella taas?". Äiti ja isä vilkaisivat toisiaan ja hymyilivät minulle. Kun tulin kouluun ja söimme päivällistä, kysyin taas saman kysymyksen. Heidän mielestään se oli kai suloista koska he vain hymyilivät minulle ja sanoivat: "Pian pääset sinne". Viikko se jälkeen isä joutui onnettomuuteen ja menehtyi. Pian ei tullut koskaan enkä kysynyt enää kertaakaan pääsisinkö lammelle.

Laskin katseeni alas ja tunsin lämpimän kyöneleen tipahtavan poskelleni. Otin mukavan asennon ja yritin nukkua. Matka oli tasainen ja rauhallinen, äiti laittoi radiosta musiikkia ja minä nukahdin sävelmien soidessa. Näin unta isästä, ajasta, jolloin perhe oli ollut yhdessä. Isä oli elossa, äiti oli läsnä, ja minulla oli kaikki hyvin.

Saavuimme perille korkean valkoisen kerrostalon ulko-oven eteen. Muuttorekka oli jo parkkeerannut sinne ja saapunut ennen meitä. Äiti oli hakenut avaimet jo aikaisemmin ja antanut toiset avaimet muuttofirmalle, jotta he voisivat viedä jo kalusteita paikoilleen. Otimme omat kannettavat tavarat, avasin ulko-oven rappukäytävään koska äitini kädet olivat täynnä. Menimme hissillä kolmanteen kerrokseen. Avasin meidän uuden asunnon oven ja asunto tuoksui uudelta, aika teolliselta, ei kuitenkaan kestäisi kauan, että siellä alkaisi leijaila äidin parfyymien tuoksu. Käytävä oli pitkä ja sen varrella oli kaksi huonetta, olohuone oli tilava ja avara. Keittiö oli yhteydessä olohuoneeseen. Olohuoneen suurista ikkunoista näki vehreän puiston ja korkeat kerrostalot. Tykkäsin maisemasta. "Saat valita kumman huoneen haluat", äiti sanoi laskiessaan tavaroita lattialle. Innoissani katselin huoneita ja maisemia. Valitsin keittiöstä kauimmaisen huoneen koska sieltä näki ruuhkaiselle kadulle.

Aikaisemmassa huoneessani näky oli toisen asunnon tiilinen seinä, joten halusin jotain täysin muuta.

Monen tunnin päästä olin valmis huoneeni kanssa. Ilta oli jo myöhä, koska aika oli kulunut nopeasti järjestellessäni huonetta musiikkia kuunnellen. Sänkyni oli muhkea ja juuri pedattu, vaikka kohta päiväpeite lojuisikin lattialla. Olin siirtänyt työpöydän ikkunaa vasten, siten että näkisin kaikki ihmiset, miten erilaisia he olivat, mitä he tekivät ja mitä he pukivat.

Huoneessani oli rauhallista ja pieni lamppu kajasti mukavan lämpimästi. Menin olohuoneeseen ja katselin ympärilleni. Pidin tästä asunnosta paljon enemmän, täällä oli avaraa eikä tämä tuntunut loukulta. Äiti oli sisustanut olohuoneen vaaleaksi mutta tunnelma oli kuitenkin kotoisa ja lämmin. Kotoisuuden tunnetta lisäsi äidin hajuveden tuoksu. Äiti järjesteli toimeliaasti, hänellä oli hiukset nutturalla ja hän sinkoili ympäriinsä järjestellen, milloin mitäkään. Kolusin kaikki kaapit läpi ja ainoa syötävä oli kaurahiutaleet. "Missä ovat lautaset", sanoin ja nostin kaurahiutaleet kiiltävälle keittiöntasolle. Äiti suoraan sanoen oli kuin tehokas kone kun hän järjesteli ja siivoili. Hän härväsi jonkun pöytälamppun kanssa ja sitten pysähtyi. "Mitä sinä sanoitkaan?". "Niin että missä lautaset ovat?", toistin. "Odotapas", äiti vastasi. Useimmat laatikot oli jo tyhjennetty. Olohuone oli seesteinen ja siisti. Äiti kipaisi eteiseen ja huusi: "Saisinko vähän jelppiä". Pinkaisin äitini perään ja raahasimme painavan pahvilaatikon keittiöön. Otin sieltä syvän lautasen, kaadoin kulhoon kaurahiutaleita, vettä ja pistin sen mikroon. Sillä välin tyhjensin niin paljon astioita kuin ehdin. PLING, mikro piippasi. Söin puuron nopeasti ja laitoin vielä loputkin astiat paikoilleensa.

Tein iltatoimet ja menin huoneeseeni. Petasin sänkyni ja katselin ikkunasta ulos. Kello oli jo paljon mutta katu alapuolella vaikutti edelleen olevan hereillä. Näin kuinka nuori pariskunta käveli käsikädessä ja yksi koiranulkoiluttaja juoksi karanneen koiran perässä. Naurahdin ja katselin miten tilanne kehittyisi. Koira hyppeli pariskunnan ympärillä leikkimielisesti. Omistaja juoksi koiran perään ja pahoitteli mutta pariskunta naurooi ja nainen kyyristyi silittämään pientä pörröistä koira. Nousin sängystä ja suljin verhot, hyppäsin peiton alle ja suljin silmäni. Vedin syvään henkeä, huomenna aloitan uudessa koulussa, pidätin hengitystä, millaista siellä olisi, hengitin ulos, kaikki menee hyvin. Kaikki menee hyvin, toistin mielessäni.

Luku 3

Värähdin hereille, kun herätys soi. Olin hieman yllättynyt. En ollut pitkään aikaan kuullut herätyskelloa koska olin aina ehtinyt sulkea sen ennen soimista. Nousin istumaan ja venyttelin unenpöpperöisenä. Sitten lysähdin kasaan ja käperryin vielä hetkeksi peiton alle. Ei, nyt on pakko herätä, ei tästä muuten mitään tule. Nousin sängystä, ja avasin matkalaukun, jota en ollut vielä ehtinyt tyhjentää vaatekaappiin. Velloin matkalaukun läpi ja löysin sieltä valkoisen pitkähihaisen ja mustat löysät farkut. Laskin ne tuolille odottamaan. Menin vessaan, pesin naaman ja hampaat. Menin takaisin huoneeseeni ja istahdin työpöydän äärelle. Kurotin verhoihin ja avasin ne. Aamuaurinko paistoi suoraan silmiini, siristellen laskin verhot puoliväliin ja valmistauduin kouluun lähtöön. Taputtelin kasvovoiteen naamalleni ja meikkasin pikaisesti. Vaihdoin vaatteeni ja petasin sänkyäni, mutten huolella, nakkasin vain päiväpeiton päälle. Peitto muodosti vuoren keskelle sänkyä ja tyyny oli jollain ihmeen tavalla ajautunut jalkopäähän. Astelin taaksepäin ja hymähdin luomukselleni. Olipas se kaamean näköinen. Vilkaisin kelloani, se oli vartin yli kahdeksan, koulu alkaa yhdeksältä. Koulumatka kestää vain muutaman minuutin mutta olen siellä mieluiten hieman aikaisemmin, jotta tiedän missä kaikki on. Menin keittiöön ja kuulin vaimeaa kuorsausta. Tein taas puuroa koska tiesin ettei yön aikana kaappeihin olisi maagisesti tupsahtanut muuta suuhun pantavaa. Hotkin puuron hetkessä ja hain laukkuni. Tarkistin vielä, että mukana oli kaikki tarvittava. Menin eteiseen ja laitoin siisteimmät kenkäni jalkaan ja lähdin kouluun.

Koulussa minua vastassa oli opettaja nimeltä Annika. “Mukava tavata, Amelia. Mennäänpäs muitta mutkitta luokkaan. Olet nyt luokalla 9B, joten sinulla on yksi rinnakkaisluokka, jonka kanssa olet samoilla tunneilla joinain päivinä viikossa”. Hän oli mukava mutta tiukka kun hän komensi oppilaita. Sydämeni jyskytti päässä asti, jännitys kasvoi kasvamisestaan. Laitoin sormet ristiin ja toivoin etten joutuisi luokan eteen seisomaan ja esittäytymään. Kaikki varmaan nauraisivat minulle. Luokkahuone oli pitkän käytävän kärjessä, joka askeleen otettuani sydämeni sykytti yhä kovempaa, ja kovempaa. Annika harppoi tomerasti edessäni ja avasi luokan oven. Uudet luokkalaiset istuivat jo paikoillaan ja kääntyivät katsomaan minua. Hymyilin ja heilautin kättäni tervehtien, olinpa nolo. Annika viittoi hänen pöytänsä luo, joka oli tip-top järjestyksessä. Katsoin ympärille ja luokkalaisten katseet seurasivat edelleen liikkeitäni, no eipä ihme. Annika meni luokan eteen ja tervehti oppilaita, jotka vastasivat kuorossa. Annika kertoi kailottaen, että nyt uusi oppilas on tullut. Hän pyysi minua esittäytymään ja sillä sekunnilla tuntui kuin kurkussa olisi ollut niin paljon limaa, ettei ääntä

tulisi. “Hei, minun nimeni on Amelia, muutin juuri tänne”, sanoin lyhyesti. “Kerro jokin hauska fakta itsestäsi”, Annika sanoi ja hymyili. “Mmm, no, en oikein tiedä, osaan puhua takaperin”, sanoin ja tunsin kuinka aloin punastua, luokan edessä puhuminen ei ollut lempi puuhaani. Lopulta Annika päästi minut istumaan ja antoi minulle paikan nätin tytön vierestä. Hän hymyili minulle ja esittäytyi Fridaksi. Ensimmäinen tunti kului nopeasti ja rupattelin vähän väliä Fridan kanssa, joka oli hyvin ystävällinen ja aito.

Sen jälkeen oli välitunti ja Frida kysyi, jos halusin olla hänen ja muutaman muun kanssa ulkona. Sanoin tietysti joo, olisiko tämä mahdollisuuteni saada ystäviä? Minulla ei ole koskaan ollut kaveriporukkaa, viimeisin kaveriporukka, jonka kanssa olen ollut yhteydessä, on ollut Matildan jengi, niin no sitä en halua edes muistella. Välitunnilla tutustuin neljään tyttöön, kolme heistä kävi meidän luokkaamme, ja yksi rinnakkaisluokkaa. Heistä pisin oli nimeltään Sofia, hänellä oli lyhyet mustat hiukset mutta hyvin vaaleat silmät. Hänen kauneutensa oli ennennäkemätöntä. Puheliain oli Sara ja hän heitti hyviä vitsejä silloin tällöin. Hänellä oli hyvä tyyli ja hän tuoksui aivan kinuskilta. Frida oli fiksu ja järkevä mutta ei laisinkaan vakava. Hän suoraan sanoen kikatti maassa Saran vitseille. Hänellä oli syvät hymykuopat ja täyteläiset huulet. Rinnakkaisluokkalainen Laura oli kuin heidän pieni lapsensa, milloin missäkin ja mihinkin juoksentelemassa. He olivat kuin pieni suloinen perhe, joka otti minut avosylin vastaan. En ollut koskaan tuntenut oloani näin tervetulleeksi kuin nyt. Sain ensimmäistä kertaa tuntea, millaista aito ystävyys oli.

Välitunti loppui ja kiiruhdimme seuraaville tunneille, Lauralla oli musiikkia ja meillä muilla matikkaa. Istuin taas Fridan vieressä, joka auttoi minua muutamien tehtävien kanssa. Hän oli todella fiksu ja auttavainen. Tuntui jopa siltä, että ymmärsin asiat paremmin Fridan selittämänä kuin itse matikan opettajan. Tein kaikki määrätyt tehtävät ja olin ylpeä itsestäni, aikaisemmin en ollut saanut melkein mitään valmiiksi.

Koulupäivä oli lyhyt ja aika kului nopeasti, ymmärsin vihdoinkin minkä takia ihmiset sanovat, että aika kuluu nopeasti, kun on hauskaa. Ensimmäistä kertaa moneen vuoteen sain olla täysin oma itseni enkä joutunut varomaan muita. Uudessa koulussa ei ollut Matildan jengiä eikä puskevia oppilaita. Uudet luokkalaiseni olivat hyvin ystävällisiä ja tuntui siltä kuin olisin tuntenut Fridan, Luran, Sofian ja Saran jo pitkän aikaa. En voinut olla hymyilemättä päivän tapahtumia, kaikki tuntui kuin unelta.

Kotimatkan kävelin Saran kanssa, hän asui ihan naapuristossa, mikä sattuma! Saralla oli kiharaiset vaaleat hiukset ja vihreät silmät. Hänen tapansa kävellä oli hyvin ponteava ja kevyt.

Sara rupatteli niitä näitä ja se oli ihanaa vain kuunnella. Vaikka hän puhuikin paljon, sai hän oloni tuntemaan kuulluksi. "Olet todella kaunis", Sara sanoi ja olimme juuri rappukäytävän oven kohdalla. Hymyilin ja halasin häntä. "Kiitos, niin sinäkin". Isä oli viimeinen ihminen, joka oli kutsunut minua kauniiksi. Kyynel valui poskeani pitkin. "Hei, onko kaikki hyvin", Sara sanoi huolestuneen näköisenä. "Joo, en, en vain voi uskoa tätä todeksi. Sinä, Laura, Frida ja Sofia olitte niin ihania ja ystävällisiä. Ja...". Lauseeni loppui kesken, kun Sara halasi minua vielä kerran ja tunsin hänen kinuskisen hajuvetensä. Sanoimme heipat ja riensin kotiin hymy suupielillä.

Luku 4

Avatessani kotioven päälleni ei tulvahtanutkaan vain äidin hajuveden tuoksu mutta myös makoisten kanelipullien tuoksu. Riisuin ulkovaatteet ja annoin tuoksun ohjata minut keittiöön. Äiti tervehti minua hymysuin ja antoi, pienen halin. En osannut olettaa tuota ollenkaan, joten jähmetyin. Hän näytti eloisammalta ja iloisemmalla kuin pitkään aikaan. Hän oli jo kattanut pöydän ja tarjolla oli kermaperunoita, kanaa ja herkullisen monipuolinen salaatti, jonka kirkkaat värit houkuttelivat. "Istu alas, tulen aivan pian", äiti sanoi ja meni vessaan pesemään taikinaiset kätensä. Olin yllättynyt, mutten lainkaan allapäin. Äiti olisi normaalisti nyhjöttänyt ja tuijottanut ruutua tauotta. Olisin normaalisti vain etsinyt kaapista jotain syömäkelpoista ja sitten mennyt omaan huoneeseeni. Äiti hyppelehti keittiöstä ja kysyi "Onko nälkä?". "Kurniva", vastasin ja hymyilin. Kävimme aterian kimppuun ja keskustelunne oli pidempi kuin: "Mitä on ruoaksi?", "Katso mitä löytyy".

"Miten päiväsi on sujunut", kysyin äidiltä ja tungin ruokaa suuhun koska oli kiljuva nälkä. "No, heräsin joskus kymmenen maissa ja yritin katsoa läppäristä yhden jutun mutta netti ei toiminut. Yritin korjata netin mutta Wi-Fi vain bugitti ja mobiilidatakaan ei toiminut, joten minulla ei ollut muutakaan tekemistä, joten päätin lähteä lenkille. Se olikin erittäin virkistävää ja kävelinkin 10 kilometriä tällä alueella. Löysin kauniin lammenkin", äiti kuvaili päivänsä. "Lammen?", kysyin. "Niin, todella kaunis, muistutti melkein lampea, joka me silloin nähtiin kauan aikaa sitten", äiti sanoi ja näin hänen katsovan ja muistelevan menneisyyttä. Hetken aikaa hän oli hiljaa ja sitten jatkoi. "Sen jälkeen palasin kotiin ja kello olikin melkein puoli kaksi, joten rupesin laittamaan ruokaa ja leivoin jopa kanelipullia", äiti

kertoi ja vähän väliä otti haarukallisen ruokaa. ”Entä sinun?”, äiti kysyi. ”Hmm?”, mumisin jotain. ”Miten päiväsi meni?”, äiti jatkoi. ”Opettajat olivat kivoja ja luokkalaiseni mukavia. Kaikki meni niin hyvin. Kukaan ei ollut ilkeä ja oloni oli turvallinen ja minua kuunneltiin ja kunnioitettiin.”, sanoin ja äiti katsoi minua loistavin silmin. ”Sain monta uutta ystävää”, lisäsin ja muistin jotain. ”Valentina”, sanoin hätäisesti. ”Sekö oli ystäväsi nimi?”, äiti kysyi. ”Ei, unohdin sanoa hyvästit Valentinalle”. Nousin melkein tuolistani. ”Kuka hän on?”, äiti kysyi taas. ”Hän on käynyt meillä monta kertaa”, sanoin. ”Luulin että puhuit puhelimesta”, äiti vastasi. Hän oli ymmällään. ”En, Valentina on käynyt meillä useasti”, yritin selittää. ”Kultapieni, moneen vuoteen et ole tuonut yhtään ystävää kylään”, äiti selitti rauhallisesti. ”Ehket vain ollut nähnyt koska olet aina vain netissä.”, tiuskaisin. Äiti katsoi minua syvälle silmiin: ”No, täytyy tunnustaa, että se on ollut näin. Olisin kuitenkin huomannut, jos meillä olisi käynyt vieraita”. Otin ison kulauksen mehua ja haukun ruokaa. ”No, kerro millainen Valentina on, niin ehkä tunnistan hänet”, äiti sanoi ja korjasi asentonsa ja otti kädestäni kiinni, hän näytti olevansa pahoillaan koska hän ei ole ollut läsnä. Nielaisin ruuan ja huokaisin syvään. ”Valentina on ihanin ihminen ikinä, hän ottaa minut huomioon ja tuntuu siltä kuin hän osaisi lukea ajatukseni. Huumorimme sopivat täydellisesti yhteen ja hän on tukenut minua aina kun minulla on ollut vaikeaa. Tuntuu siltä kuin hän olisi toinen minä”, kuvailin Valentinaa. ”Hän kuulostaa tosiaan ihanalta, mutta tuo ei kuitenkaan auta kauheasti. Missä koulussa hän käy?”, äiti kysyi ja hymyili ystävällisesti. Tuli hetken hiljaisuus, mietin ja yritin pätkäillä, ja sitten tajusin, etten tiennyt. Rypistin otsaani ja katsoin äitiä: ”En tiedä”. ”Miten se voi olla mahdollista?”, äiti hymähti. ”Missä hän asuu?”. Kului taas hetki, kunnes sanoin: ”En tiedä”. Äiti katsoi minua hämmästyneenä: ”Miten niin et tiedä, etkö ole käynyt hänen luonaan koskaan?”. ”En ole”, sanoin ja hämmästelin itsekin. Olemme sentään tunteneet monta vuotta. ”Noh, onko sinulla kuvaa hänen kanssaan?”, äiti kysyi. Nousin tuolista ja hain puhelimeni huoneestani.

Kävelin hitaasti takaisin mietiskellen, sydämeni jyskytti, kun istuin alas. Avasin puhelimeni ja selasin gallerian läpi. Siellä oli kuvia minusta ja maisemista mutta yhdessäkään kuvassa ei näkynyt Valentinaa. ”Ei minulla ole kuvia hänestä”. Äiti nappasi puhelimeni kädestäni ja katsoi kuvaa, jonka olin ottanut, jossa olin minä ja vieressäni tyhjä tila, aivan kuin jollekin jonka olisi kuulunut olla vieressäni kuvassa. Äiti tarkasteli minua tovin ja ojensi puhelimen takaisin. ”Äiti, meillä on vain ollut niin kivaa yhdessä, että unohdimme puhelimen olemassaolon”, sanoin hätäisesti. ”Kyllähän ennen vanhaan nuoret elivät ilman puhelimia”. ”Amelia, soita hänelle”, äiti huokaisi. ”Kai sinulla sentään hänen numeronsa on.” Menin

yhteystietoihin ja kirjoitin nimen "Valentina" hakupalkkiin. Tuloksia nolla. Skrollasin alas V kirjaimen kohdalle. Ei mitään. Äiti huomasi tuon ja ehdotti, "Kokeile sukunimellä."

Skrollasin ylös ja avasin hakupalkin ja olin painamaisillani näppäintä, kunnes tajusin, etten tiennyt hänen sukunimeään. "Miten olet saanut yhteyden häneen? Mistä tiedätte milloin tavata ja missä?", äiti kysyi ja käänsi päätään miettleliäni. "En tiedä, hän vain sattuu olemaan siellä, minne menen", sanoin ja katsoin äitiä niin kuin kysyisin häneltä vastausta omaan kysymykseensä. "Amelia, kerro minulle jotain hänestä, miltä hän näyttää?", äitini kysyi ja hänen ilmeensä oli jo hieman huolestunut. "No, Valentina, hän...", yritin kuvailla mutten saanutkaan mielikuvaa päähäni. Nollona katsoin alas ja sanoin taas: "En tiedä". "Miten tuo voi olla mahdollista, miten et tiedä hänestä mitään?", äiti kysyi jo hieman korottaen ääntään.

Hän nousi ylös ja avasi kraanan ja valutti sieltä vettä. Veden solina jylhäsi päässäni ja minua alkoi kuumottaa. Äiti täytti lasin ja kääntyi ympäri heilauttaen pitkiä hiuksiansa, niin, äidillä oli pitkät hiukset, millaiset Valentinalla oli? Mietin todella mutten tiennyt. Katsoin äitiä silmiin ja näin, kuinka hänen vaaleansiniset silmänsä loistivat valon kajastaessa. Valentina silmät olivat... silmät. "Äiti, tiedän, millainen hän on sisältä päin. Eikö se ole tärkeintä?", kysyin epätoivoisena. Äiti tarkasteli minua kuin sairasta lasta otsa rypyssä ja sitten huokaisi "Toki, mutta se on hyvin erikoista, ettet osaa kertoa muuta hänestä. Toisen tunteminen on myös sitä, että tiedät muutakin hänestä kuin persoonan. Millaisesta ruoasta hän pitää?", äiti kysyi kysymys kysymyksen perään. "Emme me koskaan syöneet mitään yhdessä", sanoin ja äidin kysymykset pistivät minutkin miettimään.

"Amelia, rakas, tuntuu oudolta kysyä, mutta onko Valentina edes todellinen?" Äidin sanat iskivät kovaan: "Onko Valentina mielikuvitusystävä?". Intin vastaan: "Hän on todellinen! Luuletko että minulla olisi mielikuvitusystävä. Olen kuitenkin 15-vuotias!". "Amelia, olet ollut yksinäinen...", äiti kuiskasi. "Enpä, minulla oli Valentina!", huusin ja nousin ylös ja sitten palaset loksahdivat kohdalleen. Pidätin hengitystäni ja tuijotin äitiä. Kyynel kasaantui silmääni ja sitten tipahti, hengitin ulos ja pillahdin itkuun. Peitin kasvoni käsiini ja volloitin kuin pikku lapsi. Tunsin äitini kietovan kätensä ympärilleni, tiukasti ja turvallisesti. Itkin kaiken ulos, äidin sylissä ja se veti minut takaisin menneisyyteen. Aikaan, jolloin tunsin oloni turvalliseksi, äidin sylissä, hänen lohduttavien sanojen turvassa. Äidin syli oli rauhoittava, se oli jotain mitä en ollut kokenut pitkään aikaan ennen tätä päivää. Nyyhkytykseni loppui ja kuiskasin: "Taidat olla oikeassa, mutta hän oli kuitenkin ystäväni Valentina".

